Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, si ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POŞTĂ“:

-plata taxelor poştale,

- reducere de 10 % la achiziţii de până la 10 cărţi,

- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu Lector:
Angela Vasile Tehnoredactor:
Ana Croitoru Coperta: Andy
Descrierea CIP a Bibliotecii
Naţionale FREIMAN, KATE
Golful de argint / Kate
Freiman Bucureşti: Alcris, 2001.
p.; cm. - (El şi Ea)
Tit. orig. (eng): Close to the
heart. ISBN 973-646-027-4
821.111. 31 = 135.1
Colecţia „ EL şi EA “

KATE FREIMAN

Golful de argint

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Sandra simţea că este urmărită. Nu de pe ţărmul din spatele ei, acolo unde ţipetele pescăruşilor se amestecau cu zgomotul valurilor care se spărgeau, ci de undeva de sus. De undeva din vârful falezei.

Tânăra femeie îşi ridică privirea şi-l văzu. Stătea exact pe marginea falezei, cu picioarele depărtate, cu părul zbârlit de vântul care sufla din larg. Un războinic viking supraveghindu-şi

teritoriul.

Silueta aceasta întunecată care se profila pe cerul de un albastru profund degaja o impresie de ostilitate. Asta se datora oare nemişcării lui, aerului său de cuceritor, privirii insistente şi îngheţate cu care o cerceta pe Sandra? Ii lăsa impresia unui vânător pândindu-şi prada.

Sandra îşi ridică bretelele costumului de baie şi îşi trecu prosopul în jurul gâtului. In ciuda soarelui şi a căldurii acestei frumoase zile de iulie, se înfioră.

Pentru prima dată după ieşirea din copilărie, izolarea gol- fuleţului în care se afla i se păru periculoasă şi se simţi cuprinsă de teamă.

Cu un mers sigur şi elastic, bărbatul începu să coboare poteca ce cobora şerpuind până la plajă. Nu-şi luă nici o clipă ochii de la Sandra. Apoi pe nisip se întinse o umbră şi se apropie de ea. Se opri la mai puţin de un metru de Sandra.

Gata să fugă, Sandra se stăpâni. La urma urmei, el era intrusul. Ii susţinu privirea fără să se clintească şi-l examină cu atenţie.

Bărbatul era înalt şi musculos. Părul de un blond scandinav înconjura o faţă cu trăsături armonioase, dar hotărâte. Ochii lui, însă, o frapară pe Sandra, de un albastru-intens, păreau să reflecte toată adâncimea oceanului.

- De unde veniţi? întrebă el.

Cu un semn din cap, tânăra femeie indică o clădire înaltă din vârful falezei, în celălalt capăt al golfuleţului.

- De acolo, de sus.

- Nu vreau pe nimeni aici, zise bărbatul, cu acelaşi calm impresionant. Plecaţi şi să nu mai reveniţi.

Sandra nu putea suferi scenele violente şi căuta întotdeauna să evite pe cât posibil conflictele. De data aceasta, însă, îndrăzneala necunoscutului o încurajă, dimpotrivă, să-l sfideze. Ingenunche pe nisip şi-şi întinse liniştită prosopul

în faţa ei. Apoi îşi scoase sandalele din piele roşcată şi le aşeză cu grijă una lângă alta.

- Nici nu se pune problema să plec. Dacă vreţi să fiţi singur, va trebui să vă duceţi în altă parte.

Bărbatul agită un deget ameninţător în direcţia Sandrei. In ciuda câtorva îngroşări discrete, avea mâini frumoase, puternice şi totodată fine. Mâini de o eleganţă aristocratică.

- Şi nu încercaţi să mă intimidaţi, adăugă Sandra. Să ştiţi că nu mă speriaţi.

- Mincinoaso! Tremuri ca o frunză sub micul dumitale costum de baie scos direct dintr-un magazin de lux.

Cu un aer cât se poate de nepăsător, Sandra se aşeză pe prosopul de baie. Işi şterse indiferentă nisipul cu mâna şi, rezemată într-un cot, se întinse confortabil.

Cu un surâs insolent pe buze, bărbatul îşi trecu încet privirea peste corpul Sandrei. De la unghiile date cu ojă ale degetelor de la picioare până la brăţara de aur de la încheietura mâinii, apoi peste buclele părului ei arămiu strălucind în soare.

- In aceste condiţii...

Sandra auzi pocnetul sec al unei catarame de curea care se desface, urmat de zgomotul unui fermoar. Doar nu...

Pe tânăra femeie o cuprinse din nou panica. Absolut singură pe această plajă pustie, cu acest necunoscut, se găsea cu totul la discreţia lui.

Evaluând rapid ce şanse avea să scape, realiză că nu avea nici una. De drumul abrupt care ducea la casă o despărţea o bună sută de metri. Cu picioarele lui lungi, bărbatul ar ajunge-o din urmă chiar înainte de a atinge baza falezei. Cât despre a striga... Luate de vânt, apelurile ei nu vor ajunge niciodată la urechile slăbite ale străbunicii ei şi la Frank, bătrânul grădinar.

Stăpânindu-şi teama, Sandra îşi fixă privirea pe picioarele înfipte în faţa ei. Aveau linii armonioase şi muşchi puternici de statuie greacă, fiind în plus bronzate.

Şortul din blugi cu marginile destrămate alunecă peste gleznele bărbatului şi-i acoperi picioarele goale. Ridicându-le unul după altul, el făcu un pas alături, apoi se aplecă să-l ridice după care îl aruncă pe stânca cea mai apropriată.

- Intoarce-te repede la mămica, fetiţo. Nu te-au învăţat că nu trebuie să stai de vorbă cu necunoscuţi?

Acestea fiind zise, bărbatul izbucni în râs şi, sărind cu dezinvoltură peste Sandra, ajunse rapid la linia de spumă albă lăsată de valurile care se spărgeau pe plajă.

Sandra urmări cum se îndepărtează silueta îmbrăcată doar într-un slip negru. Sub pielea lui bronzată, muşchii îi jucau la fiecare pas. Ca pentru a-l împiedica să plece, ea întinse mâna în direcţia lui. Cine era oare?

Fără cea mai mică ezitare, bărbatul intră până la brâu în apa totuşi rece. Adunându-şi braţele deasupra capului, îşi curbă corpul ca o trestie în vânt şi, cu precizia unui înotător experimentat, se avântă în mijlocul unui val verde chiar în clipa când acesta era pe punctul să-l ajungă. Sandra îl văzu ieşind în partea cealaltă a valului şi dispărând apoi într-un înot suplu şi elegant.

Nu-şi întorsese nici o clipă capul spre plajă...

- In golfuleţ era un bărbat, adineauri.

Sandra prânzea cu străbunica ei la umbra unui tei uriaş din grădină, mâncând stridii care păstrau parfumul oceanului, şi salată culeasă în dimineaţa aceea de Frank.

Honey Bee o cercetă îndelung pe Sandra. Bătrâna doamnă avea optzeci şi nouă de ani, dar mintea ei era tot atât de ageră ca aceea a unei femei tinere. Nu-i scăpase deloc nota de curiozitate aprinsă din glasul Sandrei.

- Cineva din sat?

Sandra revăzu în gând părul de culoarea grâului copt şi ochii de safir. In ciuda pielii sale bronzate şi a corpului zvelt şi musculos, nu putea fi unul dintre pescarii aceia indieni retraşi la un colţ de stradă, de la care Frank cumpăra peşte şi scoici.

- Oh, nu! răspunse ea foarte repede.

Prea repede. Honey Bee îşi ascunse un zâmbet în spatele şervetului de masă, tamponându-şi cu

delicateţe buzele înainte de a-şi lua paharul.

- Cum poţi fi atât de sigură, draga mea?

- Era blond... şi apoi, foarte enervant.

Honey Bee făcu o grimasă.

- N-am avuzit vorbindu-se despre nou-veniţi, în ultimul timp. Dar este adevărat că ies mult mai puţin ca altădată. Poate că este un artist, venit să picteze micul nostru golf... Sau unul dintre tinerii aceia care fac navigaţie de-a lungul coastei sau ies pe apă pe planşa cu pânză. Mâine nu va fi acolo, vei vedea.

Un practicant al sportului cu planşa cu pânză? Bineînţeles! Asta explica bronzul pielii lui, alura sportivă, complicitatea naturală cu marea. Preocupată să se întrebe cine putea fi bărbatul acela, Sandra nici nu se gândise măcar cum ajunsese acolo. Nu văzuse nimic pe plajă, dar o planşă cu pânză poate fi ascunsă cu uşurinţă între stânci.

Nu putuse ajunge în *Golful de Argint* decât dinspre ocean, adus de valurile acelea uriaşe care veneau să moară în fundul micului golf. Singurul acces pe pământ era drumul privat care, pornind din sat, traversa proprietatea lui Honey Bee cale de trei kilometri. O dată trecut de casă, acesta mergea o bucată de-a lungul marginii falezei, apoi cobora în pantă abruptă şi sinuoasă până la plajă. O asemenea situaţie îi asigura lui Honey Bee nu numai o foarte frumoasă vedere asupra oceanului,

ci şi singurătate şi linişte. Numai câtorva pescari din sat li se permitea să vină să adune stridiile şi scoicile comestibile care mişunau pe stânci.

De fiecare dată când avea posibilitatea, Sandra fugea de zgomotul şi agitaţia oraşului pentru a veni să se refugieze în această linişte ritmată de respiraţia regulată a oceanului şi de chemările pescăruşilor.

Mâine, îşi va regăsi golful şi liniştea...

*
* *

Sandra se înşela. A doua zi dimineaţa, bărbatul era din nou acolo, ocupat să adune scoici. Cu picioarele goale pe stânci, purta acelaşi şort din blugi cu marginile destrămate. Soarele juca în părul lui şi pe bustul cu pielea bronzată.

Agasată să-l revadă şi în acelaşi timp intrigată de această prezenţă neaşteptată, Sandra se apropie de el, atrasă de farmecul pe care-l emana acest bărbat. Când el o simţi aproape, îşi înălţă capul apoi, fără un cuvânt, îi întoarse spatele şi-şi reluă ocupaţia.

- Nu credeam să vă găsesc şi astăzi aici, zise Sandra cu răceală.

- Ei bine, după cum vedeţi, vă faceţi iluzii. Sunt aici pentru câtva timp.

- Se poate şti pentru cât timp?

- Nu. Până când mă voi sătura să fiu aici şi mă voi hotărî să plec. In orice caz, eu voi hotărî care va fi momentul acela. Şi nu se va întâmpla foarte

curând.

Vorbea pe un ton liniştit, umplându-şi găleata cu pumni întregi de scoici şi moluşte.

- Nu vă daţi seama, cel puţin, că vă aflaţi pe o proprietate privată?

Bărbatul se ridică şi se întoarse. O privi lung pe Sandra, cu un aer compătimitor.

- Absolut deloc. Mai întâi că jumătatea golfului de dincolo de drum este publică şi, oricum ar fi, proprietatea privată se opreşte la linia apei. Mai mult, chiar dacă ar fi proprietate privată, nu dumneata m-ai face să plec şi nici ce ai putea să-mi spui.

- Nu vi s-a spus niciodată, domnule, că sunteţi un bădăran?

- Ba da, păpuşico. Mai mult decât atât, acesta nu este decât cel mai mic din defectele mele. Ai face bine să nu pui asta la îndoială şi să dispari.

Spuse acestea cu un zâmbet extrem de enervant şi totodată profund tulburător.

-Ar fi fost preferabil să nu intru în conversaţie cu o persoană atât de nepoliticoasă. Nu sunteţi făcut să trăiţi în societate.

Două mâini de oţel prinseră încheieturile mâinilor Sandrei şi tânăra femeie se trezi la discreţia necunoscutului. Işi auzi propria inimă bătând într-un ritm nebunesc, în timp ce un tremur o străbătea din cap până-n picioare. Teama, bineînţeles... Şi cu toate acestea, un

singur lucru îi capta atenţia: faţa bărbatului, aflată foarte aproape de a ei. Frumuseţea ochilor lui, a gurii lui. Ce fiori trebuia să provoace sărutul unor asemenea buze!

- Dacă mi-aş asculta impulsul, păpuşico, ţi-aş da o lecţie bună, care te-ar învăţa să-ţi ţii gura.

- Dă-mi drumul!

El îi dădu ascultare şi Sandra fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Ca să nu cadă, se agăţă de braţul lui. Sub pielea caldă şi moale, ea îi simţi muşchii tari ca un bloc de granit.

In mod curios, bărbatul fu acela care-şi retrase primul braţul. Ca şi cum contactul acesta reprezenta o intruziune inacceptabilă în viaţa lui particulară...

Işi ridică furca de adunat scoici şi, ţinând-o cu dinţii întorşi spre cer, coborî de pe stâncă. Intr-o fracţiune de secundă, o imagine trecu prin mintea Sandrei: amintirea unei picturi pe care o expusese într-o zi în galeria ei. Pânza se numea *Zeul mării.* Regăsea la acest necunoscut aceeaşi impresie de măreţie, amestecată cu o supremă indiferenţă faţă de lumea exterioară. Cine putea oare să fie? se întrebă ea din nou.

Ajuns în mijlocul golfuleţului, bărbatul trasă în nisip o linie lungă cu coada instrumentului său, de la baza falezei până la marginea apei.

- Iată, spsue el făcându-i semn Sandrei să se apropie. Asta este partea dumitale, cealaltă a mea.

Apoi, cu mersul elastic, se întoarse la stânca lui, fără o privire sau un cuvânt în plus.

Ridicând din umeri, Sandra se instală ca de obicei. Intinse prosopul de baie şi desfăcu scaunul de plajă care-i servea drept spătar. Işi scoase sandalele şi-şi dădu cu cremă pe braţe şi pe picioare. Işi puse apoi pe cap o pălărie mare de pai şi-şi luă cartea.

In fond, această delimitare a teritoriului îi convenea. Desigur, ar fi fost mult mai mulţumită să aibă golfuleţul numai pentru ea singură, ca înainte, dar bărbatul era în dreptul lui să rămână acolo. De altfel, părea să cunoască foarte bine limitele proprietăţii... In orice caz, un lucru era sigur: nesociabil cum era, n-o va deranja mult. Şi, cu siguranţă, ea nu-i va căuta compania!

Era la jumătatea lui iulie. Sandra avea în faţa ei încă şase frumoase săptămâni de vacanţă şi de soare, fără riscul de a fi deranjată. Numai Archie, asociatul ei, ştia unde s-o găsească în caz de problemă urgentă şi ea se putea bizui pe el că n-o s-o cheme pentru nimic în lume. Avea, desigur, acea expoziţie importantă în octombrie, dar lucraseră mult împreună în această privinţă şi, în mod normal, prezenţa ei nu va fi necesară înainte de primele zile ale lui septembrie.

Se făcea cald. Soarele începea să-i ardă pielea, în ciuda protecţiei oferite de cremă. Ca la fiecare din rarele ocazii când se găsea cu fiica ei la *Golful*

de Argint, Rose, dacă ar fi văzut-o, ar fi mustrat-o cu asprime.

- O tânără nu trebuie să caute să se bronzeze atât de mult. Asta este bine pentru bărbaţi. Pe vremuri, puritatea tenului era una din regulile frumuseţii...

Sandra renunţase de mult timp s-o înţeleagă pe mama ei. Tot ce-şi dorea era să nu devină ca ea, mai târziu.

Incercă să se pasioneze pentru romanul ei. Acesta se afla în fruntea listei marilor succese de librărie din vara asta, publicată de *New York Times,* şi părea promiţător. Cu toate acestea, astăzi, Sandra nu reuşea să se concentreze asupra desfăşurării acţiunii. Atenţia ei se întorcea mereu spre silueta care se mişca la malul apei cu paşi liniştiţi. Soarele nu ardea pielea necunoscutului, o mângâia la fiecare mişcare, făcând-o să strălucească asemenea mătăsii. Din când în când, bărbatul se oprea pe loc, cu privirea rătăcind în depărtare, spre larg, ca spre o taină dureroasă.

La ce bun să se încăpăţâneze să se coacă pe nisip când, la câţiva metri, oceanul o invita să vină să se răcorească în apele lui limpezi? Lăsându-şi cartea şi pălăria, Sandra înaintă spre ţărm.

O cuprinse o senzaţie de gheaţă când intră în apă şi când valurile se repeziră spre corpul ei încălzit. Cât pe ce să facă stânga-mprejur, auzi un chicotit uşor în spatele ei. Sprijinit în furca lui,

necunoscutul urmărea spectacolul cu o privire maliţioasă.

Sandra strânse din dinţi şi se aruncă în mijlocul valului următor. Inotă un timp, apoi considerând că onoarea ei era salvată, reveni la mal. In ciuda dorinţei de a alerga să se întindă la soare, străbătu plaja cu paşi lenţi şi cu un aer indiferent.

Remarcă în trecere şortul de blugi pe nisip, alături de găleata cu scoici. Bărbatul era deja în mijlocul valurilor care-l înghiţiră imediat.

Trecu o eternitate până când reapăru. Sandra se simţea cuprinsă de nelinişte. Apoi îl văzu apărând la suprafaţă, departe în larg, o pată blondă pe albastrul oceanului. Intr-un craul rapid şi elegant, se îndreptă spre larg şi dispăru vederii ei.

- Du-te naibii şi vânt bun! murmură Sandra.

Se întinse pe prosopul de baie, cu fruntea pe braţele încrucişate. Ţinând ochii închişi, îşi simţi corpul amorţind, în timp ce soarele îi usca pielea, picătură cu picătură...

*

* *

- Eşti pe cale să te coci, păpuşico.

Sandra îşi înălţă capul şi clipi din ochi. In picioare în faţa ei, văzu o siluetă întunecată înconjurată într-o lumină vie. Scoasă brusc din starea de somnolenţă, replică tăios:

- Şi ce-i cu asta?

- Nimic. Continuă să te prăjeşti, dacă asta îţi face plăcere. Am spus-o pentru dumneata.

- Nu vă amestecaţi în ce nu vă priveşte şi rămâneţi în afara teritoriului meu.

Bărbatul ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

Ridicând mâna într-un gest descurajat, îşi strânse lucrurile şi urcă poteca de pe faleză cu paşi mari, fluierând.

* * *

Sandra dormi foarte prost în noaptea aceea. Pe umerii ei în flăcări, ţesătura fină a cămăşii de noapte provoca o iritare insuportabilă. Somnul ei era zbuciumat de coşmaruri nelămurite, provocate fără îndoială de un mic acces de febră. Din când în când se trezea, ieşea pe terasa camerei sale, unde răcoarea nopţii o linişte puţin.

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, Honey Bee se îngrozi.

- Sandra, draga mea! exclamă ea. Ar trebui să te vadă un doctor. Sau, cel puţin, să-l trimitem pe Frank la farmacia din sat ca să-ţi caute o loţiune calmantă.

- Nu te nelinişti, bunico. Am ce-mi trebuie.

Sandra îşi petrecu ziua la umbra unui splendid arbore de magnolia plantat de străbunicul ei pentru tânăra lui soţie, în anul căsătoriei lor, când se instalaseră în această casă. Honey Bee veni să-i ţină companie.

- Imi place grădina aceasta, îi spuse Sandra. Iţi aminteşti, când eram mică, doream să vin ca să locuiesc aici toată viaţa.

- Da, şi asta n-o încânta deloc pe mama ta, poţi să mă crezi. După două sau trei zile, n-avea decât o dorinţă, să plece. De altfel, aşa se întâmplă întotdeauna.

- In cazul acesta, de ce vine să te vadă?

- Probabil că se teme să n-o dezmoştenesc dacă nu face acest mic efort anual.

- N-ai decât să-i spui, îi sugeră Sandra râzând, că ţi-ai făcut testamentul şi că laşi totul unei societăţi de binefacere. In felul acesta, va putea să se consacre în întregime problemei ce o interesează.

- Adică?

- Ei bine, să-şi caute un nou soţ!

- Apropo, draga mea...

Ochii lui Honey Bee străluciră de bucurie la această mână de ajutor întinsă.

- Incă n-ai nimic să-mi spui în ceea ce te priveşte? Nici o partidă bună în vedere...?

- Ei bine, ca să nu-ţi ascund nimic, bunico, am actualmente cinci partide bune în vedere. Patru deja încadraţi şi expuşi în galerie şi al cincilea care trebuie să sosească în curând din Italia. Nenorocirea este că sunt morţi cu toţii de peste trei sute de ani.

Cum Sandra râdea din toată inima, Honey Bee

îi aruncă o privire severă.

- Eşti la fel de nepăsătoare ca străbunicul tău... Eşti gata să treci pe lângă ce este cel mai important, Sandra.

- Ce este cel mai important, bunico?

- Dragostea şi fericirea, draga mea, pe care le sacrifici pentru carieră.

-Nicidecum! Sunt foarte fericită şi am o viaţă plină care mă satisface întru totul.

-Taratata! O viaţă nu poate fi cu adevărat împlinită fără un bărbat lângă tine. Fără un soţ şi fără copii.

- Bunico, dar eu trăiesc înconjurată de bărbaţi pe cât de inteligenţi, pe atât de seducători. Asta nu înseamnă că doresc să-mi împart viaţa cu vreunul dintre ei. Făt-Frumos nu poate fi găsit atât de uşor. Dacă se apărea într-o zi, voi şti să-l recunosc, dar n-am nici gustul, nici timpul să pornesc în căutarea lui. De fapt, deocamdată n-am nevoie de aşa ceva, am destule de făcut.

- O femeie are întotdeauna nevoie de un bărbat.

-In condiţiile acestea, de ce nu te-ai recăsătorit niciodată? Sunt sigură că în jurul tău n-au lipsit pretendenţii.

Honey Bee suspină.

- Pentru că nimeni nu putea să-l înlocuiască pe Stephen. Inţelegi, Sandra, se vor împlini curând cincizeci de ani de când a murit străbunicul tău, dar el este şi acum singurul băbat pe care-l iubesc şi care contează pentru mine. Şi dacă aş lua-o de la capăt, chiar ştiind că voi cunoaşte atât de lungi ani de lacrimi şi singurătate, n-aş şovăi nici o secundă. M-aş căsători pe loc cu el.

După plecarea străbunicii, Sandra rămase pe gânduri. In adâncul fiinţei, ea ştia că Honey Bee

avea dreptate. Un bărbat, dragostea... Ce femeie nu le aştepta, nu le spera, să vină să-i lumineze viaţa? Dar nu în momentul acesta. Cu toate planurile ei profesionale în curs de desfăşurare, Sandra nu se simţea pregătită pentru marea călătorie sentimentală . Va fi destul timp, mai târziu...

*
* *

In seara aceea, după cină, Sandra se hotărî să iasă să facă o plimbare. Spatele n-o mai făcea să sufere, seara era plăcută şi apusul soarelui splendid. Deoarece marea acoperise în întregime plaja, hotărî să meargă de-a lungul falezei înalte.

Ajunsă la promontoriul care închidea dintr-o parte golful, se pregătea să se întoarcă din drum, când o lumină slabă printre copaci îi atrase atenţia.

In mijlocul unui luminiş înconjurat de brazi şi de cedri, se găsea o cabană mică din trunchiuri de copaci. Sandra îşi amintea că se jucase acolo, copil fiind, dar locul era părăsit de ani de zile. Surprinsă să vadă lumină, Sandra porni fără nici o ezitare pe poteca abia trasată care ducea în direcţia aceea.

Era limpede, acolo locuia cineva. Se spălaseră chiar rufe. Pe o sfoară întinsă între unul din stâlpii verandei şi un brad tânăr, erau aliniate cu grijă nişte rufe ude: o cârpă de vase, un prosop, o faţă de pernă, un chilot, un tricou care nu mai era

foarte nou, o pereche de blugi de asemenea destul de decoloraţi.

La marginea verandei fusese instalat un duş, un sistem rudimentar de ţeavă şi pară de stropitoare, ca acela folosit de vânătorii de animale sălbatice sau de exploratori. Un săpun roz de toaletă era pus într-o cupă mică, alături de o sticlă de şampon. Pe o bancă de lemn deteriorată din apropiere trona o pereche de bascheţi fără şireturi, cu tălpile întoarse în sus. In fine, sprijinită de faţada cabanei, o undiţă de pescuit ţinea companie unei furci de plajă şi unei găleţi pentru scoici, pe care Sandra nu putea să nu le recunoască.

Sandra se apropie fără să facă zgomot de fereastră. Scândurile vechi ale verandei se arcuiau sub paşi, dar se simţea că erau încă solide.

Cu picioarele goale, bărbatul era aşezat în faţa unei mese pline de cărţi şi de documente. Le cerceta la lumina unei lămpi cu petrol care dădea părului său reflexe de aur patinat. Purta o pereche de blugi şi o cămaşă de culoare albastru- închis, cu mânecile suflecate până la coate. Sandra fu frapată de contrastul ciudat pe care-l oferea acest necunoscut: pe de o parte, semăna cu un aventurier obişnuit cu condiţii minime de viaţă, iar pe de altă parte, documentele din jurul lui şi ochelarii cu rame de aur îi dădeau aerul unui

savant.

Totul era acolo de o simplitate monahală: un pat de lemn acoperit cu o saltea fină, un balansoar şi, între ele, o măsuţă joasă. Un şemineu de piatră ocupa una din laturile încăperii. Iar curăţenia locului şi calitatea rarelor obiecte aflate acolo arătau un mod de viaţă îngrijit, chiar rafinat.

Deodată, bărbatul se ridică şi se întinse, dezvăluind supleţea şi forţa corpului său. Sandra avea destui prieteni care, încercând să-şi modeleze fizicul, petreceau multe ore în sălile de gimnastică. Totuşi, nici unul dintre ei nu putea rivaliza cu acest necunoscut, pe planul armoniei şi al puterii naturale a liniilor şi a formelor. Ce păcat că era atât de necioplit în comportare!

Işi puse ochelarii pe masă în mijlocul documentelor şi dispăru pe o uşă situată în fundul încăperii. Probabil că avea acolo un loc care servea drept bucătărie.

După ce aşteptă în zadar un timp întoarcerea necunoscutului, Sandra se resemnă să-şi părăsească postul de observaţie. In clipa aceea, simţi miros de fum. Ciudat, deoarece nu era foc în şemineu...

Recunoscu imediat mirosul plăcut care plutea în aer, foarte aproape de ea. Ii reamintea serile de Crăciun din copilărie când, după cină, străbunicul ei trecea în salon şi se instala confortabil în fotoliul lui preferat. Ei îi revenea onoarea de a-i

aduce preţioasa cutie de argint cizelat, cu conţinut misterios...

O ţigară cubaneză, bineînţeles! Cineva fuma o havană pe verandă. Nu putea fi decât necunoscutul. Trebuia să existe o altă uşă în spatele cabanei.

Prinsă în cursă... Iată unde o dusese curiozitatea. Cum îi va sta oare dacă o surprindea, cu nasul lipit de geam, spionându-l?

Tiptil, cu prudenţă, Sandra căută să ajungă la scara care-i va permite să fugă fără a fi văzută. La urma urmei, o siluetă în goană...

Prea târziu! Cu ţigara între buze, zâmbind, necunoscutul stătea la baza scărilor, cu braţele la piept, blocând orice posibilitate de retragerea...

Capitolul 2

Sandra nu avea de ales. In loc să sară peste balustradă, ca un cascador dintr-un film western, fără să-şi rupă gâtul, trebuia să coboare pe scară şi, prin urmare, prin faţa necunoscutului.

- Aveţi un obicei foarte prost, declară ea cu hotărâre din înaltul treptelor, arătându-i havana.

Sandra auzise mereu spunându-se că atacul era cea mai bună apărare. Singura ei şansă de a ieşi onorabil din această situaţie era să pună în practică acest excelent principiu.

- Se pare că este extrem de neplăcut să săruţi un bărbat care tocmai a fumat o ţigară, adăugă ea.

- Dacă speri, păpuşico, să-ţi propun să-ţi verifici teoria, îţi pierzi timpul. Nu sunt într-o dispoziţie romantică, în seara asta.

Faţă de atâta insolenţă, Sandra rămase buimăcită. Bărbatul începu să urce încet scara, continuând să vorbească.

-Ar trebui să te gândeşti înainte de a deschide gura. In felul acesta, ai evita să spui prostii. In schimb, poate că poţi să-mi explici ce faci aici, spionându-mă pe fereastră.

- Am... văzut lumină, bâigui Sandra, şi voiam să ştiu cine locuieşte aici.

- Ei bine, acum că ştii...

Cu un gest al mâinii, bărbatul îi arată Sandrei că n-avea decât să plece. In acelaşi timp, ajuns în

partea de sus a scării, se aşeză şi-şi întinse picioarele lungi în aşa fel încât să bareze două sau trei trepte ale scării pe toată lăţimea lor. Ţinând ţigara între degetul mare şi arătător, aruncă fumul într-un cerc albastru care se legănă puţin înainte de a se pierde în aerul serii.

- Ceea ce se petrece în această cabană nu te priveşte, zise el nepăsător.

- Intr-adevăr.

Sandra se întrebă cum ar putea să părăsească veranda. In saptele ei se afla cabana; în faţa ei, o balustradă şi o scară blocată de necunoscut.

- Plec, cu condiţia să mă lăsaţi să plec. Vreţi să eliberaţi drumul?

- Sunt la mine acasă şi n-am nici o intenţie să mă mişc, păpuşo.

- Ce vreţi să fac, atunci?

-Asta nu mă priveşte, zise el cercetându-şi vârful aprins al ţigării de foi. Pari o persoană inteligentă. Caută o soluţie.

Tocmai asta era problema... Sandra nu avea altă soluţie decât să facă un pas mare peste necunoscut. Perspectiva n-o încânta deloc. De obicei, pentru a se plimba după cină, îmbrăca o pereche de blugi. Or, în seara asta, din cauza pielii arse de soare, păstrase rochia uşoară din bumbac pe care o purtase toată ziua şi care abia îi ajungea până la jumătatea coapselor...

- N-aveţi într-adevăr nimic dintr-un gentleman,

zise ea oprindu-se în faţa lui.

- Nici dumneata dintr-o doamnă. Când vii să spionezi în felul acesta oamenii, pe fereastră...

Sandra ridică un picior. Ardea de dorinţa de a-l lovi în trecere pe acest individ cu piciorul. El trebuie să-i fi ghicit gândul deoarece prinse glezna Sandrei cu o mână şi o ţinu prizonieră.

- Un calcul foarte prost, păpuşico. Acum îmi datorezi de două ori scuze.

- Scuze! exclamă Sandra, râzând dispreţuitor.

De fapt, se simţea îngrozitor de stânjenită. Era limpede că bărbatul acesta domina situaţia şi că dintr-un moment în altul va trebui să se supună voinţei lui. Deocamdată, trebuia să încerce să câştige timp.

- Nu contaţi pe asta, domnule!

- In cazul acesta, seara riscă să fie lungă... Din fericire, ai picioare frumoase.

Fără să-şi slăbească strânsoarea, bărbatul lăsă mâna să-i alunece de-a lungul pulpei Sandrei, până la genunchi, unde degetele lui întârziară într-o lungă mângâiere.

- Eşti un bădăran!

- Asta mai lipsea! Acum insulte... Vii să priveşti pe fereastra mea, mă deranjezi, îmi strici seara şi, în plus, refuzi să-ţi ceri scuze. Recunoaşte că nu eşti lipsită de îndrăzneală.

Decorul începu să se rotească în jurul Sandrei cu încetinitorul, ca într-un film. Se agăţă de

stâlpul verandei.

- Vă rog să mă scuzaţi, bâigui ea dintr-o suflare.

- Bravo! Şi nu vei mai veni să-mi spionezi viaţa privată?

- Nu voi mai veni să vă spionez viaţa privată. Acum, vreţi să mă lăsaţi să trec?

- Trebuie, din păcate! murmură necunoscutul. Este regretabil, deoarece ai o piele foarte moale. Puţin cam fierbinte în momentul acesta, observ. Vezi ce se întâmplă dacă nu mă asculţi?

După o ultimă atingere uşoară a genunchiului, plăcută ca un sărut, bărbatul îşi retrase mâna şi-şi deplasă picioarele. Calea era liberă...

Sandra începu să coboare scara, apoi porni pe drumul care ducea la faleză. Şi, de-a lungul întregului drum, nu dorea decât un lucru: să se întoarcă lângă acest bărbat căruia nici măcar nu-i cunoştea numele. Ar fi vrut să-l cunoască, să descopere de unde venea, ce făcea în cabana aceea de pustnic. Misterul pe care-l simţea că pluteşte peste viaţa acestui necunoscut o atrăgea irezistibil.

După ce făcu un număr de paşi, se întoarse, cu speranţa de a-l mai zări încă pe verandă, urmărind-o cu privirea. El dispăruse, însă, înghiţit de întuneric.

Folosind drept pretext insolaţia pe care o suferise, Sandra se hotărî să nu meargă la plajă

câteva zile. După penibila întâmplare de la cabană, nu dorea să-l reîntâlnească atât de curând pe necunoscut.

In acelaşi timp, era devorată de curiozitate şi căuta cu disperare un mijloc prin care să poată obţine informaţii despre el.

Ii veni în ajutor situaţia meteorologică. Timpul se schimbă brusc, aducând vânt şi ploaie dinspre Pacific.

- Ce-ai spune de un mic tur în oraş? o întrebă ea pe străbunica ei a doua zi după-amiază. Asta ar aduce puţină schimbare. Dacă vrei, trecem şi pe la magazin.

- Excelentă idee, draga mea! exclamă Honey Bee, încântată. A trecut o mulţime de timp de când nu m-am dus la Pearce şi n-am văzut-o pe Jessie.

Propunerea Sandrei nu era complet dezinteresată. Jessie Morrison, care ţinea magazinul general din orăşelul vecin, era o bună prietenă a lui Honey Bee. Dar era mai cu seamă o sursă inepuizabilă de informaţi referitoare la locuitorii din regiune şi la evenimentele locale. Dacă Sandra dorea să afle câte ceva despre necunsocut, va reuşi doar prin intermediul lui Jessie. Numai că trebuia să dea dovadă de multă diplomaţie. Altfel, începând de a doua zi, tot oraşul şi împrejurimile vor şti că strănepoata Beatricei Carter se interesa cu multă insistenţă de

un bărbat foarte puţin potrivit pentru ea.

Până la urmă, Honey Bee fu aceea care îndrumă conversaţia asupra acestui subiect, după obişnuitele manifestări de bucurie dintre ea şi Jessie.

- Sandra a făcut o insolaţie afurisită la plajă. N-ai cumva ceva care s-o potolească şi s-o vindece mai repede?

Honey Bee o văzuse pe Jessie născându-se şi era una dintre puţinele persoane care îşi permiteau s-o tutuiască pe această importantă figură locală. La fel şi Jessie, şi pentru acelaşi motiv, o tutuia pe Sandra.

- Ţine, dă-ţi cu asta, zise ea întinzându-i un flacon Sandrei. Şi nu uita să-ţi aplici această soluţie data viitoare când vei rămâne mai mult timp pe plajă. Te va feri de arsuri.

- Ce păcat, Sandra, că n-ai avut asta alaltăieri. Necunoscutul tău ar fi putut să-ţi dea cu ea pe spate.

- Un necunoscut? întrebă Jessie, muşcată de curiozitate. Aveţi vizitatori la *Golful de Argint,* Honey Bee?

- Da, un bărbat. Unul dintre aceia care ies pe mare pe o planşă cu pânză, fără îndoială. In orice caz, nu cineva din sat, după descrierea făcută de Sandra. Ai spus că era blond, nu-i aşa, draga mea?

- După câte îmi amintesc.

Sandra se prefăcu interesată de conţinutul

unei vitrine frigorifice în care îngheţata se învecina cu momeala pentru pescuit. Ii reveneau în memorie ochii de culoarea oceanului, părul răvăşit de vânt, bustul arămiu. I se părea că încă mai simte mângâierea delicată a degetelor lui puternice pe pielea ei, din jurul gleznelor şi până la genunchi...

- Oh, vorbiţi despre pustnic! exclamă Jessie. Un tip înalt, nu-i aşa, Sandra? Cu un păr foarte blond, care ar fi avut nevoie, de altfel, să fie puţin scurtat.

-Poate, zise Sandra pe un ton indiferent. N-am fost foarte atentă.

Jessie trase un scaun pentru Honey Bee şi ea se căţără pe
taburetul din spatele tejghelei. Venise momentul dezvăluirilor.

- A venit să se aprovizioneze de la mine, acum vreo săptămână. A cumpărat cu ce să hrănească o familie de patru sau cinci persoane timp de o lună. A plătit până la ultimul bănuţ, n-a vrut să-şi deschidă un cont, ca toţi ceilalţi vilegia- turişti. Asta mi-a plăcut, şi am încercat să-l fac să vorbească, dar n-am putut scoate nimic. Este foarte politicos, dar mut în privinţa propriei lui persoane. Mi-a spus numai că doreşte să aibă linişte şi singurătate şi că nu-i place să fie deranjat. Oricum, nu ştiu cine ar vrea să se ducă să-l vadă în cabana aceea... Nici măcar un câine n-

ar vrea.

- Ce cabană? întrebă Honey Bee.

- O ştiţi bine, adăpostul acela de pescar, din fundul golfului, în partea cealaltă faţă de casa dumneavoastră. Ba da, o ştiţi, Honey Bee. Bătrânul Ned Kelly locuia acolo, înainte de a merge să locuiască în oraş, când a câştigat la loterie. Au trecut ani de zile de atunci şi, după câte ştiu, cabana n-a mai fost locuită niciodată după aceea. Trebuia să fie într-o stare! Murdară şi, mai cu seamă, umedă...

-Deloc! exclamă Sandra, fără să se gândească. Este foarte curată.

Jessie zâmbi, arătându-şi ultimii dinţi care-i mai
rămăseseră.

- Ah, da? Asta înseamnă că o cunoşti... ai fost mult mai atentă decât vrei să spui. Imi dau seama că ai dreptate; un bărbat frumos, chiar dacă nu foarte distins, nu-l laşi să-ţi scape, cum ar spune mama ta.

Sandra îşi muşcă buzele ca să se împiedice să răspundă. Nu aprecia deloc această aluzie la viaţa particulară a mamei sale. Era de notorietate publică faptul că Rose nu suporta singurătatea. In momentul acesta era în căutarea disperată a celui de al cincilea soţ, de preferinţă băiat frumos.

- Bunico, ce-ai spune de nişte peşte pentru cină, dacă găsim în port?

- Oh, da, draga mea, mi-ar plăcea.

- Atunci, ar fi bine să mergem imediat acolo, dacă vrei să mai treci pe la bibliotecă înainte de întoarcerea acasă.

Sosiră pe chei exact în momentul când se întorceau primele traulere. Le prinse o aversă de ploaie şi erau ude înainte de a ajunge la bibliotecă.

Sandra tocmai îşi închidea umbrela, când necunoscutul înaintă, cu un pachet de cărţi, apărate de o pungă de plastic, sub braţ.

- Vă rog, doamnă, se adresă el politicos lui Honey Bee, ţinându-i uşa.

Apoi, zărind-o pe Sandra:

- Ah! Iar dumneata...

Purta o bluză de vânt de culoare galbenă peste blugii vârâţi în cizme mari de pescar. Părul lui, ud de ploaie, i se lipise de faţă, iar în genele lungi şi blonde străluceau picături de apă.

Sandra îi adresă un semn scurt din cap. Simţea privirea lui Honey Bee îndreptată asupra ei, pândindu-i reacţia. Buna- cuviinţă ar fi cerut să i-l prezinte străbunicii, dar nu putea fi vorba despre aşa ceva. De altfel, nici măcar nu-i cunoştea numele.

Cu dezinvoltura conferită de vârstă şi cu obişnuinţa regulilor vieţii sociale, Honey Bee interveni, devenind stăpână pe situaţie.

- Sunt Beatrice Carter, tinere. Nu cred că am

avut plăcerea să vă cunosc.

Bărbatul o gratifică pe bătrâna doamnă cu un zâmbet plin de farmec.

- Mă numesc Jackson Coventry.

- Incântată să vă cunosc. Cred că aţi întâlnit-o deja pe strănepoata mea, Sandra Mitchell.

- Intr-adevăr. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, zise el întorcându-se spre Sandra.

- De ce? replică ea pe un ton jignit. Credeaţi că nu ştiu să citesc?

Jackson izbucni în râs.

- Nu, dar în mintea mea te asociam cu locuri mai retrase...

Dumnezeule, de frumos era când râdea!

- Bunico, se grăbi să spună Sandra ca să-şi ascundă tulburarea, dânsul este persoana despre care vorbea Jessie adineauri. Ştii, locatarul vechii cabane a lui Ned Kelly.

Honey Bee surâse cu maliţiozitate.

- Ah, da! Trebuie să fie foarte rudimentară. Veniţi să cinaţi la mine, domnule Coventry, şi să vă petreceţi seara cu noi. Ne va face plăcere şi dumneavoastră veţi mai schimba aerul cabanei.

- Aş fi încântat, doamnă Carter...

- Nu în seara asta, bunico, i-o reteză Sandra împingând-o pe Honey Bee în faţa ei. N-am cumpărat destule crevete şi peşte pentru trei persoane.

Când rămaseră singure în holul bibliotecii,

Honey Bee nu se putu împiedica s-o mustre cu blândeţe pe Sandra.

- Oh, desigur bunico. Este individul cel mai enervant pe care-l cunosc. N-are nimic dintr-un tânăr fermecător, poţi să mă crezi.

- Inţeleg.

Honey Bee râdea pe sub mustăţi.

- Nu, tu nu înţelegi, bunico. Bărbatul acesta nu aparţine lumii noastre şi ai făcut o greşeală invitându-l. In fine, nu ştii nimic despre el şi după câte am văzut eu, nimic nu mă îndeamnă să am de-a face cu el.

- Sandra! Tu te-ai arătat întotdeauna politicoasă şi amabilă faţă de toată lumea. Nu te-am văzut niciodată purtându-te cu cineva cum ai făcut-o cu acest biet domn Coventry adineauri. Ce-i reproşezi?

- N-am încredere în el. Il cred pe deplin capabil să plece cu argintăria, dacă-l primeşti.

- Oh, te ador, micuţa mea! râse sincer Honey Bee. Ai mereu astfel de idei... Mai ales când te laşi dusă de imaginaţia ta.

- Nicidecum, bunico. Tu eşti aceea care îşi imaginează fel de fel de lucruri.

- Poate că imaginaţia mea este cea care te face să roşeşti în acest moment? Nu cumva mai curând bărbatul acela de acolo care se preface că urmăreşte ceva în fişier şi care n-are ochi decât pentru tine?

Ajunseseră în sala de lectură. Sandra privi în direcţia indicată de bătrâna doamnă. Jackson Coventry întoarse imediat capul şi părăsi încăperea, cu un aer indiferent.

*
* *

Sandra nu mai înţelegea ce se petrece cu ea. Directoarea prestigioasei „Galerii de artă Sunderland“, pe care o poseda în asociere cu Archie, reprezenta în ochii tuturor simbolul reuşitei. Frumoasă, inteligentă, cultivată, reunea toate calităţile de farmec şi realism care făceau din ea o femeie de afaceri cunoscută şi respectată.

Şi iată că, dintr-o dată, Sandra Mitchell ajunsese să se îndoiască de ea însăşi. In spatele frumoasei sale siguranţe, îşi descoperea toată fragilitatea emoţiilor. Şi asta din cauza cui? Din cauza acestui Jackson Coventry, cu ochii lui albaştri, cu purtările lui de băiat rău şi cu farmecul lui seducător.

Trebuia să-şi revină în fire, să-şi domine această slăbiciune trecătoare şi să-şi regăsească adevărata personalitate, solidă, sigură de ea...

Pentru a-şi dovedi că era capabilă de asta, a doua zi dimineaţa se întoarse în golf.

El era ocupat să repare o barcă veche şi păru să nu-şi dea seama de prezenţa ei, când Sandra înaintă pe plajă. Apa era şi mai rece ca de obicei, după ploaia din ajun. Se avântă curajoasă dincolo de primul val. O să vadă Jackson Coventry cine

era Sandra Mitchell...
*
* *

Jackson se gândise la toate. Muncind fără întrerupere, va termina barca la timp. In felul acesta, va putea să profite de creşterea mareei ca să se întoarcă înainte de căderea nopţii.

Şi iată că femeia asta apărea din nou să-l distragă de la preocupările lui, cu costumul ei de baie de culoarea fildeşului, care-i stătea atât de bine! Şi, pe deasupra, se îndepărta prea mult de ţărm. Abia îi mai zărea capul deasupra apei, departe. De ce naiba venea să se scalde aici? Nu putea să aleagă un alt golf?

S-ar fi spus că o făcea intenţionat, ca să-l provoace, ca şi cum asta o amuza. Desigur, lui îi revenea să stăpânească situaţia. Nu reuşea însă să-şi alunge anumite imagini din minte. Cum îi apăruse această siluetă pe jumătate dezbrăcată, în prima dimineaţă când o zărise din înaltul falezei. Ce plăcută trebuia să fie această piele la mângâieri! Ce bine s-ar potrivi corpul acesta cu al lui, dacă...

Fusese prevenit. După o perioadă atât de lungă de solitudine, femeile rămâneau cei mai răi duşmani ai lui. Nu trebuia să se încreadă în reacţiile lui faţă de ele. Din prea multă nerăbdare... Societatea nu-l va ierta că urmăreşte să-şi reia prea repede locul.

Ar fi râs de aceste sfaturi, dacă ar mai fi ştiut

să râdă. Nu avea timp de pierdut cu o femeie sau cu orice altceva. Tot ce cerea era să fie lăsat să-şi refacă viaţa în linişte. N-avea nevoie de nimeni. Şi mai cu seamă de Sandra Mitchell. Era de-ajuns să arunce o privire bijuteriilor ei, hainelor de lux, tuturor acestor semne ale reuşitei sociale, pentru a înţelege că nu era făcută pentru el. Trăiau în medii aflate la ani-lumină unul de altul.

Străbunica ei era cu totul altfel. Simţea că are afinităţi cu această fermecătoare bătrână doamnă atât de prietenoasă. Desigur, perspicacitatea ei reprezenta un pericol pentru el. I-ar fi descoperit curând secretul... Dar, în acelaşi timp, părea atât de discretă!

- Sandra...

Jackson se auzi murmurându-i numele.

- Sandra... Lorelei...

Suna ca o muzică plăcută. Ondina tuturor pericolelor, care atrage călătorii imprudenţi în capcana ei... Va reuşi oare să-i reziste?

împotriva voinţei lui, privirea i se îndreptă spre larg, acolo unde plutea o siluetă abia vizibilă de pe ţărm. Ce voia oare să dovedească mergând atât de departe şi rămânând atât de mult în apă? Spera că-i va veni în ajutor dacă o vedea în dificultate? Frumoasă iluzie! Singura persoană de care Jackson se ocupa s-o salveze, în momentul acesta, era el însuşi...

* * *

Când Sandra ieşi din apă şi trecu prin faţa lui Jackson, el nici măcar nu-şi luă ochii de la lucrul lui. Ca şi cum nu exista...

Se îndepărtase deja, când el îi aruncă:

- A fost bună baia?

Sandra se întoarse, dar nu văzu decât un spate şi un cap aplecat.

- Minunată.

- Apa nu este prea rece?

- Deloc. Foarte înviorătoare, dimpotrivă.

- Mincinoaso!

- Poftim?

Jackson dispăru în spatele bărcii. Vocea aceasta, care venea parcă de nicăieri, ţinea de ireal.

- Am spus „mincinoaso“, şi o repet.

- Este tocmai ce mă temeam că am înţeles. Şi... ce vă permite să afirmaţi aşa ceva?

îl auzi cum râde.

- Ai buzele învineţite şi se aude până aici cum îţi clănţăne dinţii.

- Şi cu ce vă deranjează?

Ar fi făcut mai bine să nu-l sfideze. El îşi scoase capul din spatele bărcii şi-i aruncă tăios:

- Cu nimic, păpuşico. Nu-mi pasă absolut deloc.

Capitolul 3

Absenţa prelungită din golf a lui Jackson o surprinse şi o derută pe Sandra. După câteva zile, trebui să recunoască deschis că-i lipsea. Sau, cel puţin, că îi lipseau disputele lor verbale care făceau mai interesante momentele petrecute pe plajă.

I-ar fi plăcut să atribuie această dispariţie întoarcerii timpului nefavorabil, dar Jackson părea prea cutezător ca să se lase intimdiat de puţin vânt şi de câteva picături de ploaie.

Ca să se asigure că nu părăsise definitiv Golful de Argint, Sandra se aventură din nou în împrejurimile cabanei, în mai multe rânduri şi la ore diferite ale zilei. Nu reuşi niciodată să-l vadă, nici de aproape, nici de departe. Cu toate acestea, întreaga înfăţişare a locurilor arăta că trebuia să revină.

Reapăru într-o zi, în momentul când Sandra începuse să se resemneze să aibă plaja numai pentru ea singură pentru tot restul vacanţei. Inima începu să-i bată mai tare când îl zări sus pe faleză. Era o zi cu vânt şi Sandra îmbrăcase un pulovăr subţire. Jackson, în schimb, nu purta decât un tricou negru şi şortul lui din blugi.

Sandra coborî poteca cu o grabă neobişnuită.

- Credeam că ai plecat, zise ea apropiindu-se.

- Nu-i adevărat. Ai venit în fiecare zi ca să

verifici dacă mai eram pe aici.

- Dacă îţi imaginezi că am spionat din nou pe fereastră, vei fi decepţionat. N-am pus piciorul pe teritoriul dumitale.

- Ştiu. Nu există încă decât urma lăsată pe geam de nasul tău în prima zi.

- Asta o spui dumneata.

- Ce vârstă ai, Sandra Mitchell?

- Asta nu te priveşte. De ce mă întrebi?

- Pentru că ar fi trebuit să fi trecut de vârsta la care roşeşti şi cu toate acestea te trădezi de fiecare dată când nu spui adevărul. Asta trebuie să placă unor bărbaţi, presupun.

- Dumitale nu, se pare.

- De fapt, nu eşti lipsită de farmec, când nu te arăţi prea sigură de tine.

- Preferi cu siguranţă femeile şterse, lipsite de personalitate.

- De ce te interesează preferinţele mele, de vreme ce nu corespunzi canoanelor mele?

Această ultimă înţepătură fu cât pe ce să aducă lacrimi în ochii Sandrei. Cât de aspru şi de crud putea să fie bărbatul acesta!

Sandra îşi întoarse privirea spre larg. Oceanul dezlănţuit ducea cu el tot felul de rămăşiţe, scânduri, iarbă de mare. De ce oare un bărbat ca Jackson Coventry, cu asprimea lui, provoca asemenea emoţii unei femei de douăzeci şi opt de

ani, obişnuită cu eleganţa şi rafinamentul?

Ca pentru a se face iertat, el îi luă mâna.

- Nu eşti căsătorită, remarcă el. Nici logodită. Nu te aşteaptă nimeni, nicăieri?

Sandra scutură din cap, ca un automat. Ochii ei rămâneau pironiţi pe ceva aflat în depărtare. Spre deosebire de celelalte epave purtate de maree, o mică pată întunecată părea să lupte împotriva curentului. Jackson urmări privirea Sandrei şi vocea lui căpătă brusc o tonalitate îngrijorată.

- Ce se întâmplă, Sandra? Ce ai văzut?

- Mi se pare că există un corp, acolo.

Emoţia, mai mult decât vântul, îi tăie respiraţia. Jackson îi strânse mai tare mâna şi ea se simţi liniştită. Oricât de indiferent ar fi, în caz de pericol, se putea bizui pe el.

- Unde?

- Acolo. Nu vezi?

Ea întinse un deget tremurător drept înainte.

- Nu, nu văd nimic. Incearcă să fii mai precisă.

- Acolo, înaintea noastră, la stânga acelei stânci. Priveşte! In vârful valului...

- Asta e, am văzut!

Se urcă pe o stâncă, trăgând-o pe Sandra după el.

- Este mic. Prea mic ca să fie o fiinţă omenească. Numai dacă...

- Ar putea fi un copil, murmură Sandra, îngrozită.

- Mai curând un bebeluş, cea ce pare de necrezut. Bun. Sandra, nu-ţi lua privirea de la el. Am să mă duc acolo, dar cu vântul de azi, riscă să fie înghiţit de valuri. Am nevoie de dumneata ca să-mi indici unde să mă scufund ca să-l caut.

- Oh, Jackson, fii prudent!

Sandra îşi auzi propria voce frângându-se din cauza emoţiei. Jackson o prinse de bărbie şi-şi apropie faţa de a ei.

- Sandra! Nu este momentul să cedăm.

- Ai dreptate, dar pare că e deja mort.

- Ei şi? Asta ne scuteşte oare să facem totul ca să-l salvăm?

In timp ce vorbea, Jackson îşi scotea hainele şi bascheţii pe
care le aruncă la întâmplare pe nisip.

- Urează-mi noroc, zise el aruncându-se în apă.

Era un înotător remarcabil şi Sandra îşi repeta fără încetare că n-avea nici un motiv să se neliniştească. Totuşi... Dacă va avea şi el vreodată nevoie de ajutor? Ea va fi absolut incapabilă să i-l dea. N-ar fi avut niciodată forţa să lupte cu curentul şi să aducă înapoi un corp de această talie. Cât despre a alerga până acasă în căutare de ajutor, ar fi mult prea târziu...

Scoase un suspin de uşurare văzându-l

reapărând la suprafaţă şi aruncându-şi părul pe spate cu o mişcare a capului.

- Repede! strigă ea.

El nu putea s-o audă, desigur, dar înţelese după gesturile ei largi. Lucrul acela tocmai dispăruse, înghiţit de un val.
Jackson se prăvăli la rândul lui într-un talaz enorm. După ce-l pierdu din vedere, Sandrei i se păru că a trecut o veşnicie.

- Doamne-Dumnezeule! murmură ea. Te implor, salvează-l...

In clipa aceea, soarele ieşi din spatele norilor, înecând
suprafaţa oceanului cu razele lui orbitoare. Sandra duse o mână la ochi, scrutând depărtarea în căutarea unei forme, a unui punct întunecat care să pună capăt coşmarului pe care-l trăia. Nimic...

Măsură cu paşi mari ţărmul, pradă disperării. Fără să ia în seamă frigul şi violenţa valurilor, intră în apă până la jumătatea coapselor. Incetul cu încetul, orice speranţă de a-l revedea viu pe Jackson o părăsea.

Deodată, zări o pată mai închisă la culoare pe suprafaţa argintie a oceanului. Mult mai la dreapta, spre stâncile care marcau extremitatea promontoriului. Sub loviturile puternice ale valurilor, mica fiinţă se va izbi curând de recifuri.

Apoi Jackson apăru din nou la suprafaţă, luptând cu disperare ca să ajungă mica formă înainte ca aceasta să se zdrobească de stânci.

- Jackson! strigă Sandra. Acolo, Jackson!

Vântul îi lua vocea devenită acum răguşită. Oricum, Jackson n-o auzea şi n-o vedea. El bătea apa cu toată forţa braţelor lui puternice pentru a ajunge din urmă lucrul acela care acum plutea inert în voia valurilor.

Pe măsură ce Jackson se apropia, curentul îl împingea înapoi. Era o luptă titanică, dar inexorabil, omul câştiga teren, metru cu metru.

Sandra îl văzu avântându-se o ultimă oară şi prinzând forma întunecată chiar în clipa când era gata să atingă stâncile. După aceea, se lăsă purtat de maree spre ţărm, cu preţioasa povară în braţe.

Când el ieşi la mal, şiroind de apă, respirând greu şi epuizat, Sandra plângea cu lacrimi fierbinţi, aşezată pe nisipul ud. El ţinea la piept o mică formă întunecată şi lucioasă.

Nu era o fiinţă omenească, dar era un pui. O focă mică ghemuită în braţele lui. Avea ochii închişi şi era scuturată de spasme uşoare. Sandra se apropie şi-şi puse mâna pe braţul lui Jackson.

- Ce-a păţit?

- Nu ştiu.

- Este în viaţă?

- Poate nu pentru mult timp.

Jackson aşeză cu multă delicateţe micul animal pe nisip.

- Vrei să mă ajuţi? Intinde tricoul meu pe nisip ca să-l înfăşor în el.

- Ce o să facem?

- Am să-l duc la cabană ca să-l încălzesc. In timpul acesta, urcă la tine acasă şi telefonează.

- Unde?

- La Acvariul din Vancouver. Sună-i şi spune-le că am găsit o focă, un pui de focă, foarte mic. Intreabă-i ce trebuie să facem cu el...

- Deschide ochii! Jackson! Este în viaţă... Priveşte ce ochi frumoşi are.

Sandra sărise în picioare şi bătea din palme, ca un copil. Jackson o obligă să îngenuncheze din nou lângă el.

- Ascultă-mă puţin! Cel mai important lucru este să-l salvăm.

El luă mica focă în braţe şi o purtă cu delicateţe, ca şi cum avea de-a face cu un copil. Liniştit, micul animal scoase un geamăt care semăna cu ţipătul unui nou-născut.

- Nu se poate! murmură Jackson.

Sandra izbucni în plâns din cauza emoţiei prea mult stăpânite, de bucurie...

- Grăbeşte-te, îi aruncă Jackson pe un ton morocănos.

Era ceva straniu în imaginea acestui bărbat

viguros şi aspru, ţinând cu tandreţe această mică vietate fragilă, ca şi cum se temea să n-o sfărâme. Arăta asemenea unui tată care-şi lua pentru prima dată copilul în braţe...

- Spune-le că puiul cântăreşte aproximativ zece kilograme, că nu pare să fie rănit, dar este foarte slăbit.

Sandra avu nevoie de aproape o jumătate de oră ca să ia legătura cu Acvariul din Vancouver. Biologul de la celălalt capăt al firului îi dădu o mulţime de informaţii şi de sfaturi pe care ea le notă cu mare grijă, ca o mamă îngrijorată de sănătatea propriului ei copil.

- Draga mea, întrebă Honey Bee când Sandra închise telefonul, pot face şi eu ceva?

Sandra începu să răscolească în şifoniere şi dulapuri în căutarea unor pături vechi.

- Da, bunico. Va trebui să-i dăm un antibiotic puiului de focă, de două ori pe zi, timp de cinci zile. Dar în oraş nu există veterinar care să facă reţeta.

- Il voi suna pe medicul meu, doctorul Barrow. El n-o să-mi refuze acest serviciu. Frank va trece pe la el să ia reţeta şi se va duce apoi să cumpere medicamentul de la farmacie. Altceva?

- Ne trebuie făină pentru puiul de focă, fără lapte, pentru a nu risca o alergie. De asemenea, vitamine, dar am uitat să întreb de care. Presupun

că cele care se dau copiilor vor face treaba.

Honey Bee aduna tot ce găsea: perne nefolosite, prosoape de plajă uzate, vechi pulovere găurite. Inghesui toate astea într-o sacoşă pe care i-o întinse Sandrei.

- Ai nevoie de un biberon?

Sandra îşi trecu mâna prin păr.

- Incă un lucru de care uitasem. Nu cred, pentru că mi-au spus să facem un terci puţin mai gros. Asta îmi reaminteşte că ne trebuie peşte proaspăt.

- Frank va găsi în port.

Cât de departe mergeau în urmă amintirile Sandrei, ştia ce mult se putea bizui pe Honey Bee, în caz de dificultate. In situaţiile cele mai grele, bătrâna doamnă îşi păstra un remarcabil sânge rece şi un simţ deosebit al organizării.

- Acum, draga mea, aleargă în ajutorul acelui tânăr fermecător. Mi-e teamă să nu-i dea lapte de vacă micului pui de focă. Doar nu şi-a riscat viaţa ca să-l piardă acum.

Sandra nu aşteptă să i se spună de două ori. Alergă cât putu de repede la cabană şi urcă în goană treptele verandei. Nici urmă de Jackson sau de puiul de focă.

Uşa casei era deschisă şi vocea lui Jackson o întâmpină cu căldură.

- Intră, Sandra. De data asta, eşti binevenită.

Era lungit pe patul lui improvizat, cu puiul de focă ghemuit lângă el, dormind adânc. Purta acum o cămaşă gri şi o pereche de blugi foarte strânşi pe corp.

- Jackson! exclamă Sandra, îngrozită. N-o să mai poţi dormi în patul acela, după acest miros...

- Nu mai spune! Am cunoscut lucruri şi mai rele. Ce ţi-au spus cei de la Acvariu?

Sandra se apropie de pat şi făcu un raport exact şi complet, precizând că Frank va aduce totul direct la cabană.

- După informaţiile pe care le-am dat referitor la greutatea lui, ei cred că n-are mai mult de două sau trei zile. Presupun că mama lui a fost ucisă de pescari sau de o balenă. După părerea lor, micuţul n-o va scoate la capăt dacă nu va învăţa să-şi găsească singur hrana.

- Ei bine, zise Jackson mângâind micul animal catifelat, avem de lucru pentru câteva săptămâni. Sper că vei rămâne câtva timp prin preajmă.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, Jackson o privea prietenos pe Sandra şi-i zâmbea cu amabilitate. Sandra se simţi cuprinsă de un val de emoţie...

- Puţin, da. Până la sfârşitul verii. Cum o să-i spui?

- Charlie, răspunse Jackson fără cea mai mică ezitare.

- Ah, da? Se poate şti de ce?

- Este un nume frumos pentru un băiat, nu?

Jackson se trase puţin spre perete şi, bătând uşor patul cu mâna, o invită pe Sandra să ia loc.

- Vino să-l mângâi şi tu, să vezi ce blană moale are.

Salteaua se lăsă uşor când Sandra se aşeză şi alunecă spre
Jackson. Genunchii lor se atinseră şi Sandra se dădu instinctiv înapoi.

- N-ai de ce să te temi. Nu muşcă, şi nici eu, de altfel. Ce ţi-au mai spus cei de la Vancouver? Trebuie să trăiască în apă?

- Nu neapărat.

Sandra stătea pe marginea patului, ca să păstreze o distanţă între ea şi Jackson.

- Trebuie ferit mai cu seamă de soarele puternic şi apărat de prădători. Dacă îl stropeşti din când în când cu apă, o să-i placă. Te va lua drept mama lui şi te va urma peste tot.

Ideea aceasta păru să-l amuze pe Jackson.

- Iată un mic animal care se poate spune că a avut noroc!

- Datorită ţie. Eu n-aş fi fost niciodată în stare să-l salvez şi să-l scot la ţărm.

- Poate, dar tu l-ai văzut prima. Să spunem mai curând că datorită amândurora.

In ochii lui Jackson era o blândeţe nouă, ca şi

cum prezenţa acestui mic animal fragil alunga toată amărăciunea din adâncul inimii lui. Bărbatul acesta mereu pus pe ceartă dădea impresia că descoperise o aparenţă de tihnă.

Işi zâmbeau şi vorbeau cu voce scăzută, ca nişte părinţi care se minunau de miracolul vieţii pe care o dăduseră împreună.

Atunci, Sandra deveni conştientă de ceea ce-i lipsea. Crezuse că avea o viaţă împlinită şi-şi dădea seama că, până acum, trecuse pe lângă ce era mai improtant. Descoperea misterul dăruirii reciproce de sine, al încrederii mutuale, al bogăţiei unui plan realizat în comun. Şi, dintr-o dată, nu mai voia să cunoască decât asta.

Salvarea lui Charlie nu era decât un palid reflex efemer al sensului pe care trebuia să-l ia viaţa ei de acum înainte. Cum să prelungească oare această fericire dincolo de cele câteva săptămâni care-i mai rămâneau? Dacă măcar Jackson ar vrea...

Oh! Nu s-o iubească. Nu trebuia să ceară prea mult atât de repede. De altfel, era oare ea însăşi pregătită pentru un angajament atât de total? Fără îndoială că nu, în fond.

Dar, cel puţin, să facă împreună cu ea această mică bucată de drum de vacanţă, ca să le dea un sens şi să lumineze viitorul unei zile noi...

Era o nebunie! Cum ar putea oare două fiinţe

atât de ascunse, atât de diferite una de alta, să împartă vreodată mai mult decât protecţia unui mic animal? Decât un joc de vacanţă, la urma urmei...

Seara începea să învăluie cabana în umbrele ei. Tăcerea devenea stânjenitoare. Sandra tuşi, iar Jackson puse mâna pe blugii ei.

- Eşti udă, zise el. O să răceşti. De ce nu ţi-ai schimbat hainele, acasă?

- Nici măcar nu m-am gândit la asta. Erau atâtea lucruri care îmi păreau mai importante.

- Am să fac focul. Vei putea să te usuci aşteptând sosirea lui Frank.

- Bună idee.

Oh! Contactul acestei mâini pe coapsa ei...

Jackson se lăsă pe vine în faţa şemineului. Flăcări jucăuşe se ridicară curând, trosnetul lor aducând o schimbare a încăperii, şi un miros minunat de răşină se răspândi în cabană.

Jackson îi întinse Sandrei un sac de dormit, deschis ca o pătură.

- Tremuri. Scoate-ţi hainele ude şi înveleşte-te cu asta.

Sandra tremura, într-adevăr. Dar nu de frig. Mai curând de
înfrigurare şi de surescitare simţind mâinile lui puse pe ea şi încălzind-o...

Infăşurată în sacul de dormit, Sandra veni să

se aşeze alături de Jackson, în faţa şemineului. Reflexele focului jucau pe faţa lui, scoţând în evidenţă frumuseţea trăsăturilor lui. Ea nu se putu stăpâni să nu întindă mâna ca să urmeze cu degetul linia voluntară a maxilarului. Sfârşitul zilei şi oboseala îl marcau cu o fină barbă blondă, invizibilă ochiului şi catifelată ca mătasea la atingere.

- Cine eşti dumneata, Jackson?

La aceste cuvinte, el se feri, cu ochii strălucind de furie.

- Nu mă atinge!

Respira cu greutate şi tot corpul i se încordase, ca şi cum se lupta cu sine ca să nu cedeze tentaţiei.

Sandra nu-i luă în seamă avertismentul; se apropie şi-şi înfundă mâna în părul lui auriu în care dansau reflexele flăcărilor. Simţea sub degete şuviţele lui suple şi mătăsoase. Jackson îi prinse încheietura mâinii.

- Opreşte-te, Sandra. Să nu ne lăsăm antrenaţi mai departe.

- Şi dacă eu sunt gata să merg mai departe?

- Nu sunt făcut pentru dumneata.

In urmă cu o săptămână, acum câteva ore chiar, Sandra ar fi acceptat această explicaţie. Nu şi acum, însă, după ce tocmai descoperise despre acest bărbat...

- De unde ştii? insistă Sandra.

Punând mâna pe obrazul lui Jackson, îl obligă să-şi întoarcă faţa spre ea şi s-o privească.

- Nefericito! îi spuse el oftând. Cunoşti la fel de puţin viaţa şi pericolele ei ca vietatea aceea mică de acolo.

- Atunci, învaţă-mă.

In acelaşi timp, mâna ei alunecă în deschizătura cămăşii lui, pe pieptul musculos, unde degetele îi întâlniră mângâierea unor fire de păr. Sandra simţi bătăile surde ale unei inimi care bătea tot atât de repede ca a ei.

Când Jackson încercă s-o respingă cu amândouă mâinile, ea se agăţă cu disperare de el. Ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar nu simţea decât o dorinţă fierbinte pentru acest bărbat, ca el să umple golul pe care-l descoperea în viaţa ei.

Se rostogoliră împreună pe podea. Intr-un suprem efort, Jackson încerca să-şi ţină corpul cât mai departe posibil de Sandra, în timp ce picioarele lor se atingeau şi se amestecau.

- Este o nebunie, murmură el.

Buzele lui spuneau însă contrariul. Ele se apropiară de gura Sandrei şi o acoperiră cu un sărut arzător.

Sandra închise ochii. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta, cu atâta pasiune şi în acelaşi timp cu atâta blândeţe...

Focul gemu şi se transformă în jăratic. Ii învălui o lumină roşiatică. Mirosul de lemn ars se amestecă îndată cu cel de sare de pe pielea lui Jackson.

El îşi trecu mâna peste umărul tinerei femei, apoi de-a lungul braţului ei. Era o mângâiere blândă, dar Sandra ardea de înfrigurare după alte îmbrăţişări. Fără cea mai mică tulburare, luă mâna lui Jackson şi o puse pe pieptul ei umflat de dorinţă. Apoi o conduse încet mai jos, spre coapsa ei goală, spre şold...

Deschise ochii şi văzu suferinţa zugrăvită pe faţa lui apropiată de a ei.

- Ce se întâmplă, Jackson? Facem ceva rău?

El scutură din cap, ca cineva trezit brusc dintr-un vis. Se îndepărtă de Sandra scoţând un mormăit sălbatic.

Aplecat deasupra lui, Sandra îi puse din nou mâna pe piept şi, cum el n-o respingea, prinse curaj şi începu să-i descheie în întregime cămaşa. Ii cunoştea liniile elegante ale bustului, deoarece le văzuse pe plajă. Voia să le simtă cu propriul ei corp. Mâna ei rătăci pe toată suprafaţa acestei piei catifelate şi se aventură spre zone mai secrete.

- Opreşte-te!

Era un ţipăt sfâşietor, mai mult o rugăminte decât un ordin.

Ii răspunse un geamăt dureros.

- Nu!

Jackson sări în picioare. Ii aruncă furios Sandrei blugii încă uzi.

- Imbracă-te şi nu mai juca micul tău joc cu mine, Sandra Mitchell!

O lovitură de pumnal ar fi făcut mai puţin rău... Sandra se simţi brusc singură şi tristă. El nu înţelesese nimic, sau nu vrusese să înţeleagă. Refuza să iasă din el însuşi, să facă un pas spre ea...

Jackson se întoarse, ca şi cum nu mai dorea nici s-o vadă pe Sandra. Se apropie de fereastră şi rămase ţintuit acolo, cu mâinile la spate. Sandra ghicea în penumbră profilul lui aspru şi inaccesibil.

- Iată-l pe Frank, zise el cu o voce neutră.

Deschise uşa şi coborî în întâmpinarea grădinarului, ca să primească cele necesare pentru puiul de focă. Când se întoarse în cameră, Sandra îşi recăpătase o aparenţă de siguranţă.

- Dacă te grăbeşti, îi spuse el tăios, îl ajungi din urmă pe Frank ca să te întorci acasă cu el.

Sandra arătă animalul din pat. Nu se vor ocupa împreună de el? Drept răspuns la întrebarea ei nerostită, Jackson îi ţinu uşa deschisă.

- Mă voi descurca singur, adăugă el, pe un ton îngheţat. In seara asta, ca şi de acum înainte.

- Nu te teme, îi aruncă Sandra trecând prin faţa lui, n-am să te mai deranjez.

Capitolul 4

Măcar dacă Sandra ar putea să se ţină de cuvânt! La urma urmei, după tot ce trăise în aceşti ultimi doi ani, Jackson nu mai voia să vadă pe cineva suferind. Şi tocmai o făcuse el însuşi pe Sandra să sufere. Văzuse asta în ochii ei plini de lacrimi, pe faţa ei chinuită de umilinţă. Trebuise, cu moartea în suflet, să se stăpânească s-o ia în braţe şi să-i ceară iertare acoperind-o de sărutări.

Scoase un geamăt lung de furie amestecată cu disperare, lovind violent cu pumnul unul din stâlpii verandei. Cum ajunsese oare la asta? De ce, din toată imensitatea coastei sălbatice a Columbiei Britanice[1], alesese tocmai locul acesta ca să-şi refacă viaţa? Şi dacă, cel puţin, n-ar reprezenta pentru Sandra tot ce detesta ea la un bărbat...

-Nu merit asta! repeta el frecându-şi mâna îndurerată. Şi nici ea...

Era timpul să ridice ancora şi să plece spre alte orizonturi.
O voce interioară i-o spusese, în ziua când o zărise pe Sandra, jos, în golf. Nu vrusese să-i dea ascultare. Doar nu era să renunţe la această mică oază de pace şi tihnă pe care tocmai o descoperise în sfârşit...

Se convinsese de capacitatea lui de a rezista purităţii ochilor ei mari, verzi, de a se scufunda în

---

1 Provincie în vestul Canadei, care se întinde de-a lungul ţărmului Oceanului Pacific (n. t.)

adâncimile lor fără să se înece. Se crezuse mai puternic decât era în realitate.

Reintră în cabană, cu un aer abătut. Puiul de focă îl privi cu ochii lui blânzi şi trişti, gemând ca un copil.

-Ah, Charlie! Fără tine, eram deja departe...

*
* *

Dacă Sandrei i s-ar fi spus că sosirea mamei sale îi va face plăcere, ar fi râs. Cu toate acestea, Rose aducea întotdeauna cu ea ocazia unei schimbări şi, de câteva zile, Sandra avea mare nevoie să-şi schimbe gândurile care nu-i dădeau pace.

Desigur, din clipa când Rose îşi opri Mercedesul decapotabil în faţa peronului, liniştea şi pacea îşi luară zborul din casa lui Honey Bee. Se repezi cu multă însufleţire spre bunica şi spre fiica ei. Strângându-le pe rând la piept, le atinse uşor obrajii cu părul ei decolorat, în timp ce buzele ei sărutau în gol.

- Bunico! Drumul tău devine din ce în ce mai rău. In curând, nu se va mai putea merge pe el. Şi nu mai spun de stricăciunile provocate vopselei maşinii mele de toţi mărăcinii aceia de pe fiecare parte. Sandra, draga mea! Mă aşteptam să te găsesc aici.

- Sunt mulţumită să te văd, mamă, răspunse Sandra cu foarte puţin entuziasm.

-încetează să-ţi mai faci griji pentru maşina ta, zise Honey Bee luând-o de braţ, şi intră în casă.

Cum o mai duci?

- Prost. Doamne-Dumnezeule! Drumul acesta... Trebuie să doresc cu adevărat să te văd ca să vin până aici.

Rose deschise o mică pudrieră de aur şi începu să repare ravagiile provocate de călătorie tenului ei.

- Vino să luăm un pahar în grădină, înainte de masa de prânz, te va remonta. Frank se va ocupa de bagajele tale. Cum o găseşti pe Sandra?

- Bronzată, fără nici o îndoială. Este o bluză Chanel, Sandra?

- Saint-Laurent, mamă.

După ce se aşezară, Sandra servi un vin spumos şi rece, care gâdila gâtul.

- Nu echivalează cu şampania, remarcă Rose. Mai ai încă mica ta galerie, Sandra?

- Da.

- Şi eşti tot celibatară? Nici un plan la orizont?

- Vei fi una dintre primii informaţi, mamă, dacă vor exista noutăţi.

- îţi dai seama că te apropii de treizeci de ani? Nu te temi că vei rămâne singură toată viaţa?

Sandra era pe punctul să răspundă, când telefonul sună în interiorul casei.

- Vrei să-ţi aduc aparatul, bunico? îi propuse Sandra.

- Mulţumesc, draga mea, prefer să mă duc înăuntru. Aştept un răspuns de la incapabilul meu agent de schimb. Scuzaţi-mă, adăugă Honey Bee

ridicându-se.

Rose aşteptă ca bătrâna doamnă să n-o mai poată auzi, apoi o întrebă pe Sandra, cu o voce îngrijorată:

- Oare ce are de discutat cu agentul ei de schimb, încât să nu poată vorbi în faţa noastră?

- Afacerile financiare ale lui Honey Bee n-o privesc decât pe ea. Nu este cazul să ne ţină pe noi la curent.

Rose îşi strânse buzele. Apoi, schimbând subiectul:

- Nu poţi s-o numeşti „străbunica mea“? Nu crezi că ar fi mai politicos? Ce înseamnă „Honey Bee“?

- Era porecla pe care i-o dădea străbunicul.

- Tocmai. Doar n-o să-l înlocuieşti.

- Consider că sună bine. Stai mult?

- Doar timpul necesar, dragă. Ştii ce mult detest viaţa la ţară.

Părăsindu-şi fotoliul de răchită, Rose se duse să se întindă
într-un şezlong. Sandra o privi cu coada ochiului. Avea faţa trasă şi părea îngrijorată şi încordată. Agresivitatea ei, de la sosire, era mai mare a de obicei. Erau semne care lăsau să se ghicească faptul că nu totul mergea foarte bine între Rose şi „ultimul ei logodnic“.

O tăcere jenantă se lăsă între mamă şi fiică. Era foarte limpede, comunicarea nu era uşoară între ele.

- Ştii, Sandra, reluă Rose după un timp, sunt bune şi frumoase ideile tale de independenţă. Va veni însă o zi când te vei trezi mai puţin tânără, mai puţin atrăgătoare, şi atunci vei regreta că nu ţi-ai găsit un soţ, atâta timp cât era încă posibil.

- Văzând ritmul în care îi schimbi tu, nu simt dorinţa de a căuta unul, te asigur. N-am putea vorbi despre altceva?

- Doamne-Dumnezeule! Cât de nesuferită poţi să fii astăzi...

Sandra ar fi preferat să se stăpânească mai mult, să nu strice chiar de la început această întâlnire cu mama ei. Se întâmpla de fiecare dată acelaşi lucru. Ea era pregătită să facă unele concesii, să facă un efort pentru a se arăta amabilă, dar Rose o scotea din sărite chiar din primele minute. Atunci, îi spunea lucruri jignitoare pe care le regreta imediat după aceea.

- îmi pare rău, mamă.

- Ce se întâmplă cu tine? Te găsesc foarte nervoasă. îţi faci griji pentru străbunica ta? Nu se simte bine cu sănătatea?

- Sunt sănătoasă tun, Rose, şi am intenţia să trăiesc până la
0 sută de ani.

Vivacitatea dialogului lor le împiedicase pe cele două femei să sesizeze revenirea discretă a lui Honey Bee. Bătrâna doamnă se întoarse spre casă şi făcu semn cuiva să se apropie.

- Sandra, draga mea, o vizită pentru tine. Rose,

ţi-l prezint pe domnul Coventry, vecinul meu.

Purta o pereche de blugi noi şi o cămaşă albă ale cărei mâneci suflecate scoteau admirabil în evidenţă braţele lui musculoase şi foarte bronzate. Părul îi era încă umed de la duş, era ras proaspăt şi mirosea frumos a after-shave. Se înclină politicos asupra mâinii întinse de Rose, care-l sorbea din ochi.

-Jackson! exclamă Sandra, uluită. Ce cauţi aici? Sper că nu

1 s-a întâmplat nimic lui Charlie?

- Nu. Pe tine am venit să te văd.

- Am încercat să-l conving să rămână să prânzească împreună cu noi, interveni Honey Bee, dar nici nu vrea să audă. Poate că tu vei avea mai mult noroc decât mine, Sandra.

- Vă mulţumsc încă o dată, doamnă, zise Jackson întorcân- du-se spre Honey Bee. Altă dată, voi fi încântat. Astăzi, însă, aş vrea să stau de vorbă cu Sandra, în particular.

- In cazul acesta, tinere domn, ia un pahar de vin şi urmeaz-o pe Sandra în seră. Ea o să-ţi arate orhideele mele şi veţi avea toată liniştea pe care v-o puteţi dori.

Inundată de soare, admirabil ventilată, sera era înmiresmată. Era o încântare pentru ochi şi un paradis de linişte şi tihnă. Sandra circula cu un aer indiferent printre plantele exotice, aplecându-se spre una sau alta ca să le respire parfumul, îndepărtând ici şi colo câte o floare ofilită. Jackson

o urma la distanţă.

- Aşadar? întrebă ea în sfârşit.

Cum Jackson nu răspundea, se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

- Te ascult.

- Sandra, mă crezi dacă îţi spun că regret felul în care ţi-am vorbit în ziua aceea?

- Numai *felul?* Este adevărat că există alte moduri mai elegante de a face o femeie să înţeleagă că nu-ţi place.

- Ştii la fel de bine ca mine că nu asta era problema.

De ce vorbea la trecut? Sărutul lui arzător, în cabană, nu fusese prin urmare decât un moment de rătăcire, în euforia salvării puiului de focă? Văzându-l pe Jackson sosind adineauri, Sandra îşi simţise inima bătând cu o speranţă nesăbuită. Venea să-i mărturisească faptul că nu înceta să se gândească la ea din seara aceea, să-i ceară iertare şi s-o roage să se întoarcă la el...

- Bine, relua ea străduindu-se să pară indiferentă, acum că ţi-ai uşurat conştiinţa, mai ai şi altceva să-mi spui?

- Ştiu, scuzele nu rezolvă nimic. Şi apoi, diplomaţia nu este punctul meu forte.

- Să mă acuzi că „joc un mic joc" cu tine, Jackson, este mai mult decât o lipsă de diplomaţie. Eu numesc asta insultă. Şi, pe deasupra, a fost o cruzime gratuită.

- Trebuia să împiedic să mergem mai departe.

- Puteai s-o faci cu mai mult tact. Nu era necesar să adaugi o grosolănie afrontului.

Jackson se apropie.

- Sandra, ascultă-mă...

- Nu, pleacă.

- Sandra, eşti persoana cea mai dezirabilă...

- Nu-ţi bate joc de mine!

Jackson îşi abandonă paharul pe o etajeră de pe care se revărsau valuri de regina nopţii. Punând cu blândeţe o mână pe umărul Sandrei, cu cealaltă îi prinse bărbia şi o obligă să-şi ridice capul. In colţul ochilor ei strălucea o lacrimă.

- Sandra, priveşte-mă.

- Incetează să mă tratezi ca pe un pui de focă ce are nevoie de apărare.

- N-ai nevoie de nimeni, Sandra, şi mai ales de un bărbat ca mine. Crede-mă, ţi-am făcut un imens serviciu îndepărtân- du-te de mine.

- Ei bine, de acum înainte, abţine-te să-mi faci vreun serviciu. Nu mă cunoşti şi nu ştii ce vreau.

- Poate că da...

La fel de fierbinte ca soarele din vremea prânzului, privirea lui Jackson rătăci un timp pe silueta Sandrei, întârziind asupra liniilor umerilor şi gâtului dezvăluite de decolteul bluzei, pentru a urca apoi spre faţa ei.

- Ce o să fac, acum? zise el clătinând din cap cu tristeţe.

Mâinile lui erau calde şi plăcute pe pielea goală a Sandrei.

- De ce să nu lăsăm pur şi simplu ca lucrurile să meargă de la sine? Vom vedea ce se va întâmpla.

- Ar însemna să ne îndreptăm spre o catastrofă. In fine, Sandra, poţi să-mi spui ce ne apropie, pe tine şi pe mine? Nimic, absolut nimic.

La rândul ei, Sandra studie faţa frumoasă aplecată asupra ei, cercetând ochii albaştri în căutarea secretului lor. Ce tentată era să mângâie aceşti obraji, acest păr!

- Poate că nimic foarte evident. Eu însă simt că ne leagă ceva. Nu ştiu ce, dar ghicesc unele puncte comune între noi.

- Baliverne, Sandra! Noi aparţinem unor lumi complet diferite. Nu sunt făcut pentru o femeie ca tine.

- Nu faci decât să cauţi pretexte, Jackson. Sunt destul de mare ca să ştiu ce este făcut pentru mine sau nu.

- Ah, da? Ce anume, de exemplu?

Sandra nu mai putu rezista tentaţiei. Invinsă de intensitatea privirii fixată asupra ei, închise ochii şi-şi înfundă degetele în părul lui des şi blond.

- Asta, murmură ea atrăgând buzele lui Jackson peste ale
ei.

La început, se abandonă şi el. Gura lui o atinse uşor pe cea a Sandrei, apoi se ataşă de ea, în vreme de mâinile se închideau în jurul feţei ei. Sandra lăsă să-i scape un suspin de plăcere. Da,

bărbatul acesta era făcut pentru ea... Se petrecea ceva între ei, de fiecare dată când corpurile lor se atingeau. Cum putea el să nege un lucru atât de evident?

- Nu, murmură Jackson.

Buzele lui rămâneau încătuşate de cele ale Sandrei, în timp ce o îndepărta încet, cu delicateţe, de el.

- Nu, asta nu. Meriţi altceva.

- Ce anume, Jackson?

- Să încercăm să fim prieteni... Poate că dacă vom înceta să ne înfruntăm şi să luptăm împotriva noastră înşine, vom reuşi să stabilim o anumită armonie între noi.

- Prieteni... Prietenii nu se sărută în felul acesta, Jackson.

- Este adevărat. Dar putem încerca...

Gura lui mângâie pentru o ultimă oară buzele Sandrei, ca un suspin.

- Vei pleca în curând.

Sandra încuviinţă cu un semn din cap.

- In ceea ce mă priveşte, nu ştiu ce voi face. Poate că voi pleca şi eu.

- Unde?

- N-are importanţă unde, răspunse Jackson ridicând din umeri. Oricum, eu nu sunt genul care să se stabilească undeva. Pe mine nu mă leagă nimic, în vreme ce tu...

- Pentru mine, numai cariera contează, ştiu. In definitiv, ai dreptate, Jackson. Nu suntem făcuţi

unul pentru altul.

* * *

Inainte de a pleca, Jackson veni s-o salute pe Honey Bee. O privire aruncată figurii descompuse a Sandrei i-a fost de-ajuns bătrânei doamne ca să-şi dea seama că nu trebuia să-şi reînnoiască invitaţia la masă.

- Inţeleg că trebuie să vă întoarceţi acasă ca să vă hrăniţi bebeluşul, domnule Coventry. Faceţi-mi cel puţin plăcerea de a accepta o farfurie din excelenta ciorbă de peşte pregătită de menajera mea. Nu veţi regreta, veţi vedea. Şi duceţi-i lui Charlie să guste. Sunt sigură că o să-i placă.

- Cu siguranţă, doamnă Carter. Este la fel de plictisit de mâncarea gătită de mine cum sunt eu însumi.

- Aveţi un fiu numit Charlie? interveni Rose.

- Un pui de focă, doamnă.

- O focă? repetă Rose, fără să-şi ascundă ironia din voce. Vreţi să spuneţi unul din acele fermecătoare mici animale din care se fac atât de frumoasele mantouri de blană?

Jackson îi aruncă Rosei o privire de o răceală îngrozitoare.

- Exact, doamnă. Cu deosebirea că pot să vă asigur că Charlie nu va sfârşi niciodată, cât trăiesc eu, pe spatele unei femei, oricât de bogată ar fi ea.

Tonul lui era la limita insolenţei. Rose nu-şi dădu seama, sau se încăpăţână să aibă ultimul

cuvânt.

- Şi intenţionaţi să risipiţi ciorba de peşte a bunicii mele pentru acest animal?

- Mamă! interveni Sandra.

Jackson îi făcu semn, din priviri, să-l lase să pună capăt singur diferendului cu mama ei.

-Animalele, doamnă, valorează uneori mai mult decât unii oameni.

Cu un zâmbet ironic pe buze, Rose îşi trecu o privire superioară peste Jackson, măsurându-l din cap până-n picioare.

- Intr-adevăr, domnule, unele au o înfăţişare mai bună...

- Rose!

Honey Bee sări în picioare, furioasă.

- Domnul Coventry este invitatul meu. Te rog să-l tratezi cum se cuvine.

Acceptă apoi braţul pe care i-l oferea Jackson şi-i adresă un zâmbet fermecător, ca pentru a scuza impoliteţea nepoatei sale.

-Veniţi, domnule Coventry, vom trece pe la bucătărie. Am să v-o prezint pe Wanda, menajera mea. Numai să nu vă imaginaţi că ciorba de peşte de astăzi vă scuteşte să veniţi să cinaţi la mine. Contez foarte curând pe dumneavoastră.

Indată ce Jackson şi Honey Bee se îndepărtară şi n-o mai puteau auzi, Rose începu s-o chestioneze pe Sandra. Se ridică în şezlongul ei, cu figura marcată de curiozitate.

- Unde ai putut să-l găseşti pe mojicul acesta?

- Pe plajă, mamă. Asta nu l-a împiedicat ca, aşa primitiv cum este pentru tine, să-ţi ţină piept.

Ca de fiecare dată când Sandra avea câştig de cauză într-o discuţie, Rose ataca pe un alt front.

- Rujul tău de buze s-a şters. Ai crezut că sărutându-l, vei schimba animalul în Făt-Frumos?

- Nu spune prostii!

Rose izbucni într-un râs ascuţit.

- De ce roşeşti, dacă spun prostii?

Sandra şovăi între mai multe atitudini de adoptat, de la furia pe care o simţea urcând în ea până la o ieşire demnă şi indiferentă. In cele din urmă, tăcerea i se păru cea mai bună soluţie. Rose va sfârşi prin a renunţa. Himeră... Sandra nu cunoştea resursele inepuizabile ale mamei sale, când era vorba de a critica şi a ponegri.

- Este adevărat, reluă Rose, că este destul de bine făcut. Puţin prea musculos, poate. Dar asta înseamnă că-i schimbi pe artiştii şi pe intelectualii tăi... Şi apoi, viaţa asta de pustnic cu o focă drept singură companie, trebuie să-ţi pară fascinantă, presupun.

- Nu toată lumea poate să aibă gusturile tale pentru lux, mamă. O viaţă simplă nu are nimic anormal.

- Ceea ce este anormal, în orice caz, este că ai devenit naivă. Să nu-mi spui că nu vezi că bărbatul acesta ascunde ceva. Nu-mi închipuiam că poţi fi atât de oarbă...

Cel mai greu pentru Sandra nu era să audă

adevărul, ci să-l audă de la mama ei.

*

* *

Rose plecă două zile mai târziu. A fost o uşurare pentru Sandra. Va încerca să vadă lucrurile mai clar, în linişte şi cu calm. Ştia că se poate bizui pe discreţia lui Honey Bee când avea nevoie de singurătate şi de reculegere.

Prin urmare, Sandra încercă, timp de trei zile, să-şi împace inima cu raţiunea. In zadar îşi repeta că Jackson şi cu ea nu erau potriviţi, că nu aparţineau aceluiaşi mediu social, inima ei refuza să admită. Se încăpăţâna să bată mai tare de fiecare dată când se gândea la el.

Şi era cu atât mai ridicol cu cât nu putea fi vorba, în momentul acesta, să se arunce în ceva cât de cât serios cu Jackson, presupunând, împotriva oricărei evidenţe, că ar fi dorit-o el însuşi. Imediat ce se va întoarce în oraş, nu va mai avea un minut al ei, cu expoziţia aceea.

Şi apoi, această atracţie pe care o încercau unul pentru celălalt nu putea duce la ceva durabil. Va trece o dată cu vara. Nu se întemeia pe nimic comun, nimic solid. Asta nu era dragoste.

Nici nu se cunoşteau măcar şi nu se înţelegeau. Acesta era punctul cel mai sensibil al Sandrei: nu ştia nimic despre Jackson...

Rose nu se înşelase în această privinţă. Exista ceva la acest bărbat care suna fals, incoerenţe care lăsau să se creadă că nu era cel care pretindea a fi.

Cărţile şi hârtiile acelea de pe masa lui din cabană, ochelarii lui cu rame de aur, cămaşa pe care o îmbrăcase ca să vină la Honey Bee... Toate astea contraziceau complet imaginea de singuratic mizantrop şi necioplit pe care voia s-o dea despre el.

Şi mai tulburătoare era tăcerea lui despre el însuşi. Pentru că se voia un bărbat fără trecut şi nici viitor, stârnea în Sandra, de obicei atât de rezervată, dorinţa de a afla mai mult, de a pune întrebări.

Tocmai această curiozitate fu aceea care, în cele din urmă, o incită pe Sandra să accepte propunerea făcută de Jackson în seră. Eşti mai comunicativ între prieteni. Şi, cine ştie, când îl va cunoaşte mai bine, poate se va simţi mai puţin atrasă de el...

A doua zi dimineaţa, pe o temperatură caniculară, începu să coboare poteca ce ducea în golf. La jumătatea drumului se opri şi cercetă plaja cu privirea.

El se afla acolo, cu picioarele goale, la marginea apei. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă. Toate promisiunile pe care şi le făcuse se prăbuşiră ca un castel din cărţi de joc la vederea acestei siluete armonioase în costum de baie. El îşi ridică în clipa aceea capul şi o zări.

- Salut, îi aruncă el vesel. Ai venit la timp. Charlie îşi face prima lui baie în ocean. Vino să

vezi, este fantastic!

El se apropie de baza falezei ca s-o aştepte. Dacă Sandra îşi închipuise că o săptămână fără să-l vadă pe Jackson îi va permite să-i reziste farmecului, se înşelase amarnic. Cerul i se păru banal, în comparaţie cu albastrul ochilor lui, soarele fără străucire, alături de reflexele părului lui auriu.

Ii întinse mâna, ca s-o ajute să sară ultima treaptă.

- Ce faci, vii?

O voce mică, în sinea ei, îi şopti să refuze...

Privi mâna aceea frumoasă, deschisă şi îmbietoare. Dacă atingea palma aceea, ştia că este pierdută.

- Ei bine, Sandra, ce-i cu tine?

Atrasă parcă de o forţă magnetică irezistibilă, Sandra întinse mâna şi o puse în palma lui Jackson...

Capitolul 5

Charlie se zbenguia într-o groapă cu apă dintre stânci, unde valurile ajungeau să clipocească încet. Crescuse, se îngroşase, spatele îi lucea în soare şi ochii îi străluceau de plăcere.

Sandra îşi eliberă mâna din cea a lui Jackson şi se aplecă să mângâie capul catifelat al micului animal.

- Ce frumos este!

Ca şi cum înţelesese complimentul care i se făcuse, începu să execute un fel de balet acvatic, înmulţindu-şi salturile şi alunecările pline de graţie.

Jackson se lăsă pe vine lângă Sandra. Radia de mândrie, bucuria se citea în ochii lui râzători.

- Acum este prea mare ca să se joace în duşul meu. A venit timpul să cunoască lumea mare.

- Doar nu intenţionezi să-l laşi să plece?

- Incă nu. Este prea mic ca să se poată descurca singur.

Luând o găleată pusă pe o stâncă, Jackson scoase din ea un
peşte şi-l aruncă în aer în direcţia puiului de focă.

- Prinde, Charlie!

Charlie sări, dar nu reuşi să prindă peştele. Decepţionat, puiul de focă scânci ca un copil şi-l privi pe Jackson cu ochi plini de tristeţe.

- Vezi? Nu va putea să supravieţuiască, atâta

timp cât nu va şti să-şi vâneze hrana.

Sandra clătină din cap.

- Mă întreb cum vei putea, într-o zi, să ai curajul să-l vezi plecând. Eu, în locul tău, n-aş fi în stare.

- In cazul acesta, este o fericire că nu eşti în locul meu.

Dintr-o dată, în vocea lui Jackson se simţeau accente de mânie. Figura lui se posomorî. Sandra îl privi, surprinsă de această schimbare bruscă de dispoziţie.

- Are dreptul la libertate, reluă Jackson. Ar fi împotriva principiilor mele să-l reţin o zi mai mult decât este necesar. Nimeni n-ar trebui să-şi permită genul acesta de atitudine faţă de oricine, fie că este vorba despre o fiinţă umană sau despre un animal.

- Dar, Jackson, există şi alte soluţii...

- Care, de exemplu? Un circ, unde să înveţe să învârtească o minge pe vârful nasului, ca să distreze copiii...

- Nu, bineînţeles. Mă gândeam mai curând la Acvariul din Vancouver. Acolo ar fi bine întrijit.

- Detest genul acesta de locuri.

- De ce? Ai fost mulţumit de ajutorul lor, în ziua când l-ai salvat pe Charlie şi când nu ştiai ce să faci.

- Nu-i deloc acelaşi lucru! exclamă Jackson.

Este datoria lor să îngrijească animalele bolnave. De aici, însă, până la a le ţine închise...

- Nu-i nevoie să strigi, Jackson. Nu este vina mea dacă lumea nu e perfectă cum ai dori.

- Iartă-mă. Ce să mai spun de faptul că ne hotărâserăm să devenim prieteni... De ce oare ne este atât de greu să ne înţelegem?

- Nu ştiu care e motivul, dar ştiu că prietenii nu se înfurie aşa, pentru un da sau pentru un nu. Dacă preferi, putem să ne întoarcem la condiţiile precedente, tu într-o parte a plajei, iar eu în cealaltă.

Jackson reflectă o clipă înainte de a răspunde.

- Nu... nu.

- De ce această ezitare?

- Să uităm asta, Sandra. Uite, adăugă el aducând mai aproape găleata, aruncă-i un peşte lui Charlie. Poate că va face mai mult efort pentru tine.

- M-ar mira. Tu eşti profesorul lui.

- De acord, dar te găseşte cu siguranţă mai frumoasă.

- Linguşitorule!

Dar surâsul şi buna dispoziţie reapăruseră pe figura lui Jackson. Cât de fermecător putea să fie, când voia! De ce, atunci, în alte momente, acele schimbări bruşte de dispoziţie, acele accese de mizantropie? Hotărât lucru, Sandra nu ajunsese

încă să-l cunoască şi să-l înţeleagă...

- Deloc. Charlie ştie să vadă, la fel de bine ca mine. Haide, încearcă. Ia peştele şi aruncă-i-l, drept în faţă.

Sandra privi în fundul găleţii şi se strâmbă.

-Jackson, să nu-mi ceri să ating aceste lighioane.

Niciodată până acum Sandra nu-l auzise pe Jackson râzând
cu un râs atât de limpede şi de vesel, fără cea mai mică urmă de ironie sau de amărăciune.

- Sandra, dar heringii aceştia sunt morţi! N-au să te muşte.

- Sunt lipicioşi...

Jackson râse şi mai tare.

- Inseamnă că n-ai pescuit niciodată cu mâna în râuri şi n-ai prins broaşte, când ai fost mică! Trebuie să fi fost foarte cuminte.

- Tu, dimpotrivă...

- Oh! Pe mine, mama mă făcea răspunzător de fiecare fir de păr alb din capul ei. Imi ura, când voi avea copii, să n-am decât băieţi, pentru ca să înţeleg în sfârşit.

Prin faţa ochilor Sandrei trecu o imagine: un copil cu păr blond ca grâul copt, cu ochi adânci ca un cer de vară, care alerga cu ardoare în întâmpinarea vieţii, cu un câine ţopăind pe lângă el. Trebuie că se întorcea acasă murdar, cu

hainele rupte şi genunchii juliţi, cu buzunarele pline cu tot felul de insecte şi cu alte comori, mai mult sau mai puţin ispititoare...

- Este pentru prima oară, Jackson, că îmi vorbeşti despre tine, despre trecutul tău.

Prea târziu! El n-ar fi trebuit să meargă atât de departe, atât de repede... Trăsăturile lui Jackson se posomorâră din nou şi privirea lui se pierdu în depărtare.

-Aş! bombăni el, nu trebuie să revii asupra trecutului.

- Foarte înţelept, comentă Sandra, forţându-se să râdă.

Işi vârî mâna în găleată şi scoase un peşte. Era rece şi cleios

şi Sandra nu-şi putu stăpâni o strâmbătură. Il aruncă foarte repede în apă. Charlie urmări curba argintie, se avântă la momentul potrivit şi prinse heringul din zbor. Zvâcnind neastâmpărat, se întoarse spre Sandra cerând altul.

- Bravo! strigă Jackson.

Sandra se întrebă cui se adresau felicitările, lui Charlie pentru reuşita lui, sau ei pentru efortul vrednic de laudă pe care-l făcuse.

- Aruncă-i din nou, Sandra, să vedem dacă reuşeşti şi a doua oară.

- Nu, eu nu joc decât dacă sunt sigură că am să câştig. Salut, Charlie, adăugă ea bătând uşor

capul puiului de focă. Nu creşte prea tare, eşti prea drăguţ aşa.

Işi spălă degetele în apă şi se ridică.

- Hei! îi aruncă Jackson, unde te duci?

„Să pun puţină distanţă între noi“, fu ea tentată să răspundă. Dacă mai stătea câteva clipe atât de aproape de Jackson, corpurile lor aproape atingându-se, nu mai răspundea de ea însăşi...

- Am adus cu mine o carte şi vreau s-o termin.
- Poţi să citeşti acasă! Ai tot timpul.
- Să nu crezi asta. Am atâtea de făcut, că abia pot citi ziarul. Minţea, bineînţeles. In casa lui Honey Bee, zilele se

scurgeau într-o lenevie plăcută, bogată desigur în conversaţii şi distracţii, dar care-i lăsau Sandrei tot răgazul să se destindă după bunul ei plac.

Se întoarse spre locul unde îşi lăsase geanta de plajă şi-şi dădu seama că Jackson o urma, cu Charlie târându-se în spatele lui.

- Ascultă, Sandra, dacă n-ai nevoie de prietenia mea, trebuie să mi-o spui. N-o să-ţi impun prezenţa mea.

- Nu-i vorba de asta, Jackson.

Sandra era necăjită şi nu ştia cum să exprime ceea ce ei însăşi îi era greu să-şi explice.

- Atunci, ce este?

- Ei bine, mai întâi, faptul de a fi prieteni nu implică să fim mereu împreună. Şi apoi...

- Da?

- Cred că nu vom reuşi... să fim doar prieteni.

*
* *

Zilele următoare nu-i dădură dreptate Sandrei. Se întâlniră cu regularitate pe plajă şi petrecură împreună momentele cele mai plăcute ale verii. Se jucau cu Charlie, discutau, se scăldau sau se bronzau la soare, fără nici o reţinere, la fel de firesc precum nişte prieteni din copilărie.

Şi se produse miracolul... Reuşiră să se cunoască mai bine.

La început, mai cu seamă Sandra era aceea care vorbea, iar Jackson asculta. Apoi, încetul cu încetul, el îi încredinţă câteva frânturi din trecutul lui.

Intr-o zi, el ridică o parte mai importantă din văl şi Sandra îşi ţinu respiraţia, pentru ca el să uite de prezenţa ei...

Erau aşezaţi pe o stâncă, privind oceanul şi urmărind un pachebot care aluneca maiestuos la orizont.

- Când eram mic, începu Jackson, cu o voce absentă, voiam să navighez pe toate oceanele şi să cuceresc lumea.

Tăcu. Se va opri doar la atât?

- Crescând, am renunţat la acest vis. Voiam să fiu pilot de vânătoare. Numai că, la paisprezece ani, eram deja prea mare ca să stau în carlinga

unui avion de genul acesta. Atunci, am vrut să urmez exemplul unchiului meu. Era idolul meu din cea mai fragedă copilărie, când mă ducea peste tot pe umerii lui.

De data aceasta, tăcerea se prelungi. Sandra riscă o întrebare:

- Ai reuşit?

- Sper că nu!

Era o exclamaţie dureroasă, amară. Sandra nu se putu stăpâni:

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- A murit, şi visele mele o dată cu el. Am învăţat atunci că nimeni nu merită un piedestal...

După aceste cuvinte, Jackson rămase cu privirea aţintită asupra oceanului şi nu şi-o mai întoarse.

Sandra cunoştea bine aceste momente în care Jackson închidea cartea vieţii sale. De aceea, îi revenea ei să reia firul conversaţiei. Incepea să-i vorbească despre ea, despre galeria ei de artă, despre asocierea cu Archie şi vânzările la licitaţie care o purtau în cele patru colţuri ale lumii. Ii povestea despre Europa, despre Orient, despre încântarea de a descoperi o operă de artă necunoscută, mândria de a o dezvălui publicului.

- Sandra, pe florile cearşafului tău de plajă se află o pasăre- muscă. Nu te mişca, altfel o să-şi ia zborul.

Când Jackson o întrerupea în felul acesta ca să-i vorbească despre păsări sau despre viaţa care mişuna în scobiturile stâncilor, Sandra se întreba dacă o asculta. Dar, când se prezenta ocazia, Jackson făcea aluzie la un amănunt care dovedea nu numai că nu pierduse un cuvânt din relatarea ei, ci şi că memoria lui o înregistrase perfect.

- Am adunat o găleată întreagă de scoici comestibile, îi spuse el într-o după-amiază. Nu voi reuşi niciodată să-i vin de hac de unul singur. Dacă ne-am întâlni diseară, când se va mai răcori puţin? Facem un picnic pe plajă.

Seara era feerică. Stelele se aprindeau una după alta, presărând cu diamante catifeaua liliachie a cerului. Nisipul, păstrând ceva din căldura soarelui de peste zi, strălucea ca nişte perle la lumina lunii, iar oceanul, potolit, tremura şi suspina înainte de a adormi.

- Nu voi uita nicidoată golfuleţul acesta, zise Jackson, rezemat de un trunchi de copac aruncat de valuri pe plajă. Pentru mine, va fi întotdeauna locul unde am început să-mi regăsesc puţin liniştea.

Sandra se feri să ceară cea mai mică explicaţie referitor la secretul ascuns în spatele acestor cuvinte. Era mai bine să-i lase lui Jackson libertatea de a continua sau nu şi, până atunci, să schimbe subiectul.

- Când eram mică, îmi petreceam aici toate vacanţele. Toate verile, precum şi vacanţele de Crăciun. Exista adesea o bordură de gheaţă la malul apei şi eu mă amuzam să-i urmez linia, în tot lungul plajei. In vârful falezei, vântul era uneori atât de puternic şi de rece încât aveai impresia că te frânge în două. Golful de Argint, pentru mine, este toată viaţa mea. Aici am crescut, am descoperit viaţa, fericirea...

„Poate şi dragostea"... adăugă ea în sinea ei, după care continuă:

- Aici am cunoscut de asemenea mari tristeţi. Imi aduc aminte că, în vara când împlinisem zece ani, am făcut cunoştinţă cu moartea. Honey Bee avea o căţeluşă mică, Taffy. Era un cocker adorabil de culoarea mierii, de o drăgălăşenie nespusă! Intr-o dimineaţă, a fost găsită pe terasă, lângă o tufă de petunii. Frank a înmormântat-o sub cedrul mare din grădină şi eu am plâns toată ziua. Seara, Honey Bee m-a dus pe faleză şi mi-a arătat o stea unde toţi câinii, după spusele ei, se duceau să locuiască atunci când îşi sfârşeau viaţa pe pământ. Mi-a explicat că Taffy era foarte fericită acolo, cu toţi prietenii ei, şi că putea să ne vadă de acolo, de sus.

Sandra îşi simţi vocea pe punctul să i se frângă.

-Să vorbim despre altceva, altfel voi începe să

plâng ca în ziua aceea.

Jackson îşi ridică ochii spre cer, apoi ridică un deget exact
deasupra capetelor lor.

- Sirius... Câinele. O vezi? Este cea mai strălucitoare dintre toate stelele.

- Cum de ştii toate astea?

- Oh, am cunoscut o perioadă, în viaţa mea, când aveam tot timpul să urmăresc cerul şi stelele...

Mereu aceste aluzii enigmatice asupra unui trecut misterios. Insoţite întotdeauna de aceeaşi amărăciune...

- Visam, atunci, să pot fugi de societatea oamenilor şi să mă aflu pe Sirius, singur în mijlocul universului, având drept companie mii de câini...

Ce-l putea oare face pe Jackson atât de deprimat? Sandra se gândi la oamenii pe care-i cunoştea, la Archie şi la soţia lui, Molly, la artiştii şi scriitorii care o înconjurau, la cei cu care se întâlnea din când în când la vânzările la licitaţii sau la expoziţii. Puteau să se arate oricât de bizari, de originali, nici unul nu-i provoca această aversiune pentru semeni pe care o simţea la Jackson.

- Nu-ţi place nimeni, nu-i aşa?

- Ba da. Imi place mult străbunica ta, de

asemenea Wanda, pentru că este o bucătăreasă foarte bună...

Jackson reflectă o clipă, cu un mic zâmbet pe buze, apoi adăugă:

- Şi tu. Uneori...

- Dar tu n-ai nevoie de nimeni.

- Nu, într-adevăr. Nu trebuie niciodată să ai nevoie de cineva, Sandra. Singura persoană în care poţi să te încrezi eşti tu însăţi. Ceilalţi...

Jackson făcu un semn din mână care părea să respingă întreaga lume departe de el.

- N-ai iubit niciodată pe nimeni, Jackson? Părinţii tăi, un frate, o soră... Nu ai prieteni pe care să te poţi bizui?

- Sunt copil unic şi părinţii mei au murit. Da, i-am iubit, bineînţeles. Da, am unul sau doi prieteni la care ţin. Dar n-am nevoie de ei, înţelegi? Nu le cer nimic, nu le impun să împartă cu mine nici bucuriile şi nici necazurile mele.

„Dacă-i aşa, se gândi Sandra ascultându-l pe Jackson, nu sunt prieteni adevăraţi"...

*

* *

Spre sfârşitul lunii august, Jackson îi făcu Sandrei o propunere neaşteptată.

- Apa este foarte caldă astăzi. Ce-ai spune dacă ai face puţin înot submarin împreună cu mine, după-amiază?

- Oh, nu! răspunse foarte repede Sandra.

- De ce?

- Aşa.

Sandra îşi răsucea curelele sandalelor şi-şi ţinea cu încăpăţânare ochii plecaţi, refuzând să-l privească pe Jackson. El se apropie de ea şi, luându-i bărbia între degetul mare şi arătător, îi întoarse faţa spre el.

- „Aşa“ nu este un răspuns, Sandra. Am spus ceva care te-a supărat?

- Nicidecum.

- Atunci, de ce acest refuz?

- Ei bine, mărturisi ea oftând, nu-mi place atât de mult apa.

- Cum? Te-am văzut înotând...

- Da, mă descurc, dar nu sunt foarte înzestrată pentru acrobaţii acvatice.

- Cine ţi-a vorbit despre acrobaţii, sirenă mică?

- Tocmai, eu nu sunt o sirenă. Dacă vrei să ştii totul, marea mă sperie, de când mă ştiu. Imensitatea aceasta este unul dintre cele mai frumoase lucruri din lume şi totodată unul dintre cele mai înspăimântătoare.

- E normal, Sandra! Oceanul este într-adevăr ceva de temut şi trebuie ca cineva să fie idiot sau inconştient ca să aibă încredere în el. Dar poţi învăţa să-l cunoşti.

- N-are importanţă, insistă Sandra, nu voi merge cu tine. Numai ideea de a avea o mască de

cauciuc pe figură, să respir printr-un tub şi să rămân cu capul sub apă mă îngrozeşte.

Se înfioră.

- Sunt lucruri sub apă...

- Ce lucruri?

- Nu ştiu, alge, meduze, caracatiţe.

- Sandra, îi explică răbdător Jackson, o caracatiţă nu este un rechin. Fuge dacă se apropie cineva de ea. Oricum, ar trebui să cobori la cel puţin zece metri ca să vezi una, şi eu nu-ţi propun aşa ceva. Asta presupune un antrenament pe care nu-l ai. Nu, rămânem aproape de suprafaţă, te asigur.

- Nu am echipament.

- Am eu unul să-ţi împrumut. Haide, încearcă. Este extraordinar ce poţi descoperi sub apă, vei vedea. N-o să regreţi.

Tentaţia de a împărţi o nouă experienţă cu Jackson era mare pentru Sandra, dar încă şovăia. Nu scapi atât de uşor de vechile temeri...

- Oceanul este foarte liniştit astăzi. Nu există curenţi şi vom beneficia după-amiază de creşterea mareei. Prin urmare, tot ce rişti va fi să eşuezi pe plajă.

Jackson îi luă mâna şi i-o strânse între ale lui.

- Nu există nici un pericol, Sandra. Ai încredere în mine. Oh! Albastrul acestor ochi cufundându-se în cei ai Sandrei!

Surâsul acesta irezistibil... Atingerea aceasta fierbinte a degetelor lui...

- Până unde vom merge?

Jackson cercetă golful.

- Până aproape de jumătatea promontoriului. Ce spui? Sandra sfârşi prin a ceda. Va fi o amintire în plus a acestor momente preţioase petrecute cu Jackson...

*
* *

- Sandra, o imploră Jackson, respiră liniştit şi nu-ţi pierde capul. Erau la a treia încercare. Apa intra în tub, Sandra se înăbuşea, se îneca. Ieşi din apă şi-şi scoase masca. Sarea îi înţepa nările şi o făcea să lăcrimeze.

- Nu voi reuşi.

- Ba da, vei reuşi. Toată lumea poate s-o facă. De ce tu n-ai putea?

- Uşor de spus...

Jackson îşi trecu o mână sub bărbia Sandrei şi pe cealaltă o puse pe ceafa ei. Continuă să-i vorbească pe un ton liniştitor.

- Lasă-te să pluteşti liniştit, Sandra. Nu-ţi înfunda prea mult capul. Doar la suprafaţă, iată, pentru ca tubul să depăşească nivelul apei. Respiră normal. Sunt foarte aproape de tine.

Sandra făcu o nouă încercare. Timp de câteva secunde, reuşi să rămână cu capul în apa verde-albăstrie şi tăcută, fără să se sufoce.

- Nu-i nimic de văzut aici, zise ea bolborosind în tub.

- Incă o dată, Sandra, ca să-mi faci plăcere. Şi, dacă nu reuşeşti, n-am să mai insist.

- De acord, dar numai ca să-ţi fac ţie plăcere.

Işi potrivi masca, tubul şi numără până la trei...

Apa rece o învălui, plăcută şi mângâietoare. Ca prin minune, aerul îi intră în plămâni. O lumină de culoarea smaraldului făcu să danseze prisme strălucitoare în jurul ei.

In faţa ei apăru Jackson, părul lui blond plutind ca un voal în jurul feţei. In spatele măştii, Sandra îi văzu ochii albaştri râzând de bucurie. Ii făcu cu mâna un semn de victorie, apoi se plasă puţin mai în faţă, conducând-o pe urmele lui.

Nisipul auriu aluneca pe sub ei. Din când în când ţâşnea un peşte, iute ca un fulger argintiu. Sandra începea să capete încredere. Mâna lui Jackson într-a ei o liniştea, iar soarele care-i încălzea spatele îi amintea prezenţa foarte apropiată a lumii terestre.

Deodată, umbra lor deranjă un banc de peşti mici şi roşii. Uimită, Sandra privi acest val de culori brăzdând adâncimile verzi şi dispărând printre alge care se unduiau.

Jackson îi făcu semn să se întoarcă spre stânga. Se apropi- ară de nişte stânci întunecate pe care leneveau enorme stele de mare de culoare

portocalie. Alături, anemone de mare albe şi roşii lăsau lungile lor antene să plutească în voia valurilor. Arici de mare şi tot soiul de cochilii se agăţau de asperităţile stâncii, în timp ce un calcan îşi desfăşura aripile şi se grăbea să se înfunde în nisip.

In faţa frumuseţii acestui univers submarin, Sandra uitase de timp. Nu obosea să privească, arătând cu degetul fiecare descoperire fascinantă, asociindu-l pe Jackson uimirii ei nemărginite. In definitiv, fără el, n-ar fi bănuit niciodată existenţa acestei feerii.

- Aşadar? întrebă el când reveniră la suprafaţă. Merita osteneala?

- Fantastic! exclamă Sandra.

Se agăţă de umărul lui în timp ce-şi scotea masca.

- Sper că eşti mândru de mine, adăugă ea râzând.

- Ah, asta da, sirenă mică, sunt mândru de tine...

Ochii lui Jackson nu i se păruseră niciodată atât de albaştri şi de adânci. Lipsită de orice rezistenţă, Sandra se lăsă înecată în profunzimea lor.

Un şoim plana foarte sus, formă neagră, nemişcată, pe albastrul cerului. Timpul se opri, universul se scălda într-o armonie perfectă.

Capitolul 6

Jackson îşi trecu un braţ în jurul mijlocului Sandrei şi-şi strecură cealaltă mână sub părul ei, pe ceafă. Sandra se simţi purtată de el şi, sub apă, picioarele lor se mişcau la unison ca să le menţină corpurile la suprafaţă.

Buzele li se atingeau uşor, fără să se unească. Jackson cerceta cu privirea fiecare trăsătură a chipului Sandrei, stârnin- du-i focul pe care ea încerca să-l înăbuşe. Braţele ei trecură în jurul gâtului lui Jackson, iar picioarele în jurul mijlocului lui.

- Oh! Jackson...

Era o rugăminte, o invitaţie.

El îşi aplecă şi mai mult capul şi genele lui lungi atinseră pleoapele Sandrei. Gura lui ezită o secundă - care ei i se păru o eternitate - apoi puse stăpânire pe buzele Sandrei.

Cerul se răsturnă deasupra capetelor lor, oceanul se învolbură în jur, luându-i cu el în frenezia dorinţei lor împărtăşite. Trecând prin ţesătura costumelor lor de baie, un foc devorator le încălzea trupurile.

Sandra îl auzi pe Jackson gemând. Ii simţi mâinile trecând sub costumul ei de baie, îmbrăţişându-i corpul şi mângâindu-l, buzele lui aprinzând în ea un foc de artificii. Atunci, dar el n-o auzea, ea îi strigă ce mult îl iubea, cât de mult îl dorea. Il imploră să continue, să facă dragoste cu ea...

Numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă un val, mai mare şi mai puternic decât celelalte, nu i-ar fi acoperit pe neaşteptate. Imbrăţişaţi, înlănţuiţi unul de altul, se treziră aruncaţi de maree pe nisip... Rămaseră un timp lungiţi acolo, lipsiţi de putere.

- Sandra...

El era puţin depărtat de ea, dar mâna lui continua să se afle aşezată pe pielea catifelată a tinerei femei.

- Nu voiam, Sandra, crede-mă.

- Cum să te cred, de vreme ce o voiam atât de mult amândoi? N-ai auzit trupurile noastre strigând? Jackson, unde este răul?

- Prin urmare, nu înţelegi?

- Nu, Jackson, nu. Nu pot să înţeleg.

- Sandra, răul este în mine. Atâta timp cât nu vei accepta asta, nimic nu va fi posibil pentru noi.

El se ridică şi oftă.

- Să uităm toate astea. Aveai dreptate. Ne va fi greu să fim prieteni şi, dacă insistăm pe calea asta, vom deveni foarte repede duşmani. Atunci, înainte de a ne sfâşia...

Se îndepărtă, lovind nisipul cu piciorul, într-un gest de furie. Nu mai voia să vadă ochii verzi plini de lacrimi, tremu- rul bărbiei luptând cu suspinele. Gura cu un rictus dureros... Era destul de îngrozitor să ştie că va păstra pentru totdeauna gustul ei pe buzele lui...

- Lasă-mă, te implor, îi aruncă el fără să se

întoarcă. Uită ce s-a întâmplat adineauri. Uită de mine...

*

*   *

Deoarece nu exista nici o ieşire din această situaţie... Sandra se resemnă. Făcu ceea ce-i ceruse el şi nu mai încercă să-l revadă. Cât despre a-l uita, era peste puterile ei.

Zilele următoare au fost cumplite. Sandra suferea, îşi ascundea durerea, ştiind totuşi că asta nu făcea decât să fie şi mai vizibilă.

Se simţi tentată să-şi scurteze vacanţa. Intr-o zi, riscă o vagă aluzie referitoare la o asemenea eventualitate. Citi atâta tristeţe în ochii lui Honey Bee încât renunţă la intenţia ei. Oricum, nu era genul de femeie care să fugă din faţa dificultăţilor.

Pentru a evita să-l întâlnească pe Jackson, se duse de acum înainte să se scalde în golful vecin, aflat de partea cealalată a promontoriului. Când era mică, îi plăcea să se joace aici. Locul era mai stâncos şi oferea mai multă aventură.

Pentru a-şi trece timpul, Sandra se amuza, din când în când, să practice înotul subacvatic, în care o iniţiase Jackson. La retragerea mareei, golful se diviza, între stânci, într-o serie de lagune limpezi în care apa era nemaipomenit de plăcută la acest sfârşit de august însorit. Lăsându-se plutind leneş, tânăra femeie îşi uita pentru o clipă tristeţea în faţa magiei spectacolului care se desfăşura dedesubtul ei.

Intr-o după-amiază, se aventură puţin mai

departe decât de obicei, până la un loc unde apa era mai adâncă.

Un banc de scoici o întinseră într-un nor de nisip, propulsate de mişcarea de castaniete a valvelor lor de culoare roz. Sandra se distră să le urmărească. Prinsă în joc, nu-şi dădu seama că se îndrepta spre adâncimi mai mari.

Dintr-o dată, apa de sub ea deveni neagră ca cerneala. Sandra simţi pe corpul ei atingerea lipicioasă şi însufleţită a unor tentacule lungi care-i făceau prizoniere picioarele.

Alge... La acest contact, toate vechile spaime ale Sandrei se treziră. Nu numai că senzaţia era neplăcută, dar îşi închipuia colonii de bestii respingătoare mişunând în ierburile acelea, gata să se repeadă asupra ei şi s-o tragă în adâncuri.

Incercă să se degajeze cât mai repede cu o bătaie violentă a picioarelor. Unul din picioare izbi o stâncă plină, se pare, de asperităţi tăioase. Simţi o durere vie la nivelul degetului mare, ca sub efectul unei lame de ras. In câteva secunde, apa din jurul ei deveni stacojie.

Reuşi cu mare greutate să ajungă la plajă. Rana sângera abundent şi o făcea să sufere şi mai mult. Işi confecţionă un fel de pansament din prosopul de baie, care făcea şi mai viu efectul sării pe rană, dar avea meritul că o apăra de nisip.

Se afla la mai mult de un kilometru de golf şi de orice ajutor, şi n-avea altă soluţie decât să urce de bine-de rău poteca abruptă care ducea în

partea de sus a falezei. A fost o încercare îngrozitoare. Să sară într-un picior o epuiza şi să pună piciorul bolnav pe pământ îi smulgea de fiecare dată un ţipăt. Aluneca, era gata să cadă la fiecare pas, se agăţa de rădăcini şi de mărăcini.

Când ajunse sus, bandajul nu mai ţinea decât pe jumătate, piciorul o înjunghia, şi simţea că este pe punctul să leşine. Se prăbuşi la rădăcina unui arbust plin cu fructe de culoare roşu- aprins, incapabilă să mai facă un pas. Ori, printr-o minune, va trece cineva pe acolo, ori... Cu atât mai rău. Nu mai voia să se gândească, nici să se mişte.

- Sandra! Ce-ai păţit?

La vederea prosopului roşu de sânge, Jackson lăsă jos pachetele şi se repezi spre ea.

- S-ar spune că ai alergat în picioarele goale peste bancuri de stridii, zise el examinând rana. Sper că n-ai făcut aşa ceva?

- Ascultă, Jackson, nu sunt dispusă să ascult genul acesta de glumă. Dacă pentru asta te-ai oprit, n-ai decât să-ţi continui drumul şi să mă laşi în pace!

- Bineînţeles... Contează pe mine să te las să-ţi pierzi sângele, singură pe o plajă pustie!

In timp ce vorbea, pipăia cu degetul în jurul rănii şi-i mişca degetul mare.

- Au! Mă doare.

- N-ai nimic rupt, dar tăietura merge până la os. Ai avut noroc. Poţi să mergi?

- Numai într-un picior.

El îşi adună pachetele sub un braţ şi-l întinse pe celălalt Sandrei.

- Agaţă-te de mine!

O ridică de la pământ ca şi cum nu cântărea mai mult ca un copil şi o răsturnă pe umăr.

- Merge? Nu stai prea rău?

Porni la drum, fără să-i aştepte răspunsul. Oricum, ce putea să spună? Cu nasul legănându-se la spatele lui musculos, Sandra visa la o salvare mai romantică în braţele lui Jackson, cu capul pus languros pe umărul lui.

- Te duc acasă la tine.

- Aşa?

- Ai o altă idee?

- Nu stau foarte confortabil.

El o ridică puţin şi o ţinu mai ferm la nivelul genunchilor.

- Este mai bine aşa? Sper că Frank va putea să te ducă imediat în oraş, la spital. Ai nevoie de puncte de sutură şi, probabil, de o injecţie antitetanos.

- Din nenorocire, Frank a plecat cu jeepul la garaj pentru o revizie şi Honey Bee nu mai conduce.

Jackson blestemă printre dinţi.

- In concluzie, va trebui să te duc eu însumi.

Pentru un cavaler salvând eroina luând-o pe calul lui de luptă, îi lipsea cu siguranţă poezia... Sandra strânse din dinţi. De mânie, dar şi pentru

că un hop al drumului făcuse ca piciorul să i se lovească de catarama centurii lui Jackson.

- Jackson, să ştii că n-am făcut-o intenţionat ca să-ţi stric ziua.

- A trecut atât de mult timp, păpuşico, de când îmi strici zilele, fără să mai vorbesc de nopţile mele... încât încep să mă obişnuiesc.

Puţin cam dezagreabilă, ca expresie, dar la urma urmei destul de plăcută de ascultat... In ciuda durerii provocate de o nouă scuturătură, Sandra surâse de satisfacţie.

- Sper că n-o să mă cari în spate ca pe un sac, cale de douăzeci de kilometri? Altfel, prefer să aştept doctorul acasă.

- O să luăm motocicleta.

- Motocicleta? Care motocicletă?

-A mea.

Ajuns în faţa cabanei, Jackson îşi depuse povara pe ultima treaptă a scării şi intră în casă.

- Aşteaptă-mă acolo şi nu pune piciorul jos! îi strigă el dinăuntru. Am să-ţi fac un alt pansament.

- Nu ştiam că ai o motocicletă.

- Şi cum credeai că-mi fac cumpărăturile? Doar nu-ţi imaginai că-mi sunt livrate la domiciliu.

- Nu-mi imaginez nimic. Şi unde este oare... motocicleta?

- Sub şopron, în spatele cabanei. Să nu-mi spui că n-ai observat-o în cursul investigaţiilor tale.

Jackson îşi făcu din nou apariţia cu un bol de apă caldă mirosind a dezinfectant într-o mână, iar

în cealaltă cu o trusă de urgenţă. Ingenunche lângă Sandra şi începu să cureţe rana de sângele şi nisipul care o acopereau.

- Nu este foarte frumoasă la vedere... Ar fi preferabil să nu-i spui nimic străbunicii tale înainte de a fi îngrijită. Altfel, riscă să se neliniştească. E în ordine?

- Mi-e frig.

Intr-adevăr, Sandra tremura.

- Din cauza şocului. Aşteaptă.

El dispăru din nou în cabană şi se întoarse cu un jerseu gros pe care Sandra îl îmbrăcă. Ii ajungea aproape până la genunchi.

Cu o dexteritate neaşteptată, Jackson termină pansamentul Sandrei.

- Eşti foarte priceput! exclamă ea. Nu cumva eşti medic, din întâmplare?

- Nicidecum, răspunse tăios Jackson. Te doare?

- Nu mă mai doare. Este mai curând amorţit.

- Din nenorocire, situaţia asta nu va dura mult. Plimbarea pe motocicletă n-o să-ţi facă bine.

Sandra trebuia să fie într-adevăr în stare de şoc, deoarece acum nimic n-o mai interesa, decât să rămână cu Jackson, să-i audă vocea, să-i simtă blândeţea mâinilor puse pe ea.

- Prinde-te cu braţele de mijlocul meu, păpuşico, şi ţine-te strâns. Drumul este prost.

Motocicleta porni în goană, într-un vârtej de pământ şi de nisip. Adăpostită în spatele umerilor largi şi apărată de jerseu, Sandra nu prea simţea

vântul. In schimb, în ciuda tuturor eforturilor lui Jackson de a evita gropile, salturile bruşte ale motocicletei trimiteau ace de foc în piciorul rănit. Din cauza durerii, Sandra avea o senzaţie de greaţă când ajunseră la spital.

Jackson îşi dădu seama cum stau lucrurile. Fără să rostească un cuvânt, se aşeză lângă ea în sala de aşteptare şi o luă de mână. Sandra îi privi mâinile mari bronzate, profilul frumos, şi se simţi adânc tulburată. Măcar dacă ar putea fi mereu totul astfel între ei! I-ar încredinţa întreaga ei viaţă, fără cea mai mică ezitare...

Era un vis absurd. El nu putea niciodată deveni realitate. Nu cu Jackson... Doborâtă de şoc şi de emoţie, Sandra izbucni brusc în hohote de plâns imposibil de stăpânit.

- Ce s-a întâmplat, Sandra?

Vorbea încet, cu o voce aproape tandră. In acelaşi timp, luă câteva batiste de hârtie dintr-o cutie aflată pe masa vecină şi şterse stângaci cu ele ochii Sandrei.

- Te doare?

Sandra scutură din cap.

- Atunci, ce? Ti-e frică de injecţii, aşa-i?

- Oh, Jackson! hohoti Sandra.

- Voi rămâne lângă tine şi te voi ţine de mână. Poţi să-ţi înfigi unghiile în mâna mea, dacă vrei, asta te va ajuta. Ştii, eu mă tem şi mai tare decât tine. In cele din urmă, bărbaţii sunt mult mai puţin curajoşi decât femeile în faţa sângelui şi a

suferinţei. Probabil că acesta este motivul pentru care nu ni se încredinţează sarcina de a aduce copii pe lume.

Sandra se simţea gata să aducă duzini de copii pe lume dacă Jackson ar fi tatăl lor şi dacă ar vrea să rămână lângă ea pentru totdeauna. „Hotărât lucru, îşi zise ea, lucrurile nu merg bine deloc, micuţo..."

-De aceea refuzi să mă iubeşti, Jackson? Pentru că ţi-e teamă?

El nu răspunse nimic şi nu-şi retrase mâna. Doar se încordă
brusc. Sandra revăzu cu ochii minţii splendidul armăsar negru pe care vrusese să-l mângâie, într-o zi, în ranchul unor prieteni care o invitaseră pentru un weekend. El se încordase sub mâna ei, ca pentru a-i face cunoscut să nu se aventureze prea mult în intimitate cu el.

- N-ar fi trebuit să... Iartă-mă. Asta nu mă priveşte.

- De ce plângeai? întrebă Jackson după o pauză.

- Oh!

Sandra şovăi, în căutarea unui motiv plauzibil pe care nu reuşea să-l găsească.

-Voiam să adun scoici comestibile ca să le duc lui Honey Bee. Ii plac atât de mult!

Jackson izbucni într-un râs amuzat.

- N-o să mă faci să cred...

- Petrecusem o după-amiază minunată, înţelegi? Şi apoi, totul a luat o întorsătură proastă.

M-am speriat.

Era pe punctul să înceapă din nou să plângă... Işi aruncă pe spate părul întărit de sare şi-şi şterse faţa.

- Probabil că semăn cu un monstru...

-Aproape, zise Jackson prinzând-o de umeri.

Din fericire, fu chemată chiar în momentul acela. Când reveni la Jackson, o jumătate de oră mai târziu, era liniştită şi zâmbitoare.

- Iată, s-a terminat. N-am simţit nimic. Nu mai am decât să mă programez pentru marţea viitoare, ca să mi se scoată firele, şi putem pleca.

Se făcuse noapte. Aerul era înmiresmat şi pe cer se aprindeau primele stele. Pe drumul de întoarcere, Sandra se strânse şi mai tare lângă Jackson, cu capul pus pe umărul lui, ca pentru a-şi grava în memorie fiecare linie a corpului lui. Curând, amintirile vor fi singurul lucru care-i va rămâne ca s-o ajute să trăiască lunga iarnă care o aştepta fără el...

Va trebui să supravieţuiască, totuşi. Işi va regăsi viaţa elegantă şi de succes, îşi va relua imaginea pe care lumea i-o cunoştea. Nimeni nu va trebui să ştie vreodată ce suferinţă cumplită ascundea această mască de femeie satisfăcută. Cu timpul, poate că va reuşi să uite, într-o zi, rana deschisă în adâncul inimii ei de o întâlnire de vacanţă...

Piciorul rănit se vindeca foarte bine. Şi mult mai repede ca sentimentele rănite ale Sandrei,

cum putu să constate marţea următoare.

La cină, Wanda le servi scoici minunat pregătite. In faţa surprizei Sandrei, ea o informă despre vizita lui Jackson în cursul după-amiezii, în timp ce ea era la spital pentru scoaterea firelor.

- Ce băiat fermecător! Şi atât de atent, comentă Honey Bee.

Sandra era departe de a împărtăşi părerea străbunicii sale. Cum! Toată săptămâna, nu găsise de cuviinţă o singură dată să treacă s-o vadă sau, cel puţin, să ceară veşti despre ea prin telefon. Şi alesese tocmai ziua în care o ştia plecată la spital ca să vină acasă la Honey Bee. Cu toate acestea, simţind privirea scrutătoare a străbunicii, Sandra bolborosi pe un ton indiferent câteva cuvinte despre buna creştere a domnului Coventry.

Mai târziu în cursul serii, Honey Bee orientă din nou conversaţia asupra lui.

- Se pare că te înţelegi bine cu domnul Coventry, draga mea.

Fără să-şi ridice ochii de la cuvintele încrucişate pe care le
dezlega, Sandra mormăi ceva ce semăna vag cu un da. Cel puţin dacă Honey Bee, cu tactul ei obişnuit, ar putea înţelege şi să schimbe subiectul!

- Cu atât mai bine, deoarece l-am invitat sâmbătă la cină.

- Sâmbătă? repetă maşinal Sandra.

Puse creionul jos şi o privi pe Honey Bee cu un

aer buimăcit, dar îşi reveni foarte repede şi adăugă, cu o indiferenţă perfectă:

- Ah, da? Nu ştiam că l-ai întâlnit de curând.

- Nu ţi-am spus?

Honey Bee îşi întrerupse lucrul la broderie şi o privi pe Sandra pe deasupra ochelarilor.

- Treceam prin faţa bucătăriei în momentul când îi adusese scoicile Wandei. Atunci, l-am luat cu mine în grădină şi am stat puţin de vorbă.

- Nu, nu mi-ai spus nimic.

Sandrei nu-i plăcea deloc genul acesta de complicitate care simţea că se stabileşte între Jackson şi străbunica ei. Oare ce urmăreau, amândoi? Honey Bee mai ales. După privirea ei, Sandra ghicea cu certitudine că bătrâna doamnă avea o idee la care ţinea.

- L-ai invitat la cină şi a acceptat fără să obiecteze? De necrezut...

- L-am prevenit că nu voi admite un nou refuz din partea lui şi el este mult prea bine crescut ca să supere o femeie, mai ales de vârsta mea. Dar spune-mi, eşti sigură că această invitaţie nu te deranjează? Pari supărată.

- Ce te face să spui aşa ceva? Nu, bineînţeles, nu mă deranjează deloc.

Sandra susţinu o clipă privirea lui Honey Bee, forţându-se să scoată un mic hohot de râs, care sună însă îngrozitor de fals. Apoi se întoarse la cuvintele ei încrucişate.

- Bunico, un cuvânt din şase litere pentru

„minciuni faţă de propria persoană“, la plural? A patra literă, un „z“.

- Iluzii, draga mea. Mă mir că nu l-ai găsit singură...

*
* *

Honey Bee lăsa întotdeauna invitaţilor ei libertatea de a trăi după placul lor şi potrivit ritmului lor, mai cu seamă Sandrei, şi mai ales în timpul verii. Se putea dormi târziu dimineaţa, te puteai culca la ora la care doreai, puteai mânca de fiecare dată când îţi era foame. Dar rămânea intransigentă cu privire la un principiu: să te îmbraci pentru cină. Oh, nu neapărat în smoching sau în rochie de seară, în afară de o ocazie deosebită, dar şortul, tricoul şi blugii erau excluşi.

Sandra adora aceste momente petrecute la masa elegantă şi rafinată a lui Honey Bee. La fel cum în timpul zilei nu ştia să poarte decât veşminte sport, tot atât de bine, seara, simţea o reală plăcere să îmbrace o rochie frumoasă, vara, sau un elegant costum fustă-taior, iarna.

In această seară de sâmbătă, alese cu şi mai multă grijă ţinuta pe care să şi-o pună pentru Jackson.

După multe ezitări şi încercări în faţa oglinzii, alese o fustă amplă, neagră, care-i ajungea până la glezne şi o bluză de mătase de culoarea fildeşului, al cărei decolteu discret îi punea perfect în valoare gâtul şi umerii.

Işi lăsă părul să-i cadă liber; soarele îi dăduse

minunate reflexe de aramă. La încheietura mâinii delicat bronzate îşi puse o brăţară de aur. O umbră de rimel vernil pe pleoape pentru a-i evidenţia verdele profund al ochilor, o tuşă de fond de ten pe obraji ca să le accentueze liniile, era perfect...

Pendula cu picior de pe palier sună sfertul de oră după ora şapte, când Sandra coborî să-l întâmpine pe invitatul lui Honey Bee.

Capitolul 1

Jackson sosi la ora şapte şi jumătate fix. Primul lucru pe care-l observă Sandra fu părul lui. El nu mai cobora pe gât în plete neglijente, ci forma o linie perfectă chiar la limita gulerului.

Purta o cămaşă albă de mătase şi pantaloni negri vizibil croiţi pe măsură. Părea şi mai zvelt şi totodată mai înalt, şi Sandra îşi spuse că numai un croitor londonez sau parizian se pricepea să îmbrace un bărbat cu o asemenea eleganţă.

In buzunarul cămăşii se ghicea rama de aur a ochelarilor şi, pentru prima dată de la începutul verii, Jackson purta un ceas la încheietura mâinii. Sandra nu şi-l imaginase niciodată trăind în ritmul acelor de pe cadranul unui ceas. Pentru ea, Jackson făcea parte dintre acei oameni aflaţi în armonie perfectă cu natura, aceasta singură marcându-le cadenţa vieţii.

Fascinată de frumuseţea lui Jackson, Sandra nu-şi dădu seama că-l privea insistent de prea mult timp.

- Hm!

Honey Bee tuşi discret ca s-o trezească pe Sandra la realitate şi să-i reamintească obligaţiile de politeţe faţă de invitat.

- Bună seara, Jackson.

Sandra nu găsise ceva mai original de spus. Honey Bee îi sări în ajutor.

- Domnule Coventry, vreţi să aveţi amabilitatea

să ne serviţi un pahar?

- Cu mare plăcere, doamnă Carter, dar cu o condiţie: vă rog să-mi faceţi plăcerea să-mi spuneţi Jackson.

- Eu voi lua puţin vin de Xeres. Aduceţi platoul în grădină, vă rog... Jackson. Seara este prea frumoasă ca să rămânem înăuntru.

- Sandra?

Când Jackson se întoarse spre ea, Sandra se întrebă cum se va putea stăpâni toată seara. Nu va reuşi niciodată să reziste profunzimii ochilor lui, muzicii fermecătoare a vocii lui, farmecului captivant care emana din toată fiinţa lui. Va leşina cu siguranţă, înghiţită de un vârtej din care nu ştia cum va scăpa...

- Puţin vin de Xeres, şi eu.

Jackson îşi făcu puţin de lucru în faţa barului. Mişcările lui erau precise şi totodată elegante. Sandra nu-şi putea desprinde privirea de la frumoasele lui mâini bronzate, de la umerii lui. O cuprinse o dorinţă nestăpânită de a-şi pune buzele pe gâtul lui, de unde ajungeau până la ea efluvii parfumate.

- Scuză-mă, aş vrea să trec.

Cu platoul în mâini, Jackson aşteptă ca Sandra să-i facă loc, apoi trecu prin faţa ei mormăind o scurtă mulţumire.

Honey Bee îi aştepta în grădină. Luară loc de fiecare parte a ei, ceea ce-i plasa pe Jackson şi pe

Sandra faţă în faţă. Politicos, Jackson se interesă mai întâi de starea piciorului bolnav, apoi se lansă într-o discuţie însufleţită cu Honey Bee, ca şi cum Sandra nu mai exista. Au fost abordate tot felul de subiecte, de la protecţia puilor de focă la Bursă, trecând prin situaţia internaţională.

Dialogul dintre bătrâna doamnă şi Jackson continuă o bună parte din timpul cinei, în sufrageria mare cu geamuri imense care dădeau spre ocean. Sandra asculta, încântată că nu trebuia să intervină. I-ar fi fost greu să-şi ascundă emoţia care n-ar fi întârziat să se simtă în vocea ei. Şi apoi, avea astfel tot răgazul să-l urmărească pe îndelete pe Jackson.

Din ceea ce cunoştea despre el, n-ar fi bănuit niciodată atâta dezinvoltură, firesc şi rafinament în comportarea în societate.

„In fond, îşi spuse ea, nu sunt decât o snoabă“... Ii veni brusc dorinţa ca seara să se termine.

Honey Bee, în schimb, vizibil încântată de invitatul ei, n-avea nici o intenţie de a scurta seara.

- Fumezi, Jackson?

Se aflau în curtea interioară care despărţea salonul de grădină. Lumina tremurătoare a lumânărilor închise în globuri mari de sticlă cu bule dădea decorului un aspect ireal. Pe o măsuţă din abanos cu incrustaţii de sidef, cafeaua

răspândea o aromă delicioasă. Sandra se ridică de pe scaun ca să-i servească.

- Nu, doamnă, răspunse Jackson aruncându-i o privire complice Sandrei. Ca să fiu mai exact, nu mai fumez de câteva săptămâni. Am fost convins să renunţ la acest obicei detestabil.

Un surâs fugar trecu peste buzele lui Honey Bee.

- Şi muzica? Iţi place muzica?

- Foarte mult, doamnă. Fără ea, cred că aş fi înnebunit, în anumite perioade din viaţa mea.

Sandra nu-şi revenea din uimire. Cum naiba făcea Honey Bee ca să obţină de la Jackson, în numai două ore, confidenţe pe care ea nu reuşise să i le smulgă în două luni?

- Am o colecţie destul de frumoasă a unor vechi succese din anii treizeci. Le-am copiat după aceea pe aceste minunate compact-discuri care au fost inventate de curând, pentru a putea fi apreciate mai bine. Aruncă te rog o privire peste ele şi alege ceva.

- Bunico, zise Sandra cu voce scăzută, când Jackson dispăru în salon, dacă nu te superi, am să vă las pe amândoi şi mă duc la culcare. Sunt puţin...

- Nici nu se pune problema, draga mea. Mai întâi, n-ar fi prea politicos faţă de oaspetele nostru, şi dacă cineva trebuie să se retragă, aceea voi fi eu. Vârsta îmi conferă acest privilegiu.

Vârsta ta, din nefericire, ţi-o interzice.

Se auziră primele note ale unui tangou. Jackson apăru în pragul uşii cu geamuri. Flacăra lumânărilor dansă o clipă în ochelarii lui pe care şi-i scoase imediat şi veni să-i pună pe măsuţă.

- Foarte bună alegere, Jackson, remarcă Honey Bee. Am dansat adeseori, soţul meu şi cu mine, pe muzica aceasta, chiar aici, în seri identice cu cea de acum.

Jackson înaintă spre Honey Bee şi se înclină în faţa ei, cu o mână pe inimă.

-Doamnă Carter, probabil că nu dansez la fel de bine ca soţul dumneavoastră, dar vreţi să-mi faceţi onoarea să dansaţi cu mine?

„Are optzeci şi nouă de ani! protestă Sandra în sinea ei. O să cadă şi o să-şi rupă ceva, şi din vina cui?..."

Cu o graţie nesfârşită, Honey Bee îşi puse o mână în cea întinsă de Jackson, iar pe cealaltă pe umărul lui. Ea începu să danseze cu uşurinţa şi supleţea unei femei tinere. Slabă şi fragilă în braţele lui Jackson, părea să se abandoneze complet protecţiei lui, în timp ce el o făcea să se rotească încet pe pardoseala de marmură.

Încremenită de admiraţie, Sandra privea lung acest cuplu atât de diferit şi în acelaşi timp atât de armonios. Honey Bee ridica spre cavalerul ei ochii plini de încântare şi de gratitudine pentru aceste momente de fericire. El o fixa cu un surâs

emoţionat şi cu o privire afectuoasă.

Din pieptul Sandrei urcă un suspin. Ar fi vrut atât de mult să fie în locul bunicii ei! Pentru ca Jackson s-o ţină, aşa strâns, în braţele lui, ca s-o privească, *pe ea,* cu asemenea ochi, să-i zâmbească *ei,* în felul acesta...

Se întoarse spre grădină, unde ultimele forme dispăreau în întuneric. Nu mai putea avea nici cea mai mică îndoială: era îndrăgostită de Jackson... totul o dovedea. Mai cu seamă, poate, această mică înţepătură de gelozie pe care o încerca faţă de atenţia acordată de el străbunicii şi care ei i-o refuza.

Tresări când el îi puse mâna pe umăr.

-Vino să dansăm.

- Nu, răspunse ea pe un ton tăios. Mă doare piciorul.

- Piciorul tău s-a vindecat.

- Nu complet. Doctorul a spus...

Jackson se aplecă la urechea Sandrei.

- Că va fi obligat să-ţi scurteze nasul, păpuşico, din cauza minciunilor tale.

- Nu este o minciună. N-am să dansez, astă-seară.

- Ba da. Mai întâi, pentru că-ţi promit să nu te calc pe picioare.

O luă de mână şi o făcu să se ridice.

-Apoi, pentru că o să-i facă plăcere străbunicii tale să vadă că te distrezi în loc să stai îmbufnată

în colţul tău.

- In cazul acesta, oftă Sandra, n-am de ales. Dar numai pentru ea...

Din salon se auzea acum un slow languros. Jackson îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei. Se înfioră când simţi căldura mâinii lui pe talia ei.

Privirea albastră se cufundă în adâncul ochilor Sandrei, cu o intensitate aproape înspăimântătoare. Un foc se aprinse la contactul corpurilor lor alipite. Sub lună, cu murmurul oceanului acompaniind muzica, Jackson simboliza tot ce Sandra aşteptase atât de mult timp, fără s-o ştie. Frumuseţea, farmecul, misterul. Dragostea....

- Inchide ochii, murmură el.

Işi puse obrazul pe părul Sndrei şi o strânse în braţe cu mai multă putere. Sandra simţi sub picioare iarba luând locul marmurei din curtea interioară. O antrena în întunericul grădinii... Ea îşi scoase pantofii şi se lăsă în voia lui. Cu atât mai rău dacă Honey Bee îi vedea...

Melodiile romantice urmau una după alta. Ştiau ce făceau, compozitorii de pe vremuri. Cunoşteau dragostea şi tainele ei...

Jackson n-avea nevoie s-o conducă pe Sandra. Dansau pentru prima oară împreună şi păreau că făcuseră asta toată viaţa lor. Corpurile li se mişcau în acelaşi ritm, formând o singură fiinţă, legaţi într-o armonie deplină. Intre ei nu mai exista reţinere, neînţelegere, luptă.

Ea ştia că el urma s-o sărute. Mâna lui Jackson urcă spre gâtul Sandrei, iar gura lui rătăci pe faţa ei uşor ca zborul unui fluture. Cu buzele întredeschise de dorinţă, Sandra aşteptă momentul când Jackson va pune stăpânire pe ele.

O făcu peste o clipă, cu înflăcărare. O pasiune devastatoare îi cuprinse brusc, ameninţând să-i mistuie şi să-i distrugă pe loc. Pe punctul să cadă, se agăţară unul de celălalt. Imbrăţişaţi în noapte, corpurile lor încetară să urmeze muzica, legănându-se şi unduindu-se în ritmul dorinţei lor de nepotolit.

Ca o floare la soare, Sandra se deschidea întreagă lui Jackson, parfumului, gustului, căldurii pielii lui. Se topea în el.

- Ascultă! murmură el brusc.

Sandra căută gura lui Jackson şi-şi lipi de ea buzele în flăcări.

- Ce? Nu aud nimic.

- Tocmai. Muzica s-a oprit.

- Nu contează. Oh! Jackson...

- Nu, Sandra. Am multe defecte, dar n-am să abuzez de ospitalitatea gazdei mele ca să-i seduc strănepoata în tufişuri.

El distrugea din nou vraja momentului, cu scrupulele lui. Ce ascundeau oare toate astea?

- Honey Bee s-a dus la culcare, sfârşi prin a admite Sandra, şi am să fac şi eu la fel.

- Sandra, aş vrea să înţelegi. Pentru mine, nu

este momentul favorabil să...

- A fost vreodată, Jackson? îl întrerupse Sandra cu amărăciune.

- Cu siguranţă, dar demult.

Jackson mângâie obrazul Sandrei, cu ochii plini de o tristeţe nesfârşită. Şi Sandra înţelese. Se îndepărtă de Jackson, îngrozită.

- Eşti căsătorit, nu-i aşa?

- Doamne-Dumnezeule, nu! Măcar dacă ar fi atât de simplu.

Până acum, Sandra criticase întotdeauna femeile care întreţineau o legătură cu un bărbat căsătorit şi se plângeau după aceea că se găsesc într-o situaţie neplăcută. A se îndrăgosti de un bărbat inaccesibil însemna, pentru ea, a împinge o licitaţie dincolo de posibilităţile ei. Considera această opţiune de viaţă nesăbuită şi complet nepotrivită. Astăzi crezuse, timp de câteva secunde, că trăieşte ea însăşi această tragedie...

Uşurată să se vadă scutită cel puţin de această suferinţă, se întoarse spre Jackson.

- Pentru mine este totuşi foarte simplu. Era singurul lucru care risca să schimbe sentimentele mele faţă de tine.

- Sandra! Nu spune asta...

In ciuda întunericului, Sandra citea o imensă disperare în ochii lui Jackson. Figura lui părea chinuită de o luptă interioară necruţătoare. Avea fără îndoială nevoie de timp ca să accepte ceea ce

li se întâmpla, miracolul care se producea între ei, fără să se fi aşteptat la aşa ceva. El nu era pregătit să dea şi să primească atâta dragoste.

Trăgând faţa lui Jackson spre a ei, Sandra depuse un sărut tandru pe buzele lui, apoi îi dădu drumul, încet.

- De acord, Jackson. Să ne oferim puţin răgaz. Nici eu nu ştiu foarte bine ce se întâmplă cu mine.

El se îndreptă spre drumul care ducea la faleză apoi se opri, ca şi cum nu se putea resemna să plece.

- Mulţumeşte-i străbunicii tale pentru mine, Sandra. Regret că n-am putut s-o salut personal.

- Va înţelege. Noapte bună, Jackson.

El dispăru grăbit în noapte.

Ajungând în camera ei, Sandra nu încerca nici o tristeţe. Această seară, cu toată încheierea ei dezamăgitoare, îi adusese promisiunea unui viitor posibil de împărtăşit cu Jackson.

* * *

Duminică dimineaţa Sandra se trezi plină de speranţă. Era timp frumos, păsările cântau, oceanul era albastru. Albastru ca ochii lui Jackson.

Se alătură, bucuroasă, străbunicii sale în grădină, pentru micul dejun.

- Ei bine, draga mea, o întâmpină Honey Bee văzând-o apropiindu-se, s-ar spune că mica mea cină n-a fost prea plictisitoare, în cele din urmă.

- Dimpotrivă, bunico. A fost o idee genială.

- Trebuie să înţeleg din asta că şi Jackson a găsit seara agreabilă?

- Oh, cu siguranţă. De altfel, mi-a cerut să-ţi mulţumesc. Ar fi dorit s-o facă el însuşi, dar n-a observat când te-ai retras.

- Putea să fie şi un cutremur şi n-aţi fi observat nici unul, nici celălalt.

Ochii lui Honey Bee râdeau cu maliţiozitate.

- Ia puţin din compotul acesta de piersici cu ghimbir, draga mea, cu brioşa ta. Este o nouă reţetă a Wandei, absolut delicioasă.

- Aşadar, bunico, ştiai de Jackson şi de mine? Probabil că înainte ca eu însămi să-mi dau seama, nu?

- Ştii, Sandra, când un bărbat şi o femeie îşi dau silinţa să fie atât de dezagreabili unul faţă de celălalt, nu trebuie căutat prea departe ca să înţelegi ce se întâmplă între ei.

- Oh, bunico! exclamă Sandra, veselă. O să încep să cred în miracole. Trebuie să mă consideri foarte naivă, nu-i aşa?

-Absolut deloc. Şi Jackson? Simte acelaşi lucru ca tine?

- Sper. Oh, nu sunt sigură...

Dar, pe măsură ce ziua înainta, Sandra începu să-şi pună întrebări. Spera să primească un semn de la Jackson, orice susceptibil să-i confirme ceea ce spuneau sărutările lui. Incetul cu încetul, această aşteptare se schimbă în nerăbdare, apoi

în îngrijorare şi în nelinişte. Nici vizită, nici telefon. Şi nici în golf nu era.

După masa de prânz, Sandra porni în recunoaştere spre cabană. Nimeni. Moţăind la umbra verandei, Charlie păzea casa. Sandra trase din asta concluzia că Jackson trebuia să se fi dus în oraş pentru un motiv urgent. Asta explica absenţa lui şi faptul că nu avusese timp s-o contacteze înainte de a pleca.

După-amiaza trecu greu, pe o căldură grea şi umedă care făcea situaţia şi mai penibilă.

Honey Bee respectă tăcerea şi tristeţea Sandrei. La sfârşitul zilei, veni să-i spună bună seara, fără să-i pună cea mai mică întrebare.

-Te rog să mă scuzi, draga mea, deoarece nu voi cina, astă- seară. Cu căldura asta, o să iau doar ceva uşor în camera mea.

Singurătatea adăugându-se nesiguranţei, Sandra începu să rătăcească asemenea unui suflet chinuit prin casă. După toate aparenţele, Jackson nu va mai da vreun semn de viaţă, astăzi.
Că îşi făcuse iluzii, era sigur. Văzuse în cuvintele, mângâierile şi sărutările lui mai mult decât spuneau ele. Aceste momente, de o importanţă esenţială pentru ea, nu însemnau nimic pentru el...

Sandra constată cu durere că se afla în situaţia unora dintre prietenele ei, pândind soneria de la intrare sau pe aceea a telefonului, numai din

cauza unei priviri interpretate greşit. Se întrebase întotdeauna cum putea o femeie să fie atât de oarbă ca să ajungă aici. Acum, ştia.

- Nici mie nu prea mi-e foame, îi spuse ea Wandei, la ora cinei.

- Sper că nu sunteţi bolnavă! exclamă menajera.

Ba da. Sandra era bolnavă din dragoste...

- Nu, Wanda. Căldura este de vină.

- Mă duc să vă aduc somon afumat şi o salată de castraveţi.

- Nimic, Wanda, mulţumesc.

- Dar îşi va pierde prospeţimea. Oh, apropo, domnişoară Sandra, era să uit din nou!

- Wanda îşi vârî mâna în buzunarul şorţului.

- Domnul a uitat ăştia, aseară.

Ochelarii lui Jackson! Scuza gata pregătită pe care Sandra o căuta de ore întregi ca să se ducă să bată la uşa lui...

- I-am găsit pe măsuţa din curtea interioară, în această dimineaţă. Uitasem complet să vă spun dspre ei. Sper că nu i-au lipsit prea mult.

- Nu te nelinişti, Wanda. Mă voi duce îndată să-i duc. In cele din urmă, mă simt mai bine. Cred că am să mănânc puţin din somonul dumitale.

Capitolul 8

Sandra aşteptă apusul soarelui ca să pornească la drum. Cu toate că venise seara, aerul era încă înăbuşitor. Tânăra femeie îmbrăcase rochia ei cea mai uşoară, din bumbac răcoros galben pai presărat cu flori delicate de nu-mă-uita şi cu margarete mari, albe.

Note de chitară pluteau în aerul din împrejurimile cabanei. Jackson era acolo... Recunoscând melodia, Sandra simţi cum se risipesc toate îndoielile, toate neliniştile ei.

Jackson era aşezat pe ultima treaptă a scării ce ducea la verandă, rezemat cu spatele de unul din stâlpii acesteia. Purta o pereche de blugi şi un tricou de culoarea levănţicii. Cu capul aplecat peste chitara pusă pe genunchi, cânta primul slow pe care-l dansaseră împreună în ajun, „Mi-ai intrat în suflet". Melodia răsunase toată ziua în mintea Sandrei. El o cânta într-un fel şi mai melodios, aproape trist.

Fermecată, Sandra se opri în spatele unui brad. După câteva secunde, degetele lungi încetară să mângâie corzile chitarei şi ultimele note se stinseră în lumina crepusculului. Cu mâna rămasă pe lemnul roşcat al instrumentului, Jackson fixa oceanul care avea acum culoarea indigoului.

- Ştiam că vei veni. Incă n-ai înţeles că trebuie să stai departe de mine şi să mă laşi în pace?

Sandra rămase încă o dată uluită în faţa

acestui fel de al şaselea simţ pe care-l poseda Jackson. Asemenea unui animal sălbatic, detecta o prezenţă periculoasă pentru el, ca şi cum instinctul lui de conservare era permanent în alertă. Trebuie să fi fost greu de îmblânzit...

Ieşi din ascunzătoarea ei, şi înaintă spre el.

- Ai prefera să plec, Jackson?

- S-ar schimba ceva, dacă ţi-aş răspunde da?

Era atâta emoţie înăbuşită în vocea lui Jackson! Sandra ştiu atunci că inima n-o înşela. De aceea, prinse curaj.

- Crezi într-adevăr că, dacă mă respingi, asta mă va face să uit felul în care m-ai sărutat ieri seară? Iţi închipui că eu n-am simţit în tine o dorinţă egală cu a mea?

Cum el nu-i răspundea, ea urcă treptele şi-şi puse mâna pe părul lui ciufulit.

- Nu s-ar fi putut strecura nici o foiţă de ţigară între noi, atât de strâns mă ţineai în braţe. Ştiu că mă doreai, Jackson. Şi ştii foarte bine că şi eu te doream...

- Taci, Sandra!

Cu un gest brusc, el îşi puse chitara în picioare, rezemată de balustrada verandei. Coardele gemură. Sandra observă că mâinile lui Jackson tremurau uşor.

- Nu ştii ce vorbeşti. Eşti pe punctul să te joci cu focul. Să te dăruieşti unui bărbat ca mine, Sandra, înseamnă să fii în mare pericol.

- In orice caz, ştiu că ceea ce se întâmplă între

noi este mult mai mult decât o atracţie fizică.

Jackson îşi scutură capul ca să se elibereze de contactul cu Sandra.

- O să mă asculţi, Sandra!

- Nu, Jackson, tu o să mă asculţi.

Ea îi luă mâna şi-l obligă să şi-o pună pe pieptul ei, ca să-i simtă bătăile inimii.

- Iată singurul lucru care are importanţă, Jackson!

Trăsăturile lui trădau chinul prin care trecea. Dar el nu-şi
retrase mâna. Dimpotrivă, îi atinse uşor, cu vârful degetelor, linia sânilor, timid, cu tandreţe.

Sandra nu mai putu să se stăpânească. Işi puse mâna peste cea a lui Jackson, apăsând-o cu toată puterea pe pieptul ei. Dorinţa izbucni în ea, violentă, de nestăpânit. Ii scăpă un geamăt, la care Jackson îi răspunse cu un suspin dureros, din adâncul fiinţei lui. Sandra îşi puse obrazul pe părul lui blond.

- Te iubesc, murmură ea.

Drept răspuns, Jackson îşi puse mâna liberă pe genunchiul Sandrei şi urcă încet de-a lungul coapsei, alunecând imperceptibil pe pielea ei catifelată.

Sandrei i se tăie respiraţia. Nici un bărbat n-o mângâiase vreodată în felul acesta, atât de reţinut şi totodată atât de senzual.

Jackson se ridică foarte încet, dar când strivi corpul Sandrei de al lui, o făcu cu un fel de furie

care contrasta în mod straniu cu blândeţea mângâierilor lui.

-Vrei cu adevărat, Sandra?

Gura lui atinse uşor buzele Sandrei până când acestea se întredeschiseră şi acceptară sărutul lui mistuitor.

Da, îl voia, fără întârziere, în carnea ei, în sufletul ei. N-avea nevoie să răspundă. O făcea corpul ei, dăruindu-se, oferindu-se în întregime.

Atunci, Jackson o ridică pe Sandra în braţe, intră în cabană şi închise uşa cu piciorul.

O întinse cu precauţie pe pat, acoperindu-i faţa, gâtul, umerii cu mângâieri şi sărutări. Făcând să-i alunece bretelele subţiri de pe umeri, îi scoase rochia. Sandra tremura de surescitare sub degetele lui, de groaza să nu se oprească, de dorinţa amânată. In întunericul serii, pielea ei goală se înfiora de nerăbdare şi de aşteptarea plăcerii.

Timp de câteva secunde, văzu umbra lui Jackson deasupra ei, imensă, smulgându-şi hainele cu gesturi înnebunite. Apoi, simţi pe ea căldura pielii lui.

Ilcuprinse cu braţele şi cu picioarele, strângându-l cu putere, ca să-i simtă fiecare centimetru al trupului. Mâinile lor găseau cu promptitudine punctele sensibile care la cea mai mică atingere îi făceau să tremure ca iarba la adierea brizei. Trupurile lor se unduiau în ritmul dorinţei împărtăşite, în cântecul gemetelor de

plăcere. Cum putea exista oare o asemenea armonie între două fiinţe?

In înflăcărarea care-i purta dincolo de timp şi de spaţiu, îmbrăţişarea lor fu scurtă, dar de o intensitate care le smulse un ţipăt sălbatic. Rămaseră un timp strânşi unul în altul, gâfâind de plăcere, beţi de fericire. Tresăreau din când în când, ca o reizbucnire de voluptate satisfăcută.

Apoi, corpurile lor se despărţiră. Sandra îl auzi pe Jackson căutând ceva pe noptiera de lângă el. Flacăra unui băţ de chibrit izbucni în întuneric şi încăperea recăpătă viaţă la lumina unei lămpi cu petrol.

Sandra închise ochi. Nu dorea să reia legătura cu realitatea, să regăsească formele şi umbrele familiare. Voia să păstreze în spatele pleoapelor privirea lui Jackson împlântată în ochii ei în clipa extazului suprem. Lumea nu mai exista pentru ea. Acum nu avea importanţă decât această posesiune reciprocă ce-i lega pentru totdeauna.

- Nu ai prea multă experienţă în dragoste, nu-i aşa, Sandra?

Vocea lui Jackson răsună ca un tunet în liniştea nopţii. Mai puţin prin profunzimea ei, cât mai ales prin ceea ce spunea.

Sandra deschise ochii. Aşezat pe marginea patului, întors cu spatele şi departe de ea, Jackson se îmbrăca. Ii puse mâna pe umăr şi el tresări.

Pe neaşteptate, pe Sandra o străbătu un fior. Nu de plăcere, ci de frig, ca şi cum imenşi nori

negri ascundeau soarele, îndepărtând toată căldura din corpul ei. Se simţi dintr-o dată singură, tristă, dezamăgită. Nimic nu mai avea culoare.

- Presupun că regreţi...

El nu răspunse şi se mulţumi să-şi întoarcă încet capul spre Sandra. Privirea lui era sumbră, de nepătruns. Unde erau oare acele momente de tandreţe, de înţelegere după dragoste, pentru ea la fel de preţioasă ca însăşi îmbrăţişarea?

Era adevărat, nu cunoscuse mulţi bărbaţi înainte de Jackson. De ce-l deranja asta? De ce se temea? Că o lega prea repede de el, că o lipsea de libertatea de alegere?

- Jackson, n-ai nimic să-ţi reproşezi. Ceea ce s-a petrecut între noi, eu am vrut. In întregime... Am ales să vin să te întâlnesc în seara asta, şi să rămân.

Brusc, Jackson dădu frâu liber furiei.

- Ei bine, iată alegerea mea: am să cobor pentru puţin timp în golf. Când mă voi întoarce, vreau să nu te mai găsesc aici. Vreau să ieşi din casa şi din viaţa mea. O să înţelegi în sfârşit, Sandra?

Trânti uşa cu o asemenea violenţă încât pereţii bătrânei cabane tremurară. Sandra se îmbrăcă în grabă şi se repezi pe urmele lui Jackson.

Il găsi aşezat pe o stâncă, adus de spate, cu privirea tristă pierdută pe oceanul sclipind la razele lunii. In lumina aceea ştearsă, faţa lui era

lividă. Din pieptul lui ieşeau suspine dureroase, care se confundau cu murmurul tânguitor al apei.

Când Sandra se aşeză lângă el, Jackson nu se mişcă.

- Iată, începu ea cu voce scăzută, am făcut ce mi-ai cerut în ceea ce priveşte casa ta. Dar, înainte de a ieşi din viaţa ta, vreau să-ţi spun două sau trei lucruri. In primul rând, sunt destul de mare ca să-mi asum răspunderea faptelor mele. Dacă mi se întâmplă să le regret mai târziu, este problema mea şi a nimănui altcuiva. Mă miră că la vârsta ta nu ai aceeaşi maturitate şi nu înţeleg accesele tale de proastă dispoziţie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, scuteşte-mă de lecţia ta de morală, mormăi Jackson.

- In plus, continuă Sandra ca şi cum nu-l auzise, credeam că a fi unul dintre primii în viaţa unei femei este mai curând măgulitor pentru un bărbat. Gusturile tale par diferite în această privinţă...

Il auzi înjurând printre dinţi. Pe Sandra o cuprinse brusc o furie surdă.

- Nimic nu te obliga, Jackson, să... La urma urmei, nu te-ai lăsat rugat să mă iei în braţele tale, după câte ştiu!

- A fost cu atât mai stupid din partea mea.

- Imi pare rău că te-am decepţionat atât de mult.

Sandra îşi simţi bărbia tremurând. Reflexele razelor lunii

pe părul lui Jackson se deformară sub vălul de lacrimi imposibil de stăpânit. Sări în picioare. Mai curând să moară decât să-l lase să ghicească suferinţa pe care i-o provoca. Jackson o prinse de încheietura mâinii.

- N-am spus niciodată că am fost decepţionat.

- Nu era nevoie s-o spui. Era suficient de limpede aşa.

- Dacă tu crezi asta, Sandra Mitchell, eşti şi mai neexperimentată în dragoste decât credeam.

Oh! Strânsoarea degetelor lui pe pielea ei... Atât de puternică, atât de dureroasă în clipa asta.

- Dă-mi drumul, Jackson.

- De acord, răspunse el fără să-şi mişte mâna, dar cu o condiţie: să accepţi să uiţi pentru totdeauna până şi de existenţa mea.

Trebuia să-i dea ascultare, ştia. Era cel puţin a treia oară când i-o cerea. Raţiunea îi dicta să fugă, atâta timp cât îşi mai putea păstra iluziile în privinţa lui. La ce bun să vrea cu orice preţ să deschidă cutia Pandorei pentru a scormoni în acel trecut pe care Jackson îl păstra cu atâta încăpăţânare secret?

A asculta însă de raţiune, pentru Sandra aparţinea trecutului, unui timp când nu-l cunoştea încă pe Jackson, când nu descoperise dragostea.

- Şi dacă am să-ţi spun, Jackson, că nu pot să te uit, că nu vreau să te uit?

El îi dădu drumul mâinii şi rosti cu o voce descurajată:

- Atunci, am să te oblig.

Totuşi, era adevărat ce-i spusese: nu va putea şterge niciodată noaptea aceasta din memoria ei, din viaţa ei. Nu mai era aceeaşi Sandra Mitchell care se trezise în dimineaţa aceea, şi nu va mai fi niciodată aceeaşi.

- Este prea târziu, Jackson, nici tu şi nici eu nu mai putem face nimic. Şi este prea târziu, pentru că...

Ştia că dacă i-o spunea, îi va stârni din nou furia, dar nu avea altă soluţie. Se afla la marginea unui torent care o va duce cu el, cu foarte puţine şanse de a scăpa. Numai că, în spatele ei, o pădure în flăcări îi lăsa şi mai puţine posibilităţi de supravieţuire.

- Pentru că te iubesc, Jackson.

- Nu! Nu, Sandra! Asta nu...

Era un ţipăt sfâşietor. Acela al unui animal rănit, implorând îndurare.

- Nu poţi schimba nimic, Jackson.

El se ridică şi, strângând-o pe Sandra cu braţele lui puternice, o trase cu bruscheţe spre sine. Albastrul ochilor lui devenise aproape negru, iar privirea îi ardea de furie.

- Oh! Ba da, Sandra, pot. Pot să-ţi spun despre acest bărbat pe care spui că-l iubeşti nişte lucruri care te vor face să fugi mâncând pământul. Vei alerga să te refugiezi în mica ta lume delicată, fără să-ţi iei rămas-bun, crede-mă.

- Tot ce ai putea să-mi spui nu va schimba

nimic pentru mine, Jackson.

- Crezi?

Vocea lui era blândă, în ciuda ameninţării care o făcuse pe Sandra să se înfioare.

- Chiar dacă îţi spun că bărbatul pe care eşti atât de sigură că-l iubeşti a făcut închisoare?

In liniştea nopţii, cuvântul îi păru Sandrei complet lipsit de sens, ca şi cum fusese rostit de o fiinţă venită de pe altă lume.

- Inchisoare? repetă ea ca o somnambulă.

- Da, Sandra, închisoare. Clădirea aceea cu gratii la ferestre unde sunt duşi oamenii care au comis crime împotriva societăţii, furturi, omoruri. Ştii bine, locul acela unde gardieni înarmaţi supraveghează omul zi şi noapte, când mănâncă, doarme, face duş. Da, ai auzit bine, Sandra, închisoare, acolo unde omul nu mai este om, ci devine un animal hăituit, zdrobit, distrus pentru restul zilelor lui.

In timp ce vorbea, Jackson atingea uşor cu buzele pleoapele şi obrajii Sandrei. De atât de aproape, ea îi distingea fiecare linie a feţei chinuite, pe care razele de lună accentuau şi mai mult duritatea trăsăturilor. Luând faţa Sandrei în palmele lui, Jackson îşi cufundă privirea în ochii ei.

- Mai vrei să mă săruţi, Sandra? Mai vrei să te dăruieşti unui fost deţinut?

Capitolul 9

Sandra scutură din cap cu încăpăţânare.

- Nu te cred. Spui asta ca să mă îndepărtezi de tine. Inventezi... Nu există nici un cuvânt adevărat în povestea ta. Te cunosc, Jackson, eu...

Jackson mângâie cu blândeţe faţa Sandrei.

- Linişteşte-te, Sandra. Nu, nu mă cunoşti. Ce ştii despre mine, exact?

„Că mă pierd de fiecare dată când mă scufund în oceanul ochilor tăi. Că aerul vibrează de o vrajă supranaturală când mă apropii de tine. Că te-am recunoscut de la prima noastră întâlnire. Că aparţinem unul altuia. Că vreau să îmbătrânesc alături de tine, pentru că mă faci să cred în viaţă şi în fericire..."

Sandra ştia că unul singur dintre cuvintele acestea l-ar fi făcut pe Jackson să râdă în hohote.

- Ce ştiu, Jackson? Ştiu că eşti bun şi blând, sub carapacea ta de oţel. Ti-ai riscat viaţa ca să-l salvezi pe Charlie. M-ai învăţat să înot sub apă, m-ai ajutat când mi-am rănit piciorul.

Ai adus scoici comestibile unei bătrâne doamne de optzeci şi nouă de ani căreia îi plac la nebunie. Lui Honey Bee îi placi şi are încredere în tine, iar Honey Bee nu se înşală niciodată în privinţa cuiva. Tu... Şi apoi, la naiba! Ştiu că soarele va răsări mâine, că după iarnă va veni primăvara, şi nu mă întreb nici de ce şi cum de ştiu. O ştiu, şi asta îmi este de-ajuns. Acum, dă-mi drumul.

Indepărtându-şi braţele, Jackson le lăsă

stângaci pe lângă corp.

- Eşti liberă, Sandra. Să vedem, unde rămăseserăm? Ah, da, la lista calităţilor mele. Nu este prea lungă, nu? Nici foarte convingătoare.

- Nu-i deloc uimitor, cu o persoană atât de ascunsă! Asta nu schimbă nimic pentru mine. Oh, recunosc, la început am crezut că nu este decât o atracţie fizică...

- Ar fi trebuit să rămâi la asta!

- Nu, Jackson, murmură Sandra mângâindu-i pieptul. Am descoperit repede toată bogăţia ascunsă în tine. Cu cât făceai eforturi mai mari să pari singuratic şi necioplit, cu atât mai repede îţi ghiceam adevărata personalitate. Comportarea ta nu este aceea a unui om trăit în pădure, nici ideile şi cultura ta. Oh, Jackson, umăreşti să creezi un personaj dezagreabil ca să mă îndepărtezi de tine, dar dacă vrei, măcar pentru o secundă, să fii cinstit cu tine însuţi, trebuie să recunoşti că tu şi cu mine aparţinem aceleiaşi lumi.

Jackson păstra o tăcere încăpăţânată, ca şi cum aştepta cu răbdare sfârşitul unei tirade care-l agasa. Sandra îşi retrase mâna.

- Am încercat să mă opun să ajung aici, Jackson. Mi-am repetat că nu erai făcut pentru mine şi că, dacă mă îndrăgosteam de tine, mă aruncam cu capul înainte în dificultăţi insurmontabile. N-a folosit la nimic...

- Nu, Sandra, o întrerupse el. Să înlocuieşti tăcerile şi secretele cu visuri romantice, asta nu

este dragoste. N-o să mă faci să cred că nu te întrebi niciodată de ce am ales felul acesta de viaţă.

Cu un gest larg al braţului, Jackson cuprinse oceanul, faleza, noaptea pustie şi mută.

- Când cineva, la vârsta mea, renunţă la societate, îşi pierde interesul pentru tot ce motivează oamenii în viaţă, ambiţia, succesul, banii, înseamnă că se petrece ceva anormal.

Se străduia s-o sperie, obligând-o să-şi pună întrebări pe care ea le respingea, pentru că răspunsul era de negăsit sau tulburător.

- In zilele noastre, mulţi oameni sunt dezgustaţi de viaţă şi se retrag din societate.

- Poate, Sandra, dar câţi dintre prietenii tăi s-au făcut pustnici?

- Nici unul, este adevărat. Dar, în schimb, nici unul dintre aceşti bărbaţi bine adaptaţi cu societatea care mă înconjoară nu mă atrage suficient ca să mă îndrăgostesc de el. Din păcate pentru tine, Jackson. Te-ar fi scutit de multe neplăceri, mai cu seamă în seara asta...

In faţa suferinţei pe care o citea în ochii lui albaştri, Sandra se îmblânzi. Işi puse mâna pe obrazul lui Jackson.

- Vrei să mă faci să cred că nu eşti făcut pentru mine pentru că n-ai o maşină frumoasă, costume scumpe. Să ştii că toate astea nu mă impresionează. Ceea ce are importanţă, este bărbatul care eşti de fapt.

- Tocmai, acesta este bărbatul pe care judecătorii l-au trimis la închisoare. Sandra, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! E timpul să ieşi din visul tău şi să încetezi să crezi în basme. Eu nu sunt un erou.

- Pentru mine, da.

Da. Era un prinţ ascuns sub trăsăturile unui pustnic. Nu din cauza frumuseţii lui şi a forţei lui fizice. Din cauza acestei lumini interioare care emana din el, a curajului său în faţa vieţii. Jackson putea să sufere, el nu se va lăsa niciodată doborât. Da, era din rasa eroilor.

Asemenea unui înger izgonit din paradis, dar nu înfrânt, Jackson se ridică în faţa Sandrei, drept, neclintit, inflexibil.

- Nu, Sandra. Incetează să te mai amăgeşti cu tot felul de poveşti şi înţelege în sfârşit ce-ţi spun. Am făcut închisoare, înţelegi? Am ieşit în martie trecut.

Era imposibil. Nu el... Vocea Sandrei deveni rugătoare.

- Nu, te rog!

- Ba da, Sandra. Vezi, nu suntem făcuţi unul pentru altul. Ai în tine o inocenţă pe care eu am pierdut-o. N-aş fi vrut să te murdăresc. Meriţi tot ce este mai bun pe lume şi eu nu pot să-ţi dau.

Sandra era distrusă. Işi încredinţase inima unui fost deţinut! Unui bărbat pe care societatea îl închisese în spatele gratiilor, pentru că nu trebuia să i se mai acorde încredere...

Jackson îi luă mâinile între ale lui şi le strânse cu putere.

- Iată, Sandra, asta-i situaţia. Uită-mă, întoarce-te la oraş, reia-ţi viaţa plină şi fericită, asta-i tot ce ai mai bun de făcut.

- Viaţa mea... Va fi goală şi monotonă acum, fără tine, Jackson.

- Nu, dacă n-o vrei, Sandra.

- Cum poţi uita pe cineva pe care l-ai iubit, Jackson?

- N-a fost dragoste, Sandra, şi-ţi vei da seama repede de asta dacă te vei gândi la altceva.

Jackson făcu un pas înapoi. Dacă Sandra îl lăsa să se îndepărteze, nu-i va mai despărţi un pas, ci kilometri şi ani, fără speranţă de întoarcere. Ea se agăţă de visul ei, înainte ca el să dispară.

- Am cunoscut momente fericite, Jackson!

- Uită-le şi pe ele, Sandra. Când ţi le vei aminti, alungă-le din mintea ta gândindu-te că sunt un fost deţinut. Nu primesc dragostea ta, Sandra, adăugă el cu o voce ciudat de blândă.

Pentru că o respingea fără furie sau violenţă, Sandra se agăţă de o ultimă speranţă.

- Jackson, dacă îţi spun că te poţi adapta foarte bine lumii în care trăiesc, în pofida a tot ce ţi s-a întâmplat, o să mă crezi?

De data aceasta o notă de furie străbătu în vocea lui Jackson, distrugând ultimele iluzii ale Sandrei.

- Nu vreau să mă adaptez. Urăsc tot ce

reprezintă societatea care te înconjoară, legile ei, ipocrizia ei, întregul sistem!

- Nu te cred!

- De ce? Pentru că te şochează de a te fi culcat cu un bărbat care dispreţuieşte mica lume rafinată din micul tău oraş? Pentru că oamenilor li s-ar face milă de tine dacă vor descoperi adevărul?

- Nimeni nu va afla vreodată adevărul.

- Ah! Crezi? Haide, păpuşico, nu te preface. Mai devreme sau mai târziu, se va afla totul şi ce vei face, atunci? Vei fi obligată să mă aperi în faţa prietenilor tăi pentru ca ei să continue să mă accepte. Va trebui să-i explici lui Honey Bee şi mamei tale că nu trăieşti cu un răufăcător, că mi-am ispăşit greşelile şi că societatea m-a iertat.

- De ce nu, dacă acesta este adevărul?

- Am să-ţi spun de ce: pentru că închisoarea îl schimbă pe om şi omul acesta nu mai poate, după aceea, să mai fie niciodată acelaşi. Chiar dacă vrea să-şi uite trecutul, societatea nu-l lasă s-o facă. Inchisoarea îl înseamnă cu fierul roşu şi stigmatul acesta i se lipeşte de piele, fie că o merită sau nu.

- Dar oamenii nu sunt atât de mărginiţi, pot fi făcuţi să înţeleagă...

- Tu eşti aceea care nu înţelege, Sandra. N-am să mă ascund în spatele imaginii tale de respectabilitate. Nu vreau să fiu protejat sau să se manifeste milă faţă de mine. Păstrează-ţi dragostea. Iţi repet, n-o vreau.

Strângând pumnii, Jackson adăugă cu o voce de gheaţă:

- Doamne-Dumnezeule, oare cum trebuie să ţi-o spun? Pleacă şi lasă-mă în pace!

Atunci, un val de furie puse stăpânire pe Sandra. Cu energia disperării, se repezi la Jackson, izbindu-i cu pumnii pieptul, inconştientă de răul pe care putea să-l facă. Jackson nu se mişcă, nu încercă s-o oprească. Aşteptă cu răbdare să se potolească singură.

- Cred că în sfârşit te-am convins, zise el atunci.

Sandra căzu la pieptul lui, epuizată, copleşită. El nu făcu nici un gest, nici s-o ia în braţe, nici s-o respingă.

- Da, m-ai convins, admise ea, după un timp.

Sandra ajunsese acolo unde Jackson nu încetase să vrea s-o aducă, de la început. Spre nefericirea ei, nu-l crezuse. In loc să înfrunte realitatea, alesese s-o îmbrace în iluziile ei romantice, să viseze. Ceea ce fusese mai rău încă, ea crezuse că are destulă dragoste pentru doi.

Rănită, mâhnită, Sandra nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă acasă. Vocea lui Jackson o reţinu.

- Nu mă întrebi de ce am fost trimis la închisoare?

Ce importanţă mai avea, acum? Că furase sau omorâse, asta nu schimba nimic. Ii furase viaţa, îi ucisese inima.

- Nu, răspunse ea fără să se întoarcă. A fost un timp când voiam să ştiu totul despre tine. Dar nu mai are importanţă, astăzi.

- Prin urmare, aveam dreptate.

Vocea lui era dură, tăioasă.

- Intoarce-te de unde ai venit, Sandra Mitchell, zise el arătându-i înaltul falezei. Te potriveşti perfect cu această societate care mă respinge, o ştiam de la început. Iţi urez să întâlneşti un produs pur al acestei societăţi, te merită din plin.

Cum să se supere pe el pentru acest cinism? Sandra trebuia să admită că el făcuse totul ca s-o descurajeze şi s-o respingă. Ea fusese aceea care se încăpăţânase, cu deloc mai multă judecată decât a unei puştoaice de cincisprezece ani în faţa ochilor frumoşi ai primului ei flirt.
Desigur, la început îşi spusese că nu aparţineau aceleiaşi lumi, dar preferase să-şi născocească un roman şi să creadă în el.

Nu, trebuia, dimpotrivă, să-i mulţumească lui Jackson că o repunea pe calea cea bună. Trebuia să se simtă uşurată. Chiar *era* uşurată...

Dacă era aşa, de ce îi venea atât de greu să-i întoarcă spatele şi să plece? Picioarele ei rămâneau lipite de plaja care părea făcută din nisipuri mişcătoare. Se smulse cu mare efort din acest golf îndrăgit, asociat acum pentru totdeauna cu amintirea unei suferinţe cumplite.

Ajunsă la jumătatea potecii, se întoarse ca să-şi imprime o ultimă dată în memorie silueta lui

Jackson profilându-se pe reflexele oceanului. Il auzi, în depărtare, pe Charlie gemând şi-şi aminti că Jackson îi vorbise într-o zi, referitor la focă, despre dreptul ei la libertate. Acum înţelegea mai bine pasiunea care pusese atunci stăpânire pe el...

*

* *

Sandra coborî la micul dejun foarte târziu a doua zi dimineaţa, cu ochii înroşiţi de lacrimi şi după o noapte fără somn.

- Bunico, o anunţă ea imediat, astăzi trebuie să mă întorc acasă. Am de rezolvat o problemă în legătură cu expoziţia.

- Faci cum vrei, draga mea. Sper, adăugă Honey Bee cu un aer complice, că totul se va aranja foarte repede pentru tine.

*

* *

La galerie, Archie, asociatul ei, o întâmpină pe Sandra cu mai puţin tact.

- Ce-ai păţit, bătrânico? Ai mâncat ceva care nu ţi-a priit? Ai avut un accident?

Nici nu se punea problema ca Sandra să se lanseze în cea mai mică explicaţie. Nu ţinea să trezească amintirile dureroase din zilele precedente.

- Nimic, Archie, nu-ţi face griji. Soarele trebuie să fie de vină. Şi apoi, sunt foarte preocupată de această expoziţie Fragonard. Situaţia nu se prezintă prea bine.

- Nu cred un cuvânt din tot ce-mi îndrugi, zise

Archie servindu-i Sandrei o ceaşcă de cafea. N-are importanţă, esenţialul este că te afli aici. Treburile nu lipsese şi-ţi mărturisesc că nu mai pot face faţă. Copilaşul urlă fără încetare şi sunt săptămâni de când Molly şi cu mine n-am mai avut o noapte adevărată.

- Apropo, ce face micuţul? întrebă Sandra.

Ocazia era prea frumoasă ca să nu schimbe subiectul şi să abată atenţia lui Archie. De altfel, cât timp va putea să ascundă adevărul anturajului ei?

- Oh! Seamănă cu un îngeraş de Michelangelo, complet roz, bucălat, atâta timp cât nu plânge. Atunci, devine stacojiu, s-ar spune că va face explozie.

Sandra începu să râdă. Făcuse bine că revenise în lumea ei. Crezuse că nu va mai putea niciodată să râdă, în timpul acelor ore nesfârşite după noaptea din Golful de Argint.

Archie o luă de gât şi o sărută pe obraz.

- Imi pare bine să te revăd, Sandra. Acum, să ştii că dacă vrei să vorbeşti, sunt aici. Şi dacă pot să te ajut...

La aceste cuvinte, Sandra izbucni în hohote de plâns şi se aruncă în braţele prietenului ei.

- Oh, Archie, îmi pare rău. In loc să-ţi fiu de ajutor, te plictisesc cu poveştile mele. Şi apoi, o femeie care plânge tot timpul este plictisitoare...

- Linişteşte-te, sunt obişnuit. Molly era aşa la începutul primei sale sarcini. Nu se oprea din

plâns. A trecut de la sine.

Archie îi întinse Sandrei o cutie cu batiste de hârtie.

- Nu vreau să spun că eşti însărcinată.

Nu, bineînţeles! Cumpătata Sandra Mitchell avea o reputaţie bună...

In următoarele cincisprezece zile, Sandra se aruncă fără preget în muncă. Făcea zile de douăsprezece, paisprezece ore, ca să pregătească expoziţia. Intâlniri, telefoane, intervenţii, lua totul asupra ei. Bufet, şampanie, flori, se ocupa ea însăşi de comenzi. Asista personal la deschiderea lăzilor care conţineau pânzele, verifica totul, trata personal cu asiguratorii.

Ziua, îşi ocupa mintea rezolvând cel mai mic detaliu, împiedicându-l astfel pe Jackson Coventry să pătrundă în gândurile ei. Dar noaptea, în timpul scurtelor ore de somn, el se strecura în visele ei, la fel de prezent ca în Golful de Argint.

Se întorcea în timp. Era din nou vară. Ii auzea vocea frumoasă şi caldă dominând murmurul oceanului, îi simţea mâinile înfiorându-i pielea, îi vedea ochii, mai albaştri decât floarea de nu-mă-uita, aplecându-se râzând spre ea.

Şi se trezea într-o dimineaţă cenuşie şi solitară...

In ciuda numeroaselor ei activităţi, zilele erau goale şi inutile, fără Jackson. Ieşise din viaţa ei şi nu-i mai rămânea, drept orice amintire, decât o inimă frântă definitiv. Numai dacă...

Işi repeta că nu era posibil, că nu rămâi însărcinată în felul acesta, că şansele erau infime...

In acelaşi timp, o voce îi şoptea că se putea întâmpla orice. Ce va face oare, atunci? Cum îi va anunţa această veste lui Honey Bee, mamei sale? Rose, mai ales, nu va scăpa ocazia să-i reamintească lecţiile ei de morală deosebit de deplasate, ţinând seama de împrejurări.

Trecură două săptămâni, apoi trei. Sandra încerca, în zadar, să se calmeze cu calcule de probabilitate, cu marje de eroare. Septembrie se sfârşi, primele îngheţuri nocturne ruginiră frunzele copacilor. Şi dubiul se schimbă în certitudine, pentru Sandra.

- Nu-i în ordine, cu tine, îi spuse într-o zi Archie. Eşti palidă, ai cearcăne. Trebuie să te culci mai devreme, Sandra.

Sandra refuza acum orice invitaţie la petreceri. Cădea din picioare de oboseală şi n-avea nici un chef să flecărească ore întregi, cu un pahar în mână, în timp ce mintea şi inima ei erau în altă parte. Munca pentru pregătirea expoziţiei îi servea drept pretext.

Cu toate astea, dormea din ce în ce mai prost, mânca din ce în ce mai puţin.

- Nu este deloc uimitor că slăbeşti, remarcă Archie când o văzu mulţumindu-se, la prânz, cu un iaurt şi un fruct.

Sandra nici măcar nu-l auzea. Nu se gândea

decât la bebeluşul care trăia probabil în ea. Va avea ochii albaştri ca oceanul, părul de culoarea grâului copt. Va fi băiat, fată?

In orice caz, copilul unui fost deţinut, îi spunea conştiinţa. Dar, după o frumoasă seară de vară, Sandra nu mai auzea vocea raţiunii. Nu mai distingea decât bătăile inimii, care-i spuneau că Jackson Coventry nu putea fi un om rău. Un om capabil de atâta bunătate faţă de o doamnă bătrână sau de un animal rănit era străin de universul răului.

Ii spusese să iasă din visurile ei romantice, să privească realitatea în faţă. In zadar. Singura realitate, pentru ea, era că-l iubea şi că nu-i păsa că făcuse închisoare şi pentru ce motiv.

Cum va reacţiona oare, când va afla? Intrebarea o obseda pe Sandra de zile întregi. După o matură chibzuinţă, ajunse la concluzia că singurul mijloc de a şti era să meargă să caute răspunsul chiar la Jackson. O va da poate afară pe uşa cabanei, refuzând paternitatea acestui copil. Era un risc pe care Sandra trebuia să şi-l asume. Trebuia să se întoarcă acolo şi să-i spună adevărul. Oh, nu ca să-l prindă în capcana răspunderii lui! Departe de ea un asemenea gând. In plus, Jackson nu era genul de om care să se lase întemniţat din nou. Nu, doar pentru că avea dreptul să ştie că va fi tată.

Acesta va fi poate declanşatorul care va face să

ţâşnească la suprafaţă acea tandreţe înăbuşită în adâncul fiinţei lui. Care să redea vieţii lui sensul pe care-l pierduse şi pe care-l căuta cu atâta disperare.

Capitolul 10

Vineri, Sandra închirie un hidroavion-taxi şi debarcă în Golful de Argint spre sfârşitul după-amiezii. Incântată de această vizită-surpriză, Honey Bee îşi manifestă totuşi îngrijorarea pentru înfăţişarea strănepoatei sale.

- Cum, ai venit numai pentru weekend? O să-mi faci plăcerea să te îngrijeşti mai mult de tine, draga mea. Incepând prin a te odihni aici câteva zile.

- Imposibil, bunico, te asigur. Expoziţia se deschide la sfârşitul lunii şi mă întreb dacă vom fi gata, chiar muncind zi şi noapte.

- Ia-ţi un ajutor, pentru perioada asta.

Ca să aibă astfel tot răgazul să se gândească la Jackson, la copilul lui, la toate problemele în mijlocul cărora se zbătea? Nici nu se punea problema.

- Ştii, bunico, în acest stadiu al pregătirilor, aş pierde mai mult timp decât aş câştiga punând pe altcineva la curent cu toate problemele.

Se grăbi apoi să schimbe subiectul.

- De fapt, eşti încă hotărâtă să vii la vernisaj?

- Nu voi lipsi pentru nimic în lume. Va fi un eveniment memorabil.

A doua zi dimineaţa, înfăşurată călduros într-o pelerină de mohair verde-închis, Sandra porni spre cabană. Vântul de vest gonea pe cer nori groşi cenuşii şi trimitea valuri enorme să se spargă de stânci. De la înălţimea falezei,

spectacolul acestei violenţe a elementelor naturii era splendid dar, având în vedere propria ei agitaţie interioară, Sandra nu era deloc în dispoziţia de a-l aprecia.

O parte din fiinţa ei persista să creadă în miracole şi o asigura că totul se va aranja. Din dragoste pentru copilul lui, de îngrijorare pentru viitorul acestuia, Jackson va da uitării ura lui faţă de societate.

Cealaltă Sandra, însă, prevedea primirea glacială care o aştepta. Sub şocul noutăţii, Jackson îi va trânti uşa în nas. O va acuza că vrea să-l prindă în plasa ei. Dacă îşi refuza s-o iubească pe Sandra, de ce şi-ar iubi copilul?

La urma urmei, Sandra îşi făcea sânge rău degeaba. De departe, cabana părea pustie şi abandonată. Se apropie fără să sesizeze cel mai mic zgomot, cel mai mic semn de viaţă. Chiar înainte să bată la uşă, ştia că n-o să-i răspundă nimeni. Păianjeni îşi ţesuseră pânza la colţul uşii şi la fereastră, fără a fi deranjaţi. Conuri de brad şi frunze îngălbenite zăceau pe treptele scării. Uşa şopronului era bătută de vânt, iar motocicleta nu mai era acolo. Nu mai rămăsese nimic din prezenţa lui Jackson, în afară de o bucată de săpun, lângă duş. O ridică şi-i mirosi parfumul pe care-l cunoştea atât de bine.

Timp de o secundă, i se păru că simte blândeţea mâinilor lui pe corpul ei, flacăra sărutului pe buzele ei. Ridică mâna, gata să-i

mângâie obrazul şi, într-un suspin al vântului în ramurile copacilor, i se păru că-i aude vocea caldă mur- murându-i cuvinte de iubire.

Arsura lacrimilor de pe faţă o trezi din himera ei. Işi închipuise totul, cu excepţia absenţei lui Jackson. Unde să-l găsească, acum? Putea fi oriunde în lume: în Australia, în Tibet, în Antarctica, acolo unde ar fi avut suficient spaţiu şi solitudine ca să rătăcească în toată libertatea, fără cea mai mică legătură cu cineva.

Şi Charlie, ce făcuse cu el? Cu siguranţă, nu-l abandonase. Trebuie să-l fi redat oceanului, înainte de a pleca. Dar bietul animal poate că fusese deja devorat sau capturat pentru a fi vândut unui circ.

Tremurând mai mult de emoţie decât de frig, Sandra strânse pelerina la piept şi aruncă o ultimă privire locului trecătoarei sale fericiri. De acum înainte, nu va mai avea motiv să vină aici. Intrebările ei vor rămâne fără răspuns şi va trebui să-şi rezolve singură problema...

*
* *

Sandra reveni în oraş luni dimineaţă şi se prezentă imediat la un ginecolog.

- Domnişoară Mitchell, îi spuse doctorul după ce o examinase, dacă asta vă poate linişti, să ştiţi că nu sunteţi însărcinată.

Asta era departe de a o linişti pe Sandra.

- Nu se poate, domnule doctor! Am toate simptomele.

-Prezentaţi, de fapt, toate simptomele unei tinere femei în stare de stres, care-şi neglijează sănătatea. Tensiunea dumneavoastră este prea scăzută, sunteţi obosită şi anemiată. N-aş vrea să fiu indiscret, dar nu treceţi cu siguranţă prin momente de fericie deplină. In orice caz, pot să vă asigur că nu sunteţi însărcinată.

Sandra se trezi în stradă fără să ştie prea bine cum. In jurul ei totul se învârtea, iar zgomotul circulaţiei bătea ca o tobă în urechile ei.

Doctorul se înşela. Nu putea decât să se înşele. Un copil era tot ce-i rămânea de la Jackson...

Dar doctorul nu se înşelase şi, câteva zile mai târziu, Sandra trebui să-i accepte verdictul. Jackson ieşise definitiv din viaţa ei, fără să-i lase cea mai mică dovadă de dragoste.

Să-şi repete că era mai bine aşa pentru ea, pentru cariera ei, n-o ajuta cu nimic pe Sandra să treacă peste această încercare. Se simţea dintr-o dată inutilă, nimic nu mai avea sens, nici măcar această expoziţie a cărei scadenţă se apropia.

O obseda un regret. Când Jackson îi spusese că făcuse închisoare, ea şovăise, comentase, argumentase. Dacă, în loc de asta, s-ar fi aruncat de gâtul lui, spunându-i: „N-are importanţă, eu te iubesc“, desfăşurarea lucrurilor nu s-ar fi schimbat oare? Intrebarea aceasta va rămâne pentru totdauna fără răspuns, desigur.

Mai nefericită ca niciodată, Sandra se obligă să lucreze şi mai mult. Viaţa ei era poate un

dezastru, dar expoziţia va fi un triumf.

Făcea tot posibilul să-l uite pe Jackson, dar unele amintiri refuzau să se şteargă, mai cu seamă noaptea. Sandra slăbea, mânca şi mai puţin, dormea din ce în ce mai prost.

Cu două zile înainte de vernisaj, Archie o dojeni cu asprime.

- Dacă vei continua aşa, o să te omori. Prin urmare, acum, odihnă, O.K.? Şi apoi, vineri seara, nu te îmbrăca în negru. Eşti prea palidă ca să ţi-o permiţi.

Sandra îi ascultă sfatul şi nu apăru la galerie decât vineri dimineaţa.

- Archie, te descurci singur, dacă lipsesc după-amiază? Aş vrea să-mi cumpăr o rochie pentru diseară şi să merg la coafor.

- Mă laşi baltă în ultima clipă, glumi Archie. Şi dacă am o problemă, unde o să te găsesc? Ce mă fac?

- Deschizi o sticlă de şampanie şi aştepţi întoarcerea mea.

Sandra îşi trecu mâna prin părul destul de ciufulit al lui
Archie, dându-i un aer şi mai ursuz.

- Şi tu ar trebui să treci pe la frizerul tău, îi aruncă ea.

Archie o conduse pe trotuar.

- Uită de galerie, îi spuse el în timp ce ea îşi aştepta taxiul. Meditează puţin la tine, ca să-ţi schimbi gândurile.

Sandra se bizuia pe îngrijirile salonului de frumuseţe ca să se destindă un timp. Intinsă pe un divan, cu felii rotunde de castraveţi pe ochi şi cu o mască de albuş de ou şi zeamă de fructe pe faţă, începea să plutească într-un fel de somnolenţă liniştitoare.

- Emilio mi-a spus că te găsesc aici!

Oh, nu, nu Rose!... Nu astăzi! Nu în momentul acesta...

- Nu pot să vorbesc, bombăni Sandra arătându-i masca.

- Eu pot. Am primit invitaţia ta la vernisaj, ceea ce explică prezenţa mea aici. Nu vreau să-ţi fie ruşine de mine în faţa prietenilor tăi şi a tuturor artiştilor care vor fi prezenţi.

- Nu spune prostii.

- Crezi că nu ştiu să citesc în ochii tăi când mă priveşti? Eşti atât de sigură de tine, Sandra, tu nu-ţi dai seama ce înseamnă pentru o mamă să ştie că fiica ei o dispreţuieşte.

Sandra auzi declicul unei brichete. Aroma ţigaretelor preferate de Rose se răspândi în încăpere.

- Mamă, crezi că este momentul şi locul...?

- Pentru noi două, nu este niciodată momentul. Trebuie totuşi să-ţi vorbesc. Singurătatea, vezi tu, este ceva îngrozitor. Este lucrul de care mă tem cel mai mult în viaţă. Câteodată, îmi imaginez că aş putea muri, singură în apartamentul meu, şi că voi fi găsită peste nu ştiu câte zile.

Rose trăgea nervoasă din ţigareta ei. Probabil că în acelaşi timp bătea cu degetele în braţul fotoliului în care stătea. Sandra auzea zornăit de unghii şi de brăţări.

- Iată de ce aş vrea să ne cunoaştem mai bine, tu şi cu mine. Dar, desigur, tu eşti mult prea ocupată ca să-ţi pese de mine.

Urmă un mic râs, apoi o tăcere.

- Ştiu ce gândeşti. După moartea tatălui tău, n-am fost apropiate. Prin urmare, este puţin cam târziu să ne preocupe reluarea legăturilor. Asta este, nu-i aşa? Ai fără îndoială dreptate, ca întotdeauna. Dar copiii ar trebui să înveţe să fie puţin mai îngăduitori faţă de părinţii lor. Nimeni nu este perfect, Sandra.

Un nou declic. O nouă ţigaretă.

- Eu nu sunt ca tine, Sandra, n-am siguranţa ta. Am avut întotdeauna nevoie să mă sprijin pe cineva. Aveai opt ani când a murit tatăl tău, nu puteai să-mi aduci sprijinul de care aveam nevoie. M-am adresat în altă parte, iar tu te-ai întors spre străbunica ta dragă. Nu-ţi fac un reproş pentru asta. Aş vrea numai să nu fie prea târziu pentru noi să iertăm şi să ne împăcăm. Să devenim prietene... Cred că este încă posibil.

- Mamă...

Sandra nu reuşi să spună mai mult. Avea impresia unei greutăţi pe piept. Ce uşor este să judeci greşelile celorlalţi şi să nu le vezi pe ale tale! Dacă fusese vreodată sigură de ea, nu mai

era deloc şi se simţea la fel de singură, la fel de vulnerabilă ca Rose. O fetiţă care nu cerea decât un lucru, ca mama ei s-o ia în braţe şi s-o consoleze. Da, astăzi, pentru prima dată, o înţelegea pe Rose, suferinţa ei, disperarea ei, în faţa singurătăţii şi eşecului.

Rose se ridică. Când vorbi, vocea ei i se păru Sandrei îmbătrânită şi tristă. Râsul ei nu mai avea sunetul cristalului.

- Mă consideri fără îndoială sentimentală şi proastă. Nu-ţi imaginezi ce înseamnă teama de a îmbătrâni singură, care mă face să-ţi spun totul. Voiam doar să-ţi urez noroc pentru diseară, draga mea, pentru cazul că nu voi avea ocazia să-ţi vorbesc în mulţimea de invitaţi. Totul va merge bine, vei vedea. Hai, acum fug. Sper că acum Emilio se va ocupa de mine.

Sandra auzi tocurile Rosei răsunând pe dalele de marmură, apoi uşa deschizându-se.

- Mamă, nu pleca, te rog.

Urmă o scurtă tăcere, apoi uşa se închise şi tocurile se apropiară.

- Sandra, plângi!... Nu face asta, draga mea, o să strici efectul măştii. N-avea grijă, n-am să te fac să te simţi prost în seara asta, aducând un prieten. Am intenţia să vin singură.

-Nu vei fi singură, mamă. Eu voi fi acolo si Honey Bee de asemenea.

- Honey Bee vine pentru tine, draga mea, ca întotdeauna.

Sandra făcu încă o încercare. Din copilărie, atribuia atitudinea mamei sale faţă de ea indiferenţei. Nu-i ghicise niciodată singurătatea. întinse mâna în gol.

- Eşti mama mea si am nevoie de tine în seara asta.

Mâna Rosei se aşeză peste cea a Sandrei si o strânse cu
putere. Un sărut o atinse repede, umed de lacrimi.

- Oh! Draga mea, ce se întâmplă cu noi?...

*
* *

Din clipa când uşile galeriei se deschiseră, la orele şapte, un balet neîntrerupt de limuzine se desfăşură în faţa boltei corai marcată cu mândrie *Galeria Sunderland,* în litere aurii. Şoferii în uniformă îşi opreau o clipă maşina lângă trotuar, îşi lăsau pasagerii şi vehiculele, apoi se îndepărtau în tăcere.

în picioare la baza scării monumentale din centrul marelui salon, Sandra şi Archie îşi primeau invitaţii cu zâmbetul pe buze şi un cuvânt amabil pentru fiecare.

Decorul semăna cu un Renoir, cufundat în lumina difuză şi plăcută a sfeşnicelor. în schimb, iluminarea combinată a tablourilor dădea posibilitatea aprecierii celui mai mic detaliu.

Mulţimea invitaţilor strălucea de bijuterii şi de stofe şi ţesături sclipitoare. în mijlocul clasicelor ţinute de seară, câţiva artişti contrastau printr-o înfăţişare mai originală, mai colorată.

In capătul salonului, pe o scenă, un pianist înşira la un pian cu coadă notele unei sonate romantice.

- Am câştigat, draga mea! murmură Archie între două strângeri de mână. Iţi dai seama, avem aici toate numele mari, televiziunea, ziarele de pretutindeni, Los Angeles, New York...

- Linişteşte-te, Archie, şi nu-ţi mai răsuci nodul papionului.

O cameră de luat vederi se apropie de ei pentru un
prim-plan şi Archie îi oferi cel mai bun profil al lui.

Invitaţii îi felicitau.

- Foarte reuşit, draga mea. Aceste flori, atâta gust!

- Şi această muzică!

Incepură să circule prin mulţime, oprindu-se o clipă cu un grup sau cu altul.

- Am uitat să-ţi spun, şopti Archie, într-unul din rarele momente de izolare cu Sandra, eşti fermecătoare. Rochia aceasta!

- Iţi place?

- Cum ai reuşit să faci totul într-o după-amiază?

- Ai avut noroc. A fost cât pe ce să nu revin la timp...

*
* *

Rose şi Sandra se coafaseră împreună, apoi vorbiseră în timp ce li se făcea manichiura. După aceea, se duseseră să ia un ceai în sera unui mare hotel. Timp de peste două ore, încercaseră să

recupereze cei douăzeci de ani pierduţi.

Mult timp după aceea, Sandra se întreba încă ce o surprinsese mai mult. Că încredinţase mamei sale secrete pe care nu le dezvăluise nimănui, nici chiar lui Honey Bee, sau că Rose primise confidenţele ei privitoare la Jackson cu atâta solicitudine.

- Imi pare rău pentru ce ţi-a făcut, draga mea. In acelaşi timp, trebuie să recunosc că-i sunt recunoscătoare. Fără el, n-am fi aici, tu şi cu mine, cât despre dragostea nebună, n-o respinge aşa. Este ceva frumos, să ştii. Majoritata oamenilor, astăzi, refuză să-şi asculte inima şi de aceea sunt atât de nefericiţi.

- Asta ţi s-a întâmplat ţie, mamă?

- Cu tatăl tău, da, recunoscu Rose oftând. Succesul, banii, nu-l interesau şi eu, dimpotrivă, credeam că pe asta se baza fericirea. Puţin după naşterea ta, şi-a trăit fiecare viaţa lui. Am înţeles prea târziu că era fiinţa cea mai extraordinară pe care viaţa mi-a dat s-o întâlnesc. El plecase deja în expediţia lui în Himalaya, ultima...

Rose ridică din umeri.

- După aceea, mi-am petrecut timpul căutând pe cineva care să-i semene şi, se pare...

Cumpăraseră rochia împreună, Rose sfătuindu-şi cu un gust foarte sigur fiica. La întoarcere, în taxi, Sandra nu se putuse împiedica să plângă toţi aceşti ani risipiţi prosteşte, din orgoliu, din laşitate...

Indată ce sosi, Rose o strânse în braţe pe Sandra cu o efuziune sinceră.

-Draga mea! Ştiam că rochia îţi va veni admirabil. Iţi pune în valoare aceşti splendizi ochi verzi pentru care te-am invidiat întotdeauna.

Era într-adevăr o rochie superbă. Din mătase vernil, cu motive de broderie asortate. Scotea în evidenţă toată eleganţa siluetei Sandrei.

- Nu exagera, mamă.

- Nu exagerez, ţi-o spun cinstit, eşti splendidă.

Complimentul Rosei încălzea inima Sandrei. Incetul cu

încetul, revenea la viaţă. Serata se anunţa drept un triumf, artistic şi social. Ştia că arăta foarte bine, mai ales cu colierul de smaralde şi cu perechea de cercei pe care Honey Bee i-i dăruise când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Oamenii pe care-i iubea se aflau acolo în seara asta, lângă ea. Ce putea cere mai mult de la viaţă?

- Nu este străbunica ta, cea care soseşte?

Archie îi arătă discret cu capul uşa dublă de la intrare.

Sandra privi în direcţia indicată. In rochie lungă din catifea neagră şi pălărie cu boruri mari, cu baston cu măciulie de aur în mână, Honey Bee îşi făcea o intrare teatrală. Mulţimea de invitaţi se dădea la o parte ca s-o lase să treacă pe această bătrână doamnă cunoscută de toată lumea bună a oraşului.

Dar nu străbunica ei o fascina pe Sandra. In

valul de vizitatori care intra în urma lui Honey Bee, un bărbat îi făcu inima să bată dintr-o dată mai repede. Din cauza luminii, sau pentru că-l vedea de departe, timp de o secundă, Sandra crezu că-l recunoaşte pe Jackson. Apoi, în jurul ei se înghesuiră oameni şi viziunea fugitivă se risipi.

- Hei, Sandra, trezeşte-te!

- Archie, te părăsesc un minut, îmi dai voie?

Sandra se repezi la etaj, în biroul ei. Un perete întreg de sticlă îi dădea o vedere de ansamblu asupra salonului de jos. Indepărtând uşor perdelele de mătase, cercetă cu atenţie publicul îngrămădit în jurul bufetului sau în faţa tablourilor.

In faţa unuia dintre ele, Honey Bee se afla într-o discuţie însufleţită cu un bărbat pe care Sandra îl vedea din spate. Avea talia şi silueta lui Jackson, dar părul închis la culoare nu permitea nici o confuzie.

Trebuia să fi visat... Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Serata se sfârşise pentru ea. Tocmai în momentul când viaţa îşi regăsea un sens, un necunoscut venea să-i reamintească de Jackson Coventry, trecutul îngropat şi ceea ce ar fi putut să fie dacă...

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Archie îşi vârî capul prin crăpătura uşii.

- Imi pare rău că te deranjez, Sandra, dar ar trebui să cobori. Primii sosiţi vor pleca în curând. Nu trebuie să riscăm să pierdem o vânzare.

-Vin imediat. Mama este tot acolo?

- Da, stă de vorbă cu străbunica ta. Apropo, Sandra, este un bărbat, jos, care caută un anumit tablou şi refuză să trateze cu altcineva decât cu tine. Spune că a avut deja de-a face cu tine, deşi nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată la galerie până acum. Vrei să te ocupi de el?

- Cum se numeşte?

-Johnson... Nu, nu aşa... Un nume dublu. Aşteaptă...

Archie căută într-un buzunar al smochingului, apoi în

celălalt. Scoase vreo duzină de cărţi de vizită.

- Şi-a lăsat cartea de vizită, dar care este oare? Ah, iat-o! Jackson Coventry. Tocmai cum îţi spuneam, fără prenume.

Sandra percepea prin uşă zgomotele care urcau din salon, tumultul vocilor, clinchetele paharelor, pianul. In faţa ei se afla Archie în carne şi oase, care-i vorbea. Bătăile de tobă pe care le auzea erau propria ei inimă. Prin urmare, toate astea erau reale. Nu plutea în mijlocul unui miraj.

- Trebuie să te înşeli, bâigui ea. Nu cunosc decât un Jackson Coventry şi nu este cu siguranţă omul care să vină la genul acesta de manifestări.

- Cu toate acestea, draga mea, trebuie să te resemnezi. Nu numai că este aici, dar te asigur că te aşteaptă cu nerăbdare. N-ar trebui să-l laşi să se plictisească prea mult.

*

* *

Când Sandra coborî scara la braţul lui Archie, o întâmpină un murmur de satisfacţie. Toate capetele se întoarseră spre ea. Printre toate aceste priviri care o aşteptau, Sandra nu văzu decât una singură, de un albastru atât de adânc încât crezu că se îneacă în ea.

Stătea acolo, într-un smoching impecabil, dominându-i pe invitaţi cu statura lui înaltă, cu prestanţa, cu frumuseţea lui. Părul blond, tuns perfect, sclipea sub lumini. Nu se mişca, nu zâmbea, nu spunea nimic.

Conştientă parcă de forţa de atracţie care emana din el, mulţimea se îndepărtă ca s-o lase pe Sandra să treacă până la această siluetă impresionantă.

- Hm! începu Archie dregându-şi glasul. Cred că vă cunoaşteţi, prin urmare n-am să fac prezentările. Sandra, dacă ai nevoie de mine...

Sandra îi mulţumi cu un zâmbet prietenului ei şi Archie fu foarte mulţumit să dispară.

- Cum m-ai găsit?

- Am căutat.

Vocea lui acoperea murmurele, râsetele, zgomotele din galerie. Sandra nu avea urechi decât pentru această muzică ce o legănase toată vara. Nimic nu mai exista în jurul ei. Invăluită în parfumul care emana din el, hipnotizată de privirea lui, se auzi întrebând din nou:

- De ce ai venit?

- Pentru că se impune o explicaţie între tine şi mine. Când te poţi elibera?

Sandra îşi imaginase adeseori scena reîntâlnirii cu Jackson. N-o văzuse niciodată desfăşurându-se în acest decor artificial, în mijlocul acestei societăţi elegante, gata să cheltuiască o avere ca să achiziţioneze o operă de artă. Ceva nu se potrivea...

- Mă tem că nu imediat.

Luând două cupe de şampanie de pe tava unui chelner care trecea, Jackson îi oferi una Sandrei.

- Va trebui totuşi să te grăbeşti, Sandra. Nu sunt foarte răbdător.

Capitolul 11

Nu foarte răbdător... Ei, nu! Nici foarte rezonabil. Cine se credea, oare, Jackson Coventry? Işi închipuia că toată lumea, Sandra cea dintâi, o să i se supună fără să crâcnească?

Mai întâi, el n-avea ce căuta aici, în seara asta. Avea prea mult dispreţ faţă de lumea în care trăia Sandra, pentru a veni să intre în contact cu ea. Şi cum reuşise să treacă de paza de la intrare, fără invitaţie?

- Imi pare rău, Jackson, dar n-am intenţia să compromit succesul acestui vernisaj pentru că tu te-ai hotărât să vii, de altfel fără a fi invitat, ţin să precizez. Dacă tu crezi că bătând din palme o să mă faci să alerg ca un căţeluş ascultător... Sunt două luni de când n-am avut nici o veste de la tine, atunci de ce această grabă, brusc?

- Imi lipseşti.

Făcu un pas înainte şi Sandra crezu că voia s-o ia în braţe, acolo, în faţa tuturor. Ochii lui ardeau de dorinţă.

- Nu mai spune! Ei bine, dinspre partea mea, am petrecut peste o lună încercând să regăsesc o viaţă normală şi nu sunt sigură că apreciez întoarcerea ta neaşteptată.

- Ce înseamnă pentru tine o viaţă normală?

- O viaţă împlinită pe plan profesional şi... şi fericită pe plan personal.

- Asta nu există!

- Oh, ba da, există, eu sunt dovada vie, în seara

asta.

Jackson întinse mâna, ca pentru a mângâia obrazul
Sandrei. Ea făcu un pas înapoi.

- Lasă-mă în pace, acum eu sunt cea care ţi-o cere.

- Nu, Sandra, eu am făcut totul ca să te îndepărtez de mine. Erai prea fragilă pentru un bărbat ca mine, dar astăzi te vreau.

- Dumnezeule din cer, cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta? Mă iei drept o fată pe care vii s-o cauţi când ai chef?

Jackson puse un deget pe buzele Sandrei şi aruncă o privire circulară în salon.

- Vorbeşte mai încet, păpuşa mea. Se uită oamenii la noi. Şi nu pune la îndoială ceea ce-ţi spun.

- Iţi interzic să mă numeşti „păpuşa mea“!

De data asta, Jackson puse un deget pe propriile lui buze.

- Sst!

- Nu, nici un „sst“, zise Sandra coborând totuşi vocea. Mi-ai frânt inima, Jackson, dar te asigur că n-am să te mai las s-o faci.

- Asta nu se va mai întâmpla, Sandra. Eşti o femeie inteligentă şi ştii foarte bine ce vrei. Ai ştiut cu mult înaintea mea, de altfel.

-Acesta este oare motivul prezenţei tale aici, Jackson? Vrei să afli părerea unei femei inteligente înainte de a cumpăra una dintre

operele de artă din expoziţie?

Jackson îşi încruntă sprâncenele şi se întristă.

- Nu glumi cu asta... Sunt aici ca să pun la punct două sau trei chestiuni cu tine şi nu voi ceda înainte să putem discuta.

Mereu felul acesta de a impune condiţiile *lui!* Trebuia să-l facă să înţeleagă fără întârziere că nu era singurul care conta.

- In cazul acesta, stabileşte o întâlnire prin secretara mea. Pentru săptămâna viitoare. Sunt foarte ocupată în acest moment.

- Nu te baza pe asta, Sandra. Nu voi părăsi această galerie înainte de a avea o discuţie cu tine.

-Atunci, rişti să aştepţi mult timp. Acestea fiind zise, te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de invitaţii mei. I-am lăsat deja prea mult să aştepte.

Sandra se răsuci pe călcâie înainte ca Jackson s-o poată reţine. Ea se strecură în mulţimea care se închise în jurul ei ca un zid protector.

- Ce minunăţii, draga mea!

- Este o seară de neuitat... Am fi interesaţi de mica acuarelă de lângă scară.

-Am putea primi un alt catalog? Vreau să-l trimitem fiicei noastre. Soţul ei şi cu ea sunt mari colecţionari şi vor dori cu siguranţă anumite piese rare. Numai să le comande la timp!

- Fiţi drăguţă şi trimiteţi-ne tabloul cât mai repede posibil. Săptămâna viitoare avem invitaţi şi îi va face nebuni de invidie...

Timp de ore întregi, Sandra fu acaparată de toată elita oraşului, încât aproape uitase de Jackson. In clipa aceea dădu peste cei doi McIntyre.

Charles McIntyre era unul dintre cei mai mari industriaşi din regiune, un om cu reputaţie în lumea afacerilor. Soţia lui, Margery, era cunoscută în schimb pentru prostia şi pentru lipsa ei de discreţie.

- Foarte frumoasă serată, Sandra, începu Charles. Vom reveni când va fi mai puţină lume, ca să alegem în linişte. Felicitări.

Urmă o scurtă pauză, apoi Charles reluă, arătând cu un semn din cap pe cineva din spatele Sandrei:

- Sunt mulţumit că te-ai gândit să-l pui pe Jackson Coventry pe lista invitaţilor tăi.

- Hm... da, desigur, se bâlbâi Sandra privind discret peste umăr.

Foarte în largul lui în mijlocul unui grup de invitaţi, Jackson discuta amabil cu diverse personalităţi importante ale oraşului. Erau acolo primarul, preşedinţii principalelor asociaţii, oamenii de afaceri cei mai cunoscuţi, şi toată această lume bună părea să-l cunoască foarte bine pe Jackson şi să-l considere ca pe unul de-al lor.

- Am auzit spunându-se, continuă Charles, că a revenit şi a reluat conducerea firmei. Era timpul...

Spre marea disperare a Sandrei, Margery McIntyre simţi nevoia să ia parte la conversaţie.

De la primele cuvinte, vocea ei ascuţită domină zarva generală şi atrase atenţia grupurilor apropiate.

- Charles, nu el este acela care a făcut închisoare din întâmplare? Un scandal îngrozitor de Bursă, după câte-mi amintesc.

- Bineînţeles, Margery. Ah, o poveste foarte tristă... Nu găseşti, Sandra?

- Ba da, absolut, Charles.

Simţea în spate privirea lui Jackson. Trebuie s-o fi auzit pe Margery şi-i pândea reacţia.

- Toate astea ţin acum de trecut. Inutil să revenim asupra lor.

- Cum, draga mea? protestă Margery. Nu este deloc genul de om cu care să ai de-a face, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Mă tem, doamnă McIntyre, că nu prea înţeleg...

- Ei bine, am să pun punctul pe i. Să nu-i încredinţezi niciodată o afacere, micuţo, de nici un fel. A avut mari probleme şi a fost într-o şcoală foarte proastă în aceşti ultimi ani.

- Margery, te rog! interveni Charles.

Era roşu de ruşine şi vizibil preocupat să repare erorile grosolane ale soţiei sale.

- N-o asculta pe Margery, Sandra. Jackson Coventry este un om cinstit şi un remarcabil agent de schimb. In ceea ce mă priveşte, nu voi ezita să-i încredinţez administrarea capitalului meu, acum că a revenit. Ce păcat pentru o veche firmă atât

de respectată ca *Kilbourne şi Coventry* să fie târâtă în noroi! Şi asta din cauza lăcomiei unui asociat. Ah, n-a fost deloc frumos... Mai ales că l-a făcut pe nepotul lui să se lase prins şi să plătească în locul lui. Urâtă treabă! Dacă Jackson Coventry urcă din nou panta după o asemenea lovitură, tot respectul!

Charles strânse mâna Sandrei cu o prietenie sinceră.

- Pe curând, Sandra. Am reperat două sau trei pânze şi voi veni să vorbim despre ele.

Privind cuplul îndepărtându-se, Sandra reflectă la tot ce-i spusese Jackson. Câtă dreptate avea! Era adevărat că închisoarea marca omul într-un mod de neşters. Era adevărat că trebuia să-i ia apărarea în faţa prietenilor ei şi să-l facă acceptat în mediul ei...

- Hei, Sandra!

Archie o trezea la realitate.

- Cei doi James-Margetson sunt interesaţi de tabloul numărul 47. Le-am spus că tu ştii totul despre această piesă, astfel că ar vrea să te ocupi de ei.

- Să mergem, Archie, zise Sandra luându-l de braţ.

* * *

Cum se întâmplă adesea la sfârşitul unei serate, plecarea câtorva invitaţi importanţi determină foarte repede alte persoane să se retragă. Sandra fu acaparată un timp de oamenii

care ţineau, înainte de a pleca, s-o felicite, să-i strângă mâna sau s-o sărute.

In ceea ce-l privea, Jackson schimba şi el strângeri de mâini amicale, însoţite adesea de bătăi uşoare pe spate, cu un mare număr de cunoştinţe. Părea mai în largul lui în acest mediu decât Sandra însăşi...

In pofida oboselii, încântată de succesul manifestării, Sandra zâmbea, întindea un obraz, apoi pe celălalt, mulţumea. Alături de ea, Archie strălucea de bucurie.

Nu mai rămăseseră decât zece persoane în salon când Rose se apropie de Sandra.

- E în ordine, draga mea?

Ea înclină capul în direcţia lui Jackson, înconjurat de Wallis Roscoe, unul dintre cei mai mari bancheri ai oraşului, şi de soţia acestuia.

- Dacă te necăjeşte, poate fi dat discret afară pe uşă. Nu pari foarte încântată de prezenţa lui aici.

Apărând parcă de nicăieri, Honey Bee puse mâna pe braţul nepoatei sale.

- Nu te amesteca în treaba asta, Rose. Totul merge cât se poate de bine.

- Bunico, nu ştiu nimic despre omul acesta. Mi se pare că ne datorează explicaţii.

- N-am nevoie de nici o explicaţie, replică Honey Bee. Am avut întotdeauna încredere în el şi l-am însărcinat să-mi plaseze banii.

- Eu nu vorbesc despre domnul Roscoe, bunico.

- Nici eu, Rose.

Rose păli.

- Să nu-mi spui că ţi-ai încredinţat averea lui Jackson Coventry! Chiar dacă nu este vinovat, trecutul lui cere să fie lămurit, nu crezi?

- Să vorbim limpede, Rose. Sunt perfect la curent cu trecutul lui Jackson. Cât priveşte banii, dacă nu te superi, fac ce vreau cu ei. Şi cred că le-am dat o foarte bună întrebuinţare. Noapte bună, Sandra.

Sărutându-şi strănepoata, Honey Bee îi făcu cu ochiul lui Jackson peste umărul ei, iar el îi răspunse cu un zâmbet călduros. Sandra observă. Brusc, totul se lămuri.

- Bunico! Ştiai că Jackson va veni în seara asta... Tu l-ai invitat, nu-i aşa?

- Da, draga mea, recunoscu Honey Bee bătând cu afecţiune obrazul Sandrei. Era timpul să ajut puţin destinul...

- Pe cuvântul meu, bunico, interveni Rose, cred că ţi-ai pierdut capul.

- Câtuşi de puţin, draga mea Rose. Sandra, sună-mă mâine dimineaţă. Sunt la Hotel Plaza, ca de obicei.

Când Honey Bee şi nepoata ei ieşiră pe uşă, Jackson înaintă. Punându-i mantoul Sandrei pe umeri, o prinse de cot.

- A venit momentul să spui bună seara ultimilor tăi invitaţi, Sandra.

Sandra se desprinse cu o mişcare bruscă.

- Pentru tine, cu siguranţă, Jackson. Eu, însă,

mai am câteva obligaţii sociale.

- Nu neapărat.

- Regret, Jackson, înţeleg să rămân politicoasă faţă de câteva persoane...

- Asociatul tău se va ocupa foarte bine de asta.

- Eu trebuie s-o fac.

- Răbdarea mea a ajuns la capăt, păpuşo.

Un surâs enigmatic pluti pe buzele lui Jackson. Fără s-o prevină, o ridică pe Sandra în braţe şi trecu de uşa grea pe care portarul i-o deschise, cu ochii holbaţi de uimire...

Capitolul 12

Ajuns pe trotuar, Jackson o lăsă jos pe Sandra dar o ţinu ferm de braţ. O limuzină lungă, albă, ieşi din întuneric şi veni să oprească în faţa intrării.

- Asta nu este maşina mea! exclamă Sandra.

- Ştiu, este a mea.

Inainte ca şoferul să aibă timp să coboare din maşină, Jackson deschise portiera din spate.

- Urcă.

El se instală alături de Sandra şi bătu încet în geamul care-i despărţea de şofer. Vehiculul demară fără zgomot.

- Am să te acţionez în justiţie pentru răpire, Jackson. Şi, de data asta, nu vei scăpa la fel de uşor.

Ingrozită de ceea ce spusese, Sandra se ghemui în colţul banchetei de piele. In partea cealaltă, impasibil, Jackson părea că n-o auzise. Privea pe geam defilarea felinarelor şi a grupurilor de case, la fel de indiferent ca şi cum Sandra n-ar fi fost acolo.

- Imi pare rău, Jackson, n-am vrut să te rănesc.

- Nu cu mult timp în urmă, spuneai că mă iubeşti. De ce această schimbare bruscă?

- Pentru că... mă tem de tine. Nu te înţeleg, Jackson.

- Cu toate acestea, este foarte simplu. Mă vezi aşa cum sunt: un om redevenit în sfârşit raţional.

Era prea uşor, totuşi! Şi nopţile şi zilele de

suferinţă pe care le cunoscuse din cauza lui? Măturate cu dosul mâinii?

- Cum să te cred, Jackson? Ce înseamnă toate astea?

Sandra îi arătă cu un gest larg interiorul luxos al limuzinei,
şoferul, hainele scumpe ale lui Jackson.

- Unde este rătăcitorul din Golful de Argint, care m-a respins pentru că nu putea să-mi ofere nimic?

-Acesta este singurul tău reproş?

- Nu, Jackson. M-ai făcut să cred că nu erai nimic, că nu puteai intra în lumea mea. Din cauza ta, m-am simţit snoabă şi frivolă, m-am îndoit de mine însămi. Şi apoi, în seara asta, apari fără să anunţi şi descopăr că tu cunoşti jumătate din oraş, că te simţi foarte în largul tău în mediul lumii bune. Ţi-ai bătut joc de mine, Jackson.

- Ştiu, din experienţă, că este greu să ierţi în aceste condiţii. Dar toată lumea are dreptul să greşească. Tu nu greşeşti niciodată, Sandra?

Sandra închise ochii şi o revăzu pe mama ei la coafor, apoi în sera unde luaseră ceaiul.

- Ba da, Jackson.

-Atunci, poţi încerca să mă ierţi? Singura mea vină este că am avut nevoie de atât de mult timp ca să mă trezesc din rătăcirea mea.

- De ce ai refuzat să vorbeşti cu mine, să-mi explici? Aş fi putut înţelege, să ştii...

- Nu trebuie să-mi porţi pică, Sandra. Nu eram

pregătit.

- Acum, eşti?

- Da.

Sandra ezită o clipă, apoi reveni.

- Crezi într-adevăr că poţi şterge două luni de suferinţă în câteva minute, Jackson? Cu siguranţă, nu ştii ce am îndurat din cauza unui bărbat care, într-o bună zi, pleacă pe neaşteptate, luând cu el inima mea.

- Nu credeam că o să te întorci ca să mă aştepţi la cabană. Când mi-a spus Honey Bee, nu eram în măsură să fac faţă situaţiei.

Era inutil să-i spună, acum, motivul întoarcerii ei la cabană. Aveau şi aşa destule alte probleme de rezolvat.

- Unde erai, Jackson, în timpul acestor lungi săptămâni în care încercam să uit nebunia dragostei mele?

- Aici, Sandra, în oraş. Dar, te implor, spune-mi că dragostea ta pentru mine nu este o nebunie.

Ce-i mărturisea, oare?

- Cum? Erai aici, în oraş, şi n-ai binevoit niciodată să ridici telefonul şi să mă suni, sau să treci pe la galerie? Oh! Jackson...

Pe Sandra o sufoca furia.

- Lasă-mă să cobor.

- Nu înainte de a-ţi explica de ce am fost închis în spatele gratiilor.

- A fost un timp când aş fi vrut să ştiu. De câteva săptămâni, nu-mi mai pasă.

Jackson întinse mâna spre Sandra şi o puse peste mâna ei.

- Cu toate acestea, ţin să ştii, Sandra. N-am făcut nimic rău. Singura mea greşeală gravă a fost naivitatea mea. M-am comportat orbeşte până în acea faimoasă dimineaţă când, sosind la birou, am fost arestat. Mi-au trebuit ani de zile ca să ies din coşmarul început atunci.

- De ce atât de mult timp?

Jackson se rezemă de spătarul banchetei din piele roşcată a limuzinei, cu privirea pierdută în gol.

- Provin dintr-o lungă descendenţă de agenţi de schimb, Sandra. Bunicul meu pe linie maternă a întemeiat firma, la începutul secolului. Fratele mai mic al mamei şi tatăl meu au preluat ştafeta, apoi m-au asociat şi pe mine. A fost o mare bucurie pentru părinţii mei văzându-mă pe punctul de a le succeda! Intr-un fel, sunt mulţumit că au murit înainte de a asista la dezastru.

Vocea lui deveni dintr-o dată îndepărtată, copleşită de tristeţe.

- Tocmai împlinisem douăzeci şi nouă de ani când a început totul. Unchiul meu, care mă învăţase totul despre piaţa bursieră, s-a folosit de mine drept paravan pentru necinstea lui.

- Ce s-a întâmplat?

- Simplu, unchiul meu a falsificat titlurile de valori mobiliare. Când escrocheria a fost descoperită, a făcut în aşa fel încât aceste valori

să fie găsite în contul meu în loc de al lui.

- Cum a putut unchiul tău să ajungă la atâta josnicie?

- Pfu! făcu Jackson cu un gest dezgustat din mână. Cupiditatea umană nu cunoaşte limită, chiar la cei care au mai mulţi bani decât ar putea cheltui toată viaţa lor. In cazul unchiului meu, investise mult în tranzacţii păguboase. In câteva luni, a văzut averea familiei topindu-se ca zăpada la soare. Atunci, şi-a pierdut capul, a început să cumpere orice fel de valori, să vândă şi să răscumpere, folosindu-se de intermediari, în Statele Unite în special, pentru că acolo sunt mai greu de descoperit. S-ar fi putut să nu fie prins niciodată, dacă o companie de asigurări n-ar fi identificat unele valori furate. Imediat ce unchiul meu a aflat că societatea noastră făcea obiectul unei anchete, şi-a luat precauţiile necesare ca să nu fie pus în cauză personal şi să fiu acuzat în locul lui.

- Dar, atunci, cum te-ai putut disculpa?

- Anul trecut, unchiul meu a încercat să reînceapă operaţiunea folosindu-se de o altă victimă. Cum eu mă aflam după gratii, ancheta asupra primei afaceri a fost redeschisă şi nevinovăţia mea a putut ieşi la lumină.

- Intr-un cuvânt, acum este el după gratii?

- Nu. A murit în urma unei crize cardiace. Inainte de asta, m-am dus totuşi să-l văd. Ştii cum s-a justificat? „Tu erai destul de puternic, mi-a

spus el, puteai redresa situaţia. Eu, la vârsta mea... Nu-mi pot oferi luxul de a petrece câţiva ani în închisoare“.

- Cât cinism! Intrucât lucurile erau atât de limpezi, ce te-a împiedicat să-mi spui toată povestea de la început? M-ai fi scutit de multe frământări.

Sandra îşi retrase mâna din cea a lui Jackson.

- Ştiu, Sandra, n-am avut încredere în tine. M-am temut că n-o să mă accepţi aşa cum eram. Te rog să mă crezi, nu sunt mândru de mine.

-Ai venit la vernisaj pentru aceste clarificări?

- Da.

- De ce? Ca să-ţi recapeţi încrederea?

- Da, pentru asta, dar şi pentru altceva.

Părăsiseră centrul oraşului, şi ajunseseră într-un cartier rezidenţial cu imobile frumoase, ascunse privirilor de copaci şi verdeaţă. Puţin după aceea, şoferul încetini, trecu printre două porţi splendide din fier forjat şi angajă limuzina pe o alee mărginită de tufe de înflorite. Maşina se opri în faţa unui peron maiestuos cu două nivele de trepte. Şoferul veni, cu cascheta în mână, să deschidă portiera.

- De ce m-ai adus aici, Jackson? Unde suntem?

- A rămas de elucidat o chestiune înainte de a închide cartea trecutului meu pentru ca să mă întorc spre viitor. Iţi cer numai să-mi acorzi această seară ca să mă ajuţi în privinţa asta, chiar dacă nu o merit.

- De acord, consimţi Sandra oftând, dar nu mai mult de o oră. Pic de oboseală.

Noaptea era blândă şi senină pentru acest sfârşit de octombrie. Se ghicea prezenţa unui parc în jurul casei, cu miros de conifere şi de iarbă stropită. De undeva, de jos, ajungea până la ei murmurul unor valuri stingându-se pe o plajă şi semnalul unei sirene de ceaţă.

- Ce loc este acesta, Jackson?

- Casa în care m-am născut.

O casă? Mai curând un castel... Interiorul era la fel de fastuos ca faţada. Peste tot numai covoare persane, bronzuri create de maeştri, cristaluri veneţiene. Totul exprima bunul gust şi dragostea câtorva generaţii pentru casa familială.

- Dă-mi mantoul, Sandra.

- Nu, ţi-am spus că nu rămân mult. Mi-ai răspuns la toate întrebările.

In afară de una, şi ea nu îndrăznea s-o pună...

Jackson deschise o uşă în dreapta. Era biblioteca.

- Intră o clipă aici, cel puţin...

Se aplecă în faţa şemineului şi aprinse focul. O lumină caldă dansă imediat pe faţa lui. Un tablou apăru pe peretele de deasupra şemineului. Era portretul unui bărbat remarcabil de frumos, cu ochi uimitor de albaştri şi cu un surâs enigmatic.

- Tatăl tău, presupun?

- Bunicul meu. Bine, să revenim la motivul pentru care te-am adus aici.

- Perfect!

Sandra se postă în faţa ferestrei. Sirena de ceaţă continua să-şi lanseze avertismentele... Se înfioră.

- După această vară, reluă Jackson, am avut multe de făcut.

- Imi imaginez!

-Aveam două priorităţi: să-mi iau locul în lumea afacerilor şi să repun casa aceasta în ordine.

Sandra simţi o strângere de inimă. Ea, bineînţeles, nu făcea parte dintre priorităţi...

- Intră direct în subiect, dacă vrei, Jackson. Aş vrea să mă întorc acasă şi să mă culc, nu ţin să ascult problemele tale personale.

Il auzi pe Jackson blestemând în spatele ei şi, înainte să poată face un gest, se trezi prizoniera braţelor lui şi întoarsă brusc spre el.

- Decât să încerc să te conving, Sandra, mai bine să câştigăm timp.

Fierbinte ca un fulger, gura lui Jackson puse stăpânire pe buzele Sandrei, într-un sărut nesfârşit. Tânăra femeie încercă să se opună cu toată voinţa ei. Plătise prea scump momentul de rătăcire din vară ca să cedeze din nou.

Incercă să-l respingă, dar corpul ei se agăţă de al lui. Vru să-şi desprindă buzele, dar le oferi pe deplin sărutului lui Jackson. Işi impuse să înăbuşe valul de dorinţă care o cuprindea, dar se nărui complet...

- Destul, Jackson!

Sandra reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea lui şi, îndepărtându-se de el, se apropie de şemineu. Tremura ca o frunză.

- Te temi de mine, Sandra?

- Da, puţin.

- De ce?

- M-ai făcut să sufăr prea mult.

Intr-un gest de disperare, Jackson îşi ascunse faţa în mâini.

- Sandra, întrebă el cu o voce înăbuşită, ce să fac ca să ai din nou încredere în mine?

- Oh! Jackson... Jackson, imploră Sandra. De ce ai revenit în viaţa mea tocmai când mă credeam salvată?

- Sandra, când te-am întâlnit, eram un revoltat. Fusesem trădat de toate valorile în care credeam. De unchiul meu pe care-l iubeam şi-l admiram. De justiţia care m-a condamnat în timp ce eu îmi strigam nevinovăţia. De societatea care-mi întorcea spatele.

- Dar societatea aceasta şi-a recunoscut greşeala!

- De acord. Totuşi mi-a furat doi ani din viaţă. Inţelegi furia pe care o poate simţi un om în adâncul inimii lui, în cazul acesta?

- Şi asta te îndreptăţea să pierzi şi mai mult timp lăsându-te măcinat în permanenţă de amărăciune şi ranchiună?

- Prin urmare nu înţelegi, Sandra? In lumea în

care trăiesc trebuie mult mai mult decât o hotărâre judecătorească de nevinovăţie ca să redai unui om locul şi demnitatea. Eu lucrez cu banii oamenilor, cu economiile lor de o viaţă, asigurarea lor împotriva bătrâneţii şi mizeriei. Cine va mai încredinţa aceste bunuri preţioase unui individ cu trecut îndoielnic, când există numeroşi alţi agenţi, unii mai competenţi şi mai serioşi decât alţii?

Dinspre partea ei, Sandra i-ar încredinţa un bun mult mai preţios, viaţa ei întreagă, dacă ar face-o cel puţin să înţeleagă limpede că era pregătit s-o împartă cu ea...

- Este nedrept! exclamă ea.

- Bineînţeles că este nedrept, dar aşa stau lucrurile. Atunci, am respins societatea care mă refuza. Ca tinerii din anii şaizeci, cu părul lor lung, cu florile lor şi cu perle în jurul gâtului. Am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că eram puţin prea bătrân ca să mă joc de-a puştanii răzvrătiţi. Am avut nevoie de tine, mai ales...

Apăru luna, luminând arborii parcului. Sandra îi vedea deformaţi prin geam, ca printr-o ploaie şiroind pe fereastră.

- Sandra, nu plânge, te rog.

Se apropie, aţâţă focul şi mai puse un buştean. Ea îi zâmbi printre lacrimi.

-Asta nu-i nimic pe lângă cât am putut plânge în ultimul timp.

- Din cauza mea?

- Din cauza mea, de fapt. Din cauza propriei mele orbiri.

Jackson îşi puse mâna pe obrazul Sandrei. Ea îşi înclină
capul şi rămase aşa.

- Speram, murmură el cu tandreţe, să te aud spunând că a fost pentru că mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu.

In sfârşit! Sandra întoarse mâna lui Jackson, o duse la buze şi depuse un lung sărut în căuşul palmei lui.

- De ce ai aşteptat atât de mult, Jackson?

- Voiam să-ţi dau ce este mai bun în mine. Făcând asta, încercam să mă pedepsesc şi te pedepseam de fapt pe tine.

- Ce te-a făcut să te schimbi?

El se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele, luând-o pe Sandra pe genunchii lui, legănând-o ca pe un copil şi mângâindu-i părul.

- Mi-am amintit ce mi-a spus un deţinut, exact înainte să fiu eliberat. Un doctor acuzat de asasinat pentru că ajutase un pacient să moară. „Nu face pe martirul, Jackson. Trebuie să ştii să pui capăt suferinţei."

- Şi Honey Bee, ce rol a jucat în toate astea?

- Acela de confidentă, de prietenă. A avut întotdeauna încredere în mine. Inainte de a părăsi cabana, m-am dus s-o caut ca să-i împărtăşesc planurile mele în legătură cu tine. Mi-a dat binecuvântarea ei.

Sandra se sprijini de umărul lui Jackson. Era atât de bine acolo, părea făcut s-o primească şi s-o protejeze.

- In plus, continuă Jackson zâmbind, prin Honey Bee aveam informaţii despre ceea ce făceai.

- Intr-un cuvânt, mă spionai!

- Intr-un fel, da.

Jackson râdea din toată inima, ca un copil. Inconjurându-i capul cu braţele, Sandra prinse strâns o şuviţă din părul lui blond şi trase, încruntându-se.

- Băiat rău ce eşti! M-ai supărat atât de mult...

- Nu puteam accepta dragostea ta atâta timp cât eram acel răzvrătit trăind ca un pustnic într-o cabană din fundul pădurii.

- Dar eu aş fi trăit sub un cort în locul cel mai retras dintr-un pustiu, din moment ce mă iubeai şi eram cu tine!

- Nu, trebuia mai întâi să regăsesc partea din mine pe care o pierdusem.

Luând-o pe Sandra de umeri şi ţinând-o cu braţele întinse în faţa lui, o privi drept în ochi.

- Sandra, rosti el pe un ton grav, acum vrei să mă accepţi, la bine şi la rău?

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi de fericire, Sandra, drept răspuns, îi oferi buzele într-un sărut de foc.

- Şi voi putea să-ţi spun „păpuşa mea"? murmură Jackson, lângă gura Sandrei. Doar din când în când, în amintirea trecutului?

- Da. Dar, la rândul meu, am şi eu să te întreb ceva. Pot?

-Te ascult.

-Ce s-a întâmplat cu Charlie?

-Este aici, bineînţeles, cu mine!

-Aici?

-Desigur. Undeva pe plajă, jos. Nu l-ai auzit?

-Am auzit o siernă de ceaţă...

Jackson izbucni în râs.

-Sandra! Pe o asemenea noapte, nu există sirenă de ceaţă. Ceea ce ai auzit este Charlie. Vom merge să-l vedem mâine dimineaţă. Până atunci...

Jackson acoperi cu un potop de sărutări faţa, gâtul, umerii Sandrei. Bretelele rochiei părură să alunece singure. Jackson se ridică, purtând-o pe Sandra în braţe.

-Până atunci, păpuşa mea, te răpesc pentru noaptea asta. Şi pentru toate nopţile şi toate zilele ce vor veni...

Sfâr[it

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01-224.16.98.

*
* *
*
* *
*
* *
*
* *